

САНДРА БРАУН ДА ОБИЧАШ ОТНОВО

Превод от английски: Пепа Стоилова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Позволих си да вляза.

Той не знаеше, че тя носи очила до момента, в който главата ѝ се вдигна стреснато при звука на гласа му. Тя ги свали и ги остави върху разпиления пред нея на бюрото в стил „Кралица Ана“ ръкопис. Моливът също се изплъзна между пръстите ѝ и падна върху листовите. Дясната ѝ ръка се притисна към гърдите несъзнателно, сякаш да успокои ударите на сърцето ѝ.

— Изплашихте ме, мистър Норт.

— Извинете. Всъщност съм съвсем безобиден. — За момент му хрумна, че в сравнение с просторната, семпло мебелирана стая изглежда като неприлична татуировка върху гърдта на небесен ангел. Неприветливото ѝ изражение недвусмислено подсказваше, че мястото му не е тук. Усмиввайки се подигравателно, той пусна на пода брезентовата си раница и свали очилата си. — Почуках на вратата, но никой не отговори.

— Може би трябваше да пробвате със звънеца.

Е, добре, тя не беше в настроение. Една жена с тегло около четиридесет и пет килограма — предположението му бе повече от щедро, — при това раздражена. Май беше доста чепата, а? Щяха ли тези първи няколко мига да диктуват тона помежду им през следващите седмици? Не, стига да бе в състояние да го избегне.

Леко отпусна едното си коляно и тялото му се наклони в предизвикваща премала, спираща дъха поза, която бе отнела първенството на плакатите на Фара Фосет като най-продавани за всички времена.

— Дали да не опитам да вляза отново? — Устата му се изви в предизвикателна усмивка, добре позната на всички точно както арогантната му поза. — Очевидно времето ми за първото посещение изтече.

Тя не отвърна на усмивката му.

— Защо да си правите труда? Нали вече сте вътре.

— Правилно.

Тя се изправи и заобиколи бюрото. Едва след като направи няколко крачки по настлания с теракота под той забеляза, че е боса. Жената улови погледа му, но не се извини, нито направи някое от смутените движения, характерни за дамите, уловени в неудобно положение. Върху дребното ѝ лице се изписа изражение, което категорично казваше: „Ако не ви харесват босите ми стъпала, толкова по-зле за вас.“

Онова, което бе най-добре да не узнава, беше, че той ги харесва. При това много. До този момент бе харесал всичко, което виждаше — от лъскавата ѝ тъмна коса до десетте предизвикателни пръста на краката ѝ. Носеше бели дънки, прилепнали плътно по бедрата ѝ. В пълен контраст, бялата ѝ риза беше поне три номера по-голяма, но някак си я правеше да изглежда много по-сексапилна, отколкото ако беше облечена с тясна тениска. Широките ръкави бяха навити почти до лактите, а подгъвът стигаше до средата на бедрата ѝ. Приличаше на мъжка риза, купена от магазин за конфекция. Запита се дали не е принадлежала на покойния ѝ съпруг.

Във всеки случай тя беше възхитителна.

— Да не би да прекъснах работата ви? — попита той.

— Да.

— Върху книгата?

— Точно така.

— Извинете ме. Знам колко е трудно да се концентрираш, след като някой те е разсеял.

Тя нетърпеливо отметна косата от челото си.

— Домашната ми помощница отиде на пазар, така че аз ще ви покажа стаята. Къде е багажът ви?

— Това е всичко.

Той кимна към брезентовата торба. Единият ѝ шев беше разпран и нескопосано пришит с тел. Протрита, изцапана и грозна, тя приличаше на единствената оцеляла вещ от багажа на пътник след злополука.

— Оставих си куфара от Луис Вютън у дома — подхвърли мъжът саркастично. — Само нея можех да кача на мотора си.

— Вие сте с мотор?

— Тъхъ.

Тя изгледа него и мръсната чанта с отвращение. Прииска му се да се разсмее, но не се осмели. Вместо това насочи цялото си внимание към прозореца, заемащ цялата стена, през който се разкриваше панорама към Тихия океан.

— Дошли сте с мотоциклет от Лос Анджелис дотук? И защо не летяхте?

— Зависи какво значение влагате в думата „летя“. В Калифорнийската авиокомпания биха го нарекли полет. — Ухили й се през рамо и пхна ръце в джобовете на избелелите си протрити дънки. Те очевидно бяха преживели и по-добри времена, но преди доста години. — Страхотна гледка.

— Благодаря. Това беше една от причините, поради които с Чарли купихме къщата.

Извъръщайки се на токовете на ботушите си, от вида на които и най-изпадналият каубой би умрял от срам, той отново се загледа в лицето й.

— Чарли? Нима не го наричате Демън?

— Не.

— И защо?

— Защото той ми беше съпруг, а не мой идол.

Изпод тъмните извити вежди кафявите му изразителни очи бяха фокусирани върху нея. Повечето хора смятаха, че острият поглед на Райлън Норт се дължи на трикове на камерата и професионално осветление, нещо като придобито от актьора умение да изразява обзелите го вълнения. Ала при него той беше съвсем неподправен, естествен — едната вежда повдигната няколко милиметра по-високо от другата къси черни мигли и неподвижни кафяви ириса.

Райлън не се взираше в нея преднамерено. Просто се опитваше да прецени дали в думите на мисис Рам няма скрит смисъл. Може би не. Може би да. Беше дошъл, за да разбере. Наблюдаваше я как нервно облизва устните си и реши, че нейната загадъчност ще бъде от полза за интуицията му, за да е сигурен че се цели право в целта.

— Ако си вземете чантата — обади се тя задъхано, — ще ви покажа стаята.

— Тази тук ми харесва. — Не беше готов да го отпратят като непослушно дете. Искаше да я погледа още малко.

— Аз работя тук, мистър Норт, а вие ме разсейвате.

— О, наистина ли?

И тогава научи нещо за нея. Тя не обичаше да я дразнят. Устните ѝ се изкривиха в неодобрителна гримаса. Колко дълго би могъл да я предизвиква, преди тя да изгуби самоконтрол и да му се разкрие? Изкушаваше се да разбере, но сега не беше времето да я изпитва, още повече като се има предвид, че току-що бе пристигнал.

— Добре. Ще ви оставя да поработите, докато огледам наоколо. Става ли?

— Чудесно.

— Много добре.

Той вдигна крак, свали ботуша и чорапа си и ги захвърли на пода. След това направи същото и с другия. Улови подгъва на черната си тениска и я изхлузи през главата си, без да обръща внимание на изненаданото ѝ възклицание.

Блузата се присъедини към малката купчина на земята.

— Върнете се към работата си. Ще се видим по-късно — подхвърли през рамо, плъзна остъклената врата и излезе навън. Заобиколи плувния басейн и се насочи покрай една скала към стълбите, водещи към плажа, чудейки се дали тя го наблюдава. Бе готов да заложи следващата си номинация за „Оскар“, че е така.

Изкушаваше се да се обърне, за да се убеди, но не го направи. Трябваше да поддържа репутацията си на „негодник, който не дава пет пари“, когато се касаеше за жени. И този „негодник“ не им обръщаше внимание, независимо колко привлекателни бяха. Едва не бе нарушил този неписан закон миналата седмица, когато Кирстен Рам влезе в кантората на адвоката си и той я видя за първи път.

Срещата бе уредена по искане на Райлън. Още в мига, в който мисис Рам се появи с изправени рамене и вирната брадичка, той разбра, че тя счита запознанството им за нагласено. Само в очите ѝ се четеше някаква уязвимост. Те гледаха тревожно.

Нейният ленен делови костюм го накара да се засрами от вида си. Вечерта бе стоял до късно, за да прочете нов сценарий. На сутринта се бе успал и не бе имал време да се обръсне. Бе нахлузил първите дрехи, които му бяха попаднали подръка, и сега изпод самото му се подаваше полуразкопчана измачкана риза.

Измъчваше го пулсиращо главоболие от недоспиването и не бе свалил черните си слънчеви очила, защото очите му бяха зачервени и

кръвясали. Без тях изглеждаше като гуляйджия, привикнал да взема стимуланти на сутринта след поредния запой.

Тя не закъсня. Двамата с агента му бяха пристигнали рано, след като случайно бяха избегнали обичайното задръстване по магистралата. Докато я чакаха, агентът и адвокатът подхванаха досаден разговор. Заел една от характерните си пози, той задряма в коженото кресло, очаквайки заинтересованата страна да се появи.

Нещата обаче се стекоха така, че той се оказа в положението на заинтересована страна. Кирстен Рам донесе в неприветливата кантора дъх на цветя. Ароматът не беше от онези, които всеки би могъл да си купи в кристално шишенце от някой бутик. Този на мисис Рам напомняше на Райлън току-що набран букет от градината на баба му след лек дъжд.

Изобщо не забеляза изпукването на колената на страдация от артрит агент, нито обърна внимание на поздрава на нейния адвокат. Единственият доловим за него звук беше нежното, деликатно шумолене на двете обувки в коприна бедра, търкащи се едно в друго, докато тя прекосяваше застлания с килим под.

— Мисис Кирстен Рам, Райлън Норт — представи ги Мел, адвокатът ѝ.

Публично достойние беше, че Райлън Норт има маниерите на дивак. Към всички се държеше с безпардонна грубост. Но докато го представяха на Кирстен Рам, той скочи на крака и улови ръката ѝ, възползвайки се от възможността да я докосне.

Костите на китката ѝ бяха точно толкова деликатни, колкото изглеждаха. Прииска му се да притисне двете ѝ длани между своите и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Защо реши, че тя има нужда от това уверение, не можеше да каже.

— Мисис Рам.

— Мистър Норт.

Гласът ѝ бе като всичко останало у нея — тих, неясен и секси. Както нещо съвсем осезателно, той докосна устните му, пораждайки желанието да я вкуси. Подейства му възбуждащо и пожела да я люби.

Тя се настани на стола, който ѝ подаде Мел. Докато кръстосваше краката си, Райлън зърна бикините ѝ, украсени с копринена дантела с цвят на какао. Зарадва се, че не бе свалил очилата си и можеше да гледа незабелязано онова забранено местенце, където закръглените

колена се събираха едно над друго. Имаше красиви прасци и тънки глезени.

Горната част на костюма ѝ беше с... шал-яка? Такава ли беше модата в момента? Както и да е, тя се събираше точно над гърдите ѝ. Когато се навеждаше напред, материята се свличаше достатъчно, за да успее да забележи подходящия за бикините сутиен, извивката на гърдта и лекия загар на кожата, която обаче нямаше тена на жените, обожаващи калифорнийското слънце. Перленият ѝ гердан се спускаше до деколтето и лежеше в малката вдлъбнатина между гърдите ѝ.

Изглеждаше безпомощна като сладолед, топящ се на слънце, но не беше.

— За какво съм тук? — запита тя, повдигайки направо въпроса, след като си бяха разменили няколко любезности.

— Аз поисках да се срещнем — отговори Райлън. Тя сякаш не желаше да го погледне, което му се стори странно. Беше привикнал жените да го следят с поглед, занемели от благоговение.

— Това ми е известно, мистър Норт. Но защо?

За няколко секунди го изгледа бегло. Накрая се обърна към адвокатата си и попита настоятелно:

— Какво значи всичко това, Мел?

— Точно това, което каза мистър Норт. Той... тъъ... иска да се пренесе в къщата при теб за известно време.

Неговият агент веднага скочи:

— Райлън смята, че ще бъде много полезно за него да живее в същите стаи, които е обитавал Демън Рам. Да бъде просмукан от начина на живот на мистър Рам, да го изпита на място.

Тя гледаше навсякъде, освен към Райлън. Той се изкушаваше да свали слънчевите си очила, подразнен от безразличието в погледа ѝ.

— Да изпита какво? — запита тя след кратко мълчание.

— Да вляза в ролята на съпруга ви — отговори той.

— Искането ни може да ви се стори малко неприлично — започна да обяснява агентът му, — но не и ако познавате методите на работа на Райлън.

— Точно така — прекъсна го Райлън. — И никой не би могъл да разясни това на мисис Рам по-добре от мен. Оставете ни насаме за малко.

Не беше привикнал да моли учтиво. Агентът му веднага се подчини. Нейният адвокат изглеждаше шокиран, но след като Кирстен му кимна, все пак напусна стаята. Когато двамата мъже излязоха, тя свали кръстосания крак и се изпъна решително на стола си.

— Искам да остана в къщата ви за известно време — повтори Райлън.

В Холивуд той разполагаше с неограничена власт. Беше достатъчно само да спомене, че иска нещо, и десетки хора се втурваха да му го осигурят. Но Кирстен Рам не беше впечатлена от заповедническия му тон.

— Съжалявам, мистър Норт. Това е невъзможно.

— Защо?

— Опитвам се да спазя крайния срок за предаването на ръкописа. Книгата и филмовият сценарий ще излязат по едно и също време.

— Това ми е известно.

— Издателят вече на два пъти ми удължава срока. Не бих могла да искам трета отсрочка.

— Какво общо има това с моя престой в дома ви?

Ръцете му бяха небрежно отпуснати върху облегалките на кожения стол. Единият крак, обут в италианска обувка, бе подпрян на коляното на другия. Гръбнакът му бе извит в толкова характерна за него поза, че би могъл да я патентова. Райлън изобщо не се притесняваше, че планът му може да се провали. Точно обратно, колкото повече тя се противопоставяше на желанието му, толкова повече се засилваше решимостта му да получи онова, което искаше. Защо една вдовица ще отхвърля безобидната му идея? Дали не криеше нещо?

— Не бих могла да ви отстъпя къщата си точно в този момент — каза тя. — Ще ми бъде много неудобно да събера всичките си бележки и ръкописи и да...

— Не искам да я напускате.

— Сигурно не искате да кажете, че ще останем там заедно.

Бегла усмивка повдигна единия ъгъл на устата му.

— Да. Ще живеем заедно. Точно както вие и Рам. Той свали крака си, протегна се напред и кръстоса глезени. Сплете пръстите на ръцете си и несъзнателно ги сложи на корема си. Никой, освен него, не би могъл да предположи, че сърцето му бие учестено. От много време

насам не бе попадал на нещо толкова необикновено и вълнуващо като Кирстен Рам. Господи, до гуша му беше дошло от хора, които се умилкваха около него.

— Не се шокирайте толкова, мисис Рам. Не е необходимо да споделяме леглото. — Преброи до три, преди да продължи: — Освен ако сексуалният ви живот не е от особена важност за ролята ми.

При тези думи Кирстен скочи на крака и му обърна гръб. Поигра си разсеяно с няколкото мраморни предмета, подредени върху излъсканата повърхност на абаносовото бюро на Мел. Взе една запалка и установи, че не работи. Отмести пепелника, вдигна ножчето за отваряне на писма и притисна тъпата му страна към дланта си. Накрая, облягайки се на ръба на бюрото, се обърна към него.

— Мисля, че вие и вашият агент търсите само сензация за обществеността, мистър Норт. Но това не ми харесва и не искам да имам нищо общо с него.

— Нима някога съм търсил сензацията?

Тя сведе поглед към пода.

— Не.

— Тогава?

— Може би това, че ги отбягвате, само по себе си е сензация.

Райлън винаги с удоволствие бе изучавал човешката натура. Дори като дете бе наблюдавал реакциите на хората и бе анализирал мотивите им. Възраженията на Кирстен против идеята му не бяха искрени. Сините ѝ очи не потвърждаваха онова, което казваше. Тя говореше едно, но мислеше друго. Искането му бе прието не само с нежелание, но и със страх. Защо? От какво би могла да се страхува? От него?

— Не искате аз да изиграя ролята на съпруга ви във филма, нали?

— Не.

Всеки друг би се поколебал да му отговори така искрено. Той изпита уважение към куража и честността ѝ.

— Защо?

— Моят съпруг беше общителен, приятелски настроен и великодушен. Обичаше почитателите, които се тълпяха около него, и можеше да прекара часове наред на едно място, давайки автографи, за да им достави удоволствие.

Докато говореше, тя разсеяно крачеше из стаята. Неочаквано се обърна към него:

— Докато вие, точно обратно — държите се настрана от публиката си. Обвивате се в тайнственост. Никога не съм чувала някой да ви описва като дружелюбен, общителен или великодушен. По-скоро говорят противоположното. Вие сте избухлив, темпераментен. И не се... не се усмихвате достатъчно, за да можете да изиграете съпруга ми.

— Може би той е имал повече поводи да се усмихва, отколкото аз. — Райлън още веднъж я унижи, отчасти защото искаше да я подразни, отчасти защото я харесваше, когато беше ядосана. — Може би вие сте били причината, поради която Демън Рам се е усмихвал толкова често. Точно това искам да разбера.

Очите ѝ заблестяха от възмущение при този дързък намек. Не можеше да я обвинява. От собствен опит знаеше колко е неприятно да се отнасят с теб като с играчка, предназначена да забавлява онзи, който я навие.

С глас, студен като ледена висулка, тя попита:

— Не е ли малко късно да се притеснявате за убедителността на ролята си? Мислех, че филмът е почти завършен.

— Така е. Гледали ли сте кадри от него.

— Не.

— Бяхте поканена лично от режисьора.

— Не исках да гледам филма. И сега не желая.

Райлън беше изумен.

— Но защо?

— Бях омъжена за летец от висшия пилотски състав. Когато изпращах сутрин съпруга си на работа той не отиваше в някой приятен и удобен офис. Достатъчно трудно ми беше, докато пишех за събития, която бих предпочела да забравя. Не искам да видя части от книгата си... от неговия живот, пресъздадени във филм.

Имаше още много, много въпроси, които искаше да ѝ зададе, но реши да ги остави за по-подходящо място и време.

— За ваша информация, продуцентът и режисьорът са повече от доволни от играта ми до момента. Те смятат, че съм успял да уловя усмивката на Рам, както и публичния му имидж.

— Поздравления. Тогава защо сега сте се притеснили за ролята?

— Неговия публичен имидж, мисис Рам. — Той се изправи и застана до нея край прозореца с изглед към залива Сан Диего. — Гледах и изчетох много интервюта, събрах цялата информация за покойния ви съпруг, до която успях да се добера. Да-а, чувствам се така, сякаш съм влязъл в неговата кожа.

Извърна се леко, за да може да я вижда.

— Но какъв е бил той извън славата? В личния си живот? Не мисля, че съм разбрал що за човек се крие зад легендарната му усмивка.

— Знаете, че беше изключително смел.

— Или глупав.

Когато тя му възрази, Райлън разбра, че е отишъл твърде далеч.

— Необходими са доста здрави нерви за полетите които правеше. Как се осмелявате да допуснете че...

— Вижте, мисля, че Рам наистина беше куражлия но сигурно му е липсвало сиво вещество, щом дори си е помислил да извърши някои от полетите, които правеше. Това не означава, че му отнемам нещо, отричайки смелостта му. Разбрахме ли се? — Тя не отговори, но го изгледа с неприкрита враждебност. Прокарвайки ръка през косата си объркано, задето тя не схваща мисълта му, той опита отново: — Искам да вляза в главата му!

— Неговият живот е като отворена книга. Буквално. Ще ви изпратя копие от ръкописа си, след като го завърша.

Райлън поклати глава:

— Не е достатъчно. Необходимо ми е да се докосвам до нещата, които той е пипал всеки ден. Да слушам музиката, която е харесвал. Да ям любимата му храна. Да обитавам стаите, в които е живял той. -Пъхна палец в гайката на дънките, които носеше без колан.

— Но това е лудост!

— Не мислете така, когато изпълнителката на главната роля ви помоли за същото.

Изговаряше думите триумфално — като играч, свалил на масата печелившото асо. Беше изчакал колкото е нужно, преди да изиграе коза си, пазейки в тайна факта, че знае за услугата, която бе направила на актрисата, играеща нея във филма. Момичето бе прекарало няколко дни в къщата на Кирстен.

— Онова беше друго — възрази тя отбранително.

- Как така?
- Това е очевидно.
- Заради пола ли?
- Като начало.

Двамата се гледаха предизвикателно, когато на вратата тихо се почука.

- Влезте.
- Вървете си.

Бяха отговорили едновременно макар и по различен начин. След като го изгледа хладно, което му се стори по-скоро приятно, отколкото заплашително, Кирстен прекоси стаята и отвори вратата.

— Е какво решихте? — сърдечно запитва агентът на Райлън.

— Бих желала да поговоря Мел насаме — сдържано отвърна тя.

Преди да напусне офиса, Райлън ѝ се поклони подигравателно. С агента му изчакаха отвън при секретарката, която изглеждаше като кукла Барби. Такива като нея в Холивуд имаше хиляди. Тя се изви в плетената си рокля като гъсеница, опитваща се да се измъкне от пашкула, и му се усмихна изкусително. Той не ѝ обърна внимание. После им предложи кафе и питиета, но само агентът му се възползва от поканата.

— Е, как върви? — попита той шепнешком.

Райлън сви рамене, чудейки се дали секретарката си дава сметка колко глупава изглежда с преструвките си. Тя или беше неразположена, или искаше да го впечатли с гръдната си обиколка. Агентът му продължи:

— Може би идеята ти да поговориш с нея лично вместо адвоката ѝ, беше добра. Ти имаш подход към жените. — В гласа му се прокрадна завистлива нотка.

Райлън само изсумтя и затвори очи.

— Мисис Рам има имунитет към разбивачите на женски сърца. Живяла е с такъв, помниш ли?

— Едва ли е бил от твоя калибър.

— Благодаря ти, но привличането между половете е единствено въпрос на вкус.

— Какво ще правиш, ако ти откаже?

Райлън смъкна леко слънчевите си очила и погледна към агента над тях.

— Нервен ли си?

— Ужасно — призна другият мъж. — Дори не си помисляй да се оттеглиш от този филм. Все още не съм потушил скандала със Стен Кубрик. За бога, не ме въвличай в нов!

— Точно затова ти плащам. При това астрономически суми, както бих могъл да отбележа, ако бях по-груб.

— Груб, по дяволите! Грубостта е единственият ти начин на поведение.

Това беше неоспоримо. Райлън Норт беше известен с това, че напуска снимките, ако не му харесваше „тонът“ на филма или ако почувстваше, че трябва да прави компромиси с ролята си. Повече от всички останали актьори той държеше на пълнотата на образа. За него това означаваше да не отстъпва от позицията си заради филмовата компания, рейтинга на филма, продажбите му или за каквото и да било друго.

Ако не беше невероятният му талант, който едва бе започнал да се разкрива, ако всяка камера в Холивуд не беше влюбена в лицето му, ако пощенската му кутия не беше пълна колкото тези на Сталоун или Ийстууд, а често дори повече, никой не би помислил да се доближи до него. Говореха, че е човек, с когото трудно се работи. И все пак всички избираха първо него, ако се появеше някой „важен“ филм.

— Преди да започнеш да гризеш тези отвратителни израстъци, които минават за нокти — обърна се той към агента си, — нека да видим какво има да ни каже мисис Рам.

Райлън задряма. Другият наистина загриза ноктите си.

Най-сетне ги извикаха да се върнат в офиса.

Тя беше казала „да“ и сега той беше тук, носейки се по вълните на Тихия океан точно зад къщата ѝ. След изтощителната снимачна работа в продължение на два месеца, и то без нито ден почивка, плуването му доставяше огромно удоволствие.

Усети леко убождане в очите, когато ги отвори, за да погледне безоблачното небе. Очите на Кирстен Рам бяха по-сини от него. Искряха като скъпоценни камъни. Ала в дълбините им се криеше нещо тъмно и хвърляше сянка върху този блясък. Той щеше да открие какво е то.

Беше дошъл, за да изучи характера на Чарлс Демън Рам, но след като се бе срещнал с вдовицата му, вече бе сигурен, че тя е най-достоверният източник на информация, ключето към душата на покойния.

Райлън се интересуваше еднакво както от мисис Рам, така и от починалия ѝ съпруг, още повече че бе започнал да счита Демън Рам за една от най-сложните личности, които някога бе пресъздавал на екрана. Защо някой ще има такова непоколебимо желание да умре, след като по всичко личеше, че животът му е бил чудесен? Твърдо бе решил да открие причината още преди да напусне тази къща.

Обърна се по корем и загребвайки широко с ръце, заплува към брега. Водата се плискаше приятно по стройното му голо тяло. Ситни пръски се влитаха в гъстите тъмни косми и се задържаха там, сякаш нямаха желание да се освободят от тях.

Райлън с неохота обу протритите си дънки, които бе оставил на брега. Ако „невеселата вдовица“ се бе отнесла към брезентовата му раница с такова отвращение, сякаш беше някаква гнусна твар, изхвърлена от океана, можеше да си представи как щеше да го погледне, ако се появише в дома ѝ мокър и гол. Подобно представление сигурно щеше да я увери, че всички пикантни, сензационни истории, които бе чела за него, са истина.

Тъй като пазеше личния си живот от публичност, той беше обект на всякакви спекулации — като се започне от наркотиците и религиозните култове и се стигне до садомазохизма. Наскоро беше фотографирани как напуска клиника за лечение на алкохолици, където бе посетил свой приятел. Но статията, съпровождаща снимката, гласеше, че Райлън Норт е прекарал в скъпия санаториум последните шест седмици, за да изтрезнее, след като е бил изхвърлен, буйстващ и мъртвопиян, от някакъв нощен бар.

Според един от последните слухове, той умираше от СПИН. Много популярно беше твърдението, че е гей и широко обсъжданите му връзки с изпълнителката на главната роля в последния му филм и олимпийската шампионка по фигурно пързаляне са измислени, за да прикрият тайния му живот на хомосексуалист. „Прекалено е красив, за да не е обратен“, говореха хората.

Тези слухове не намаляваха популярността му нито сред жените, нито сред мъжете. Всъщност ефектът беше точно обратен.

Измислиците на таблоидите само разпалваха апетита на публиката да научи повече неща за него. Пощенската кутия на агента му в Бевърли Хилс беше претърпана от покани. Райлън рядко ходеше на партита. Ако случайно го забележеха на някой прием, той веднага се превръщаше в светското събитие на годината.

Той самият гледаше на всичко това с презрение и не обръщаше внимание на слуховете, освен ако те не засягаха и някой друг. Дори акулите в Холивуд уважаваха интелекта му, таланта и категоричния му отказ да се продава за слава или за пари. Избираше сценариите много внимателно, дълго обсъждаше с режисьора всички подробности, преди да реши да сложи подписа си под договора. Дори и тогава се колебаеше дали да не го прекрати, ако преценеше, че режисьорът вече е нарушил сроковете.

Беше му безразлично какво мислят зрителите за Райлън Норт, след като напусне киносалона. Докато се намираха в затъмнената зала, искаше те да го възприемат в ролята, която играеше, а не като самия него. Какво значение за публиката имаше, дявол да го вземе, дали беше гей, бисексуален или нормален, дали носеше бельо и какво закусваше? За платените пет долара за билет им дължеше единствено два часа развлечение. Задълженията му към тих свършваха на изхода на киното.

На красивата си външност гледаше само като на предпоставка да получава най-добрите роли. Това бе заслуга на привлекателното му лице и силното, добра сложено тяло. Не се страхуваше от възрастта — проклятие за всички филмови звезди. Зрелостта щеше да му позволи да изиграе ролите, които бяха недостижими за него в момента.

Като имаше предвид всичко това, той се зачуди защо за него е от такова значение какво мисли Кирстен Рам. В този случай външният му вид беше по-скоро пречка, отколкото предимство. Красивото му лице можеше да се окаже бариера между тях и...

Между тях и кое? — запита се той, докато изкачваше стълбите към къщата. Тя със сигурност не му бе дала знаци, които би могъл да тълкува като покана. Изглежда, единственото нещо, което я интересуваше беше как да се отърве от него колкото може по-скоро.

Освен това, трябваше много да внимава с кого се забърква в каквито и да било връзки — не толкова заради себе си, колкото заради другия. Кирстен Рам бе страдала достатъчно през изминалите няколко

години. Щеше да бъде истински негодник, ако я въвлечеше от един широко дискутиран скандал в друг.

Ала всичките му добри намерения се изпариха в момента, в който изкачи хълма и я видя през прозореца. Тя седеше зад бюрото, свила крака под стола си. Главата ѝ бе наклонена на една страна. Гризеше края на червения си молив и шепнешком произнасяше думите, които с усилие събираше в изречения.

Очевидно съвсем бе забравила госта си. Почувства се обиден. Испита перверзното желание да отклони вниманието ѝ от работата и да го насочи към себе си. С това намерение, загорял от слънцето, с характерната си арогантна усмивка и мокри дънки, той приближи до остъклената врата и почука.

Тя подскочи и извърна глава. Отново бе сложила очилата си и изглеждаше невероятно красива с тях. Бяха с тънки рамки, доста по-светли от тъмната ѝ, късо подстригана коса. Малко бяха жените, които можеха да носят подобна прическа — само с няколко кичура на челото, покрай ушите и врата. Но тя подхождаше на младежкото лице на Кирстен.

Той отвори вратата.

— Да ви се намира хавлия?

С раздражение, струящо от всяка пора на кожата ѝ, тя стана, излезе от стаята и се върна с една плажна кърпа.

— Благодаря — каза Райлън, когато му я подхвърли през вратата. Изтри солената вода от лицето си, но не подсуши тялото си. — Водата е страхотна.

— Не е ли прекалено студена?

Наистина ли гледаше зърната на гърдите му? Те се бяха втвърдили и почти му причиняваха болка.

— Тъъ... не. Приятна е.

— О!

— Ще ви разсейвам ли, ако поседя край басейна за малко?

— Настанявайте се.

Тя все още се отнасяше към него с пренебрежение което би го подлудило, ако не беше наясно че поведението и има за цел да прикрие нещо. Може би увлечението си по него, което не би признала дори пред себе си?

Той сложи кърпата на врата си и в този момент забеляза как погледът ѝ се плъзна по тялото му. Между гърдите и колана на дънките му тъмните косми бяха къдрави и влажни. Неволното ѝ любопитство го накара да усети, че се възбужда.

— Защо не дойдете навън с мен? — запита той дрезгаво.

Поканата я стресна. Тя го погледна в очите и каза бързо:

— Не. Имам работа.

— Е, жалко.

Очевидно раздразнена, Кирстен рязко затвори плъзгащата се врата. Само няколко врати се бяха оказвали затворени за Райлън Норт. А още по-малко се бяха затръшвали пред самото му лице. Но сега това беше факт, който едва не го подлуди.

Обръщайки се, той разкопча копчето и ципа на старите си дънки. Още преди да стигне до шезлонга и без да откъсва поглед от бюрото ѝ, ги смъкна и ги захвърли настрани. После разстла кърпата върху стола и легна по корем.

С усилие на волята не се намръщи, когато притисна втвърдената си мъжественост към гладката стъклопластова повърхност. С невинността на бебе сложено да поспи, облегна глава на ръцете си и затвори очи, но не преди да забележи учуденото изражение на Кирстен зад стъклото.

ВТОРА ГЛАВА

Той не разбра, че е задрямал, докато постепенно не започна да се разбужда. И тогава го обзе нежелание да помръдне. Океанският бриз галеше голата му загоряла кожа като нежно докосване на женска ръка. Слънчевите лъчи приятно проникваха в тялото му и го затопляха. Макар че, господ му беше свидетел, някои части нямаха нужда от допълнителна топлина. Откакто бе срещнал Кирстен Рам, в корема и слабините му непрекъснато се разливаше огън.

Дамата не го харесваше.

Това беше смразяващият факт, горчивият хап, който трябваше да преглътне. Но дали беше така? Може би той я привличаше, но тя не откликваше, защото все още бе покрусена от смъртта на съпруга си?

И двете възможности бяха потискащи.

Наложи си да се надигне от шезлонга. Пружиниращата дъска му помогна да скочи с лекота в басейна. Преплува цялата му дължина и се улови за хромираните дръжки на стълбите. Протегна се за кърпата и я уви около кръста си. Заради отблясъците на слънцето единственото, което можеше да види в стъклата, беше собственото му отражение. Когато отвори вратата, беше приятно изненадан да завари Кирстен все още зад бюрото ѝ.

— Още ли работите?

— Аха — отвърна тя, без да вдига глава.

Той влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Жената упорито отбягваше да го погледне. Обзе го раздражение, причината за което му бе ясна. Да не би да мислеше, че ще се появи гол? Усмихна се, но тя не забеляза усмивката му.

— Писането доставя ли ви удоволствие? — запита я.

— Понякога.

— Трудно ли ви е да описвате живота си с Рам?

— Нещо такова.

— Какво?

Тя отметна глава и го погледна.

— Е, накрая успях да привлека вниманието ви. И така, какво?

— Не искате ли да отидете в стаята си? — Изправяйки се, Кирстен захвърли червения си молив. „Той трябва доста да се е потрудил този следобед“, мислено отбеляза Райлън.

Тя мина покрай госта и се насочи към двойната врата, водеща към коридора. Спря там и потупа нетърпеливо с босия си крак, докато той събираше раницата и останалите си неща от пода.

— Оставих дънките си да се изсушат на терасата.

— Алис ще ги изпере и ще ги изсуши, когато се върне.

— Домашната помощница?

-Да.

— Тя винаги ли е била тук? Искам да кажа, докато Демън Рам е бил жив?

— Да, защо?

— Защото ми се иска всичко да е същото, както когато сте живели двамата. — Вървеше след нея как послушно паленце. — Е, освен организацията за през нощта.

Тя спря толкова внезапно, че той почти се блъсна в нея.

— Какво имате предвид?

Изненадан от реакцията ѝ, Райлън изучава лицето ѝ в продължение на няколко секунди.

— Имам предвид, че няма да спим заедно. Или греша?

Способността му да разчита времето беше една от причините да бъде толкова добър актьор. И сега, между обяснението и последвалия въпрос, остави стратегическа пауза — кратка, но очевидна.

Беше имал намерение да я подразни отново. Ала докато я наблюдаваше как отмята косата от челото си, си даде сметка, че очаква сериозен отговор. През цялото време фантазията да спи в едно легло с нея се бе таяла дълбоко в подсъзнанието му. И ето че неочаквано бе изскочила иззад прикритието си.

Желаеше тази жена.

— Мистър Норт, някои жени сигурно биха посрещнали с въодушевление подобна забележка. Но не и аз. Изобщо не се чувствам поласкана, че ми предложихте да спя с вас.

Едната му вежда се повдигна в характерна гримаса.

— Не съм ви предлагал. Ако беше така, нямаше да го направя толкова изтънчено. Просто щях да ви попитам.

Последва кратка пауза, преди тя да каже:

— Е, спестете си труда.

И като се извърна, продължи напред. Той тръгна зад нея, подхвърляйки забележки за къщата и за това колко много му харесва.

— Благодаря ви. Това беше първият ми избор, когато с Чарли решихме да си купим дом. Струва ми се, че той предпочиташе нещо по-традиционно, но аз го убедих да вземем тази.

Райлън разбра защо тя обичаше къщата толкова много. Не се дължеше на мебелите, килимите и завесите. Красотата и се криеше в белите стени, във високите тавани с висящи от тях голи крушки, в настланите с теракота подове. Мебелировката и украсата бяха сведени до минимум, но всяко нещо си беше точно на мястото. Нищо не разсейваше вниманието от великолепната гледка, разкриваща се оттатък стъклената стена.

— Винаги ли постигахте своето?

Тя се спря, за да го пропусне да влезе пръв в стаята за гости. Без да среща погледа му, отговори тихо:

— Не. Не винаги.

— А тази къща ставала ли е повод за спорове помежду ви?

Вместо отговор, тя посочи с ръка към облицованите с огледала врати на гардероба.

— Можете да разопаковате багажа си или да оставите Алис да го направи вместо вас. Банята е ето там. — Показа му свързващата врата. Във вградената секция имаше барче и малък хладилник. — Смятам, че нищо няма да ви липсва. Ако ви е нужно нещо, обърнете се към Алис или към мен.

— Защо ми се струва, че се намирам в летен лагер? „Взе ли си четката за зъби? А одеялото? Е, добре. Ела да целунеш мама за довиждане!“

Кирстен не му обърна внимание.

— Мел каза, че искате да разгледате албумите със снимки на Чарли. Оставих ги в кабинета. Той е края на коридора. А сега, ако ме извините...

— Защо не ме харесвате?

По дяволите, беше му омръзнало! Би могъл да измисли хиляди начини да държи устата ѝ заета но да бълва инструкции като сержант на строево обучение беше последният от тях. Нямахше представа кой

би бил първият, тъй като все още бе завит само с плажната кърпа, но прекоси стаята с три гневни крачки и застана пред нея.

Прямотата му я извади от равновесие. Задържайки погледа си на височината на гърдите му, тя отвърна:

— Харесвам ви достатъчно.

— Показвате го по много странен начин.

— Опитвам се да бъда гостоприемна.

— На гостоприемство мога да се порадвам във всеки хотел.

Почти я бе притиснал към остъклената стена, осигуряваща чудесен изглед към океана. Беше шокиран, когато, за да се освободи, тя се блъсна в него. И тогава научи две важни неща: не носеше суетен и не само не обичаше да я дразнят, но и да се чувства натясно.

— Какво искате от мен, мистър Норт?

Ако знаеше истинския смисъл на въпроса си, едва ли би го задала. Той веднага би могъл да ѝ отговори, посочвайки ѝ очевидното, затова каза първото нещо, което му дойде наум:

— Искам да ме наричате по име.

— Точно това правя.

— Наричате ме мистър Норт, а не Райлън.

— Това ли е първото ви име?

— Не, но ще свърши работа.

— Добре. Вие също можете да ме наричате Кирстен.

— Благодаря. А сега ми кажете защо не ме поглеждате!

— Какво?

— Много добре ме чухте.

— Гледам ви.

— Не. Попадам в полезрението ви съвсем случайно. Откакто съм дошъл тук, нито веднъж не сте ме погледнали в лицето. — Мислеше си, че ако може да я гледа, да наблюдава устните ѝ, тялото, босите ѝ крака, рискувайки да се изложи, като издаде възбудата си изпод плажната кърпа, тя сигурно би го погледнала. Желанието му само подсилваше обзелото го нетърпение. И повтори гневно: — Защо не ме поглеждате?

— Аз не съм ваша почитателка. Нито пък глупачка.

— Не съм и очаквал да сте, Кирстен.

Тогава тя го погледна. Чувайки името си, вдигна към него сериозните си сини очи. Стори му се, че потъва в тях.

— Не благоговей пред знаменитостите — каза тя. -Бях омъжена за една от тях, помните ли? Той беше обикновен човек, също като вас.

„Е, правилно, наистина съм обикновен човек“, помисли си Райлън. Цялото му тяло тръпнеше от желание да ѝ демонстрира най-първичните човешки нужди. Искаше му се да притисне хладните ѝ бели ръце към загорялата си кожа, към онова място, което надигаше хавлията му, независимо от усилията да остане спокоен.

— Това, че съм тук, никак не ви харесва, нали?

— Да — отвърна откровено тя.

— Защо тогава изобщо ме пуснахте?

— Направих го под натиска на Мел.

— Вашият адвокат? — Той се изсмя кратко. — Срещал съм го само веднъж, но ми беше достатъчно, за да установя, че е готов да скочи от прозореца на офиса си на двадесетия етаж, стига да го помолите.

— Винаги се вслушвам в съветите му, а той ми каза да постъпя точно така.

— Под заплахата, че може да се откажа от снимките?

— Значи признавате такава вероятност?

— И преди съм го правил.

— Е, не бих искала да нося отговорност, ако се случи и сега. Искам филмът да бъде завършен колкото може по-скоро.

— Разбирам. Правите подобна жертва единствено в името на киното.

— Да. Ще ви сътруднича, защото искам да получите онова, за което сте дошли, и да си отидете оттук. Но не бива да очаквате и да ви забавлявам.

Ето че отново го правеше. Отново бе заговорила с онзи назидателен тон, който плющеше над него като звън на метална жица. Трябваше да я накара да престане, но как? Не обичаше да я дразнят, а откровеността и постепенното сближаване не бяха свършили работа. Може би трябваше да я шокира с нещо? Реши да я остави да се наприказва, да отпусне юздата, преди да дръпне здраво въжето.

— Доколкото виждам — заключи тя рязко, — единственият начин да извлечем максимална полза от създалата се ситуация е, като поддържаме строго професионални отношения.

— Значи така го виждате, а?

— Точно така.

— Хм. В такъв случай имам едно предложение.

— И то е?

— Започнете да носите сутиен.

— Моля?...

— Струва ми се невъзможно да гледам на вас само професионално, докато зърната ви прозират през прозрачната блуза.

Беше отишъл твърде далеч. Реши да позабави ход. Трябваше да ѝ покаже, че не се поддава на предизвикателството ѝ, но в същото време да задоволи импулса, който го изкушаваше през целия следобед. Вдигна ръце и прокара нежно пръстите си през гърдите ѝ.

Реакцията ѝ беше яростна. Тя отблъсна ръцете му и отскочи назад, стиснала дланите си в юмруци. Бе останала почти без дъх.

— Никога повече не си позволявайте това!

— Не ви ли хареса?

— Очевидно не.

Сведе поглед към гърдите ѝ. Зърната ѝ се бяха втвърдили и се открояваха ясно изпод тънката материя на ризата.

— Очевидно — каза дрезгаво той.

Тя напусна стаята, но босите ѝ крака стъпваха безшумно, разваляйки внушителния ефект, който целеше с постъпката си. Кирстен компенсира това, като затръшна вратата след себе си.

— От колко време си почива?

— Когато се върнах, беше в стаята си, зад спуснатите щори — обясни прислужницата Алис.

— Може би трябва да отидете да проверите как е.

Жената го изгледа с укор.

— Накарах я да изпие два аспирина за главоболието и.

— Има главоболие?

— Поне така каза. Сложих ѝ студен компрес на челото и ѝ казах да остане в леглото, докато дойде време за вечеря. Всичко идва оттам, че работи прекалено много върху онази книга.

Райлън не беше сигурен дали упоритата работа бе причина за неразположението на домакинята. Едва ли умората и главоболието я

бяха накарали да се усамоти в стаята си. Истинската причина беше той. И онова, което бе направил.

„Какво си мислеше, когато я докосна така?“ запита се той. Не беше никакъв похотлив женкар. Развратът винаги го бе отвращавал. Срамуваше се заради жените, които бяха принудени да го изстрадат и им съчувстваше.

Тогава какво го бе накарало да докосне Кирстен? Разбира се, тя го бе провокирала и професионално, и сексуално, и емоционално. Въпреки това, не биваше да постъпва така.

Тя имаше пълното право да побеснее от яд. Но с гнева той можеше да се справи. Онова, което не разбираше и което го плашеше най-много, бе страхът, изписан на лицето ѝ. И дали този страх я бе накарал да прехапе долната си устна? Но страх от какво? От ласките му? Или от начина, по който бе отреагирала на тях?

Проклет да е, ако знае! Отговорът на този въпрос го измъчваше, докато се изкъпа, облече се и прекара цял час в кабинета на Демън Рам, ровейки се из записките му.

Точно там го откри Алис и надявайки се да измъкне някаква информация за Кирстен, той я последва в кухнята, за да побъбрят, докато тя приготвяше вечерята. Райлън веднага хареса прислужницата. Подобно на работодателката си, тя не се суетеше около него, но затова пък веднага се погрижи за мокрите му дънки, оставени на терасата. Нейната деловитост спечели симпатиите му.

Що се отнасяше до семейство Рам, Алис не пестеше хвалебствията, но бе изключително дискретна. Дори да бе посветена в някаква тайна, тя не я сподели. Изпълнена с любопитство относно киното, не спираше да му задава въпроси за любимите си артисти, с някои от които той се бе снимал.

Докато Алис размачкваше сирене в дълбока купа, той ѝ разказваше любимата си история с една известна актриса:

— И тогава тя се приближи до леглото, а аз ѝ бях обърнал гръб, нали разбирате? Започнах да си свалям ризата...

— Да, спомням ся. Това беше страхотна любовна сцена.

— Благодаря. В крайна сметка наистина стана такава. Но с един малък трик. Точно когато се бях съблякъл, тя нададе такъв вик, че кръвта ми се смрази. „Господи, помислих си, — да не би по гърба ми

има белези от проказа?“ Но се оказа, че снимачния, екип решил, че ще бъде много забавно, ако сложи под завивките едно малко чудовище...

— О, не! — възкликна Алис.

— Да. Когато тя разхвърля чаршафите, под тях изскочи грозна, разкривена кукла.

— И какво стана после?

— Нищо — освен онзи писък. После тя се разсмя и се включи в шегата. Но още на другия ден им го върна тъпкано.

— И как? — изкикоти се Алис.

Райлън лапна една маслина и смучейки я, обясни:

— Стана много рано и изпрати хлапетата си — те бяха с нея по време на снимките — да скрият обувките на снимачния екип. Докато дойде време за закуска, вече бяха събрали цяла купчина „Адидас“ и „Рий бок“ със завързани една за друга връзки. Опитвали ли сте някога да отделите над четиридесет чифта маратонки, и то в палатката на режисьора?

— Кой би допуснал, че е способна да измисли такова нещо? Изглежда толкова изискана. — Жената с загледа в нещо зад рамото му и се усмихна. — Здравей! Мина ли главоболието?

Райлън се обърна и видя Кирстен, застанала на прага. Като отбягваше да го погледне, тя отвърна:

— Да, благодаря.

Той си пое дъх с усилие. Следобедът си отиваше с великолепен залез. Докато Кирстен се приближаваше на неговия фон, Райлън наблюдаваше стройното ѝ тяло, облечено в плажна рокля. Презрамките се кръстосваха, обгръщайки гърдите ѝ, и се връзваха отзад, като оставяха гърба разголен. С такава дреха би било невъзможно да се носи сутиен. С усилие се въздържа да не се разсмее. Прииска му се да я поздрави за хрумването, но нещо във вида ѝ го накара да остане безмълвен.

— Вечерята е почти готова — съобщи Алис и се обърна, за да извади нещо от хладилника.

Райлън се възползва от възможността, за да подхвърли:

— Прекрасна рокля, Кирстен.

— Благодаря.

От начина, по който го изглежда, той разбра, че тя не одобрява облеклото му. Дънките му бяха чисти, но в не по-добро състояние от

онези, с които беше пристигнал. Отпред на бялата му тениска бе щампована акулата, станала знаменитост от филма на Стивън Спилбърг. На босите си крака бе обул чифт маратонки. Преди много време бе започнал да се облича, както му харесва. Разбира се, все още носеше фрак, когато случаят го изискваше, но обикновено облеклото му минаваше за „небрежно“.

Кирстен го погледна.

— Ще изпия едно питие на терасата, докато Алис сервира вечерята. Не искате ли да се присъедините към мен?

Той бе наясно, че това е покана от учтивост, но прие:

— Разбира се.

— Отгук, моля.

Тя го поведе през остъклената врата към отдалечения край на терасата, откъдето се откриваше гледка към плувния басейн. В единия ъгъл имаше обособен бар.

— Изстудила съм бяло вино.

— Една сода е напълно достатъчна.

Можеше да прочете изненадата по лицето ѝ, но се въздържа от коментари.

— Благодаря — каза, щом тя му подаде напитката. — Това място е чудесно. Може би трябва да инвестирам в къща.

— Мислех, че имате една в Малибу.

— Ако се вярва на вестниците, наистина имам една там, още ранчо в Аризона и... по дяволите, не знам още какво. Може би и иглу в Аляска.

— А не е ли вярно?

— Имам само едностаен апартамент на Сънсет Булевард.

Това признание я изненада.

— Защо?

Вдигайки рамене, той се отпусна на ниския парапет до нея, изпъна краката си напред и я погледна.

— Защото от това имам нужда. — Разсмя се на недоверчивото ѝ изражение: — Не ми казвайте, че вярвате на всички приказки за кожата от леопарди на пода, облицованите с огледала тавани и статуетки на колумбийски божества.

— Мислех, че кожата са от зебра, а украсата представлява египетски саркофази, пълни с кокаин.

Смехът ѝ е чудесен, реши той веднага. Приятен сам по себе си, той го зарадва още повече, защото даде да разбере, че напрежението от изминалия ден се е разсеяло.

— Давам ви честна дума, че в дома ми няма кожи от никакви животни — каза той. Кирстен сведе очи към ръба на винената чаша и започна да описва кръгове с показалеца си. — Нито пък нещо от другите неща.

— Не съм ви питала.

— Напротив, попитайте. — Говореше толкова тихо, че думите му бяха почти недоловими през шума на лекия бриз, подухващ откъм океана. — С поглед. Впрочем къде са очилата ви?

Разговорът им бе започнал да става прекалено интимен. Кирстен се отдръпна от него, прочисти гърлото си и отговори неестествено високо:

— Нося ги само когато работя.

Райлън се загледа в очите ѝ, търсейки сякаш следи от уплаха или стрес. Тя отвърна на погледа му, изучавайки го със същото внимание.

След малко жената се изправи.

— Още едно питие?

— Добре.

Тя напълни отново двете чаши, като този път си сипа повече вино, отколкото плодов сок. Той също стана и се заразхожда из терасата, докосвайки с ръка цветовете на червения хибискус. Прокара пръст по един от тях и почувства, че този невинен жест поражда у него неподозирано сексуално желание. Еротични видения за тялото на Кирстен изтласкаха от съзнанието му всички други мисли.

Обърна се рязко, обзет от чувство за вина, и забеляза, че тя наблюдава движенията му. Погледите им се срещнаха. Връзката помежду им беше почти физическа, сякаш не стояха на разстояние един от друг. Страните ѝ бяха залети от червенина като тази на цветовете. Райлън инстинктивно долови, че нейните мисли се движат в същата посока.

Знаеше обаче, че не бива да се възползва от ситуацията.

— Какво има там? — запита той и посочи с глава към съседната постройка.

— Сауна.

— Звучи чудесно.

— Можете да я използвате по всяко време.

Отново заеха предишните си места на ниския парапет. Коленете му почти докосваха нейните. Но тя не се отмести. Нито пък той. Струваше му се невероятно трудно да не я гледа. Наблюдаваше я над ръба на чашата си, докато отпиваше от содата.

— Ако не искате да разчитам мислите ви, най-добре ще е да носите очилата си през цялото време. Очите ви са прекалено изразителни. И много, много сини.

— И какво мислех? — запита тя предизвикателно.

— За мен. Питайте се кое е истина и кое — измислица.

— Не е моя работа.

— Но аз живея във вашата къща, а това го прави вече ваша работа. Не се ли питайте дали няма да взема дрога след вечеря? — Тя кимна в знак на мълчаливо признание. — Никога не съм вземал наркотици, Кирстен. Като се изключат няколко купона, докато учех в колежа.

— Никога?

Той поклати глава.

— А вие?

— Не!

— Значи с това няма да имаме проблеми. — Отново отпи от содата си. — Нито пък съм алкохолик, който отчаяно се бори с порока си.

— Пиете само сода.

— Защото днес следобед взех хапче за синузита си. Беше ме налегнала ужасна хрема.

Въпреки усилието му да я развесели, тя остана сериозна.

— Вестниците пишат точно обратното. Имам предвид алкохолизма.

— Това са лъжи.

— Но вие никога не сте ги опровергавали.

— Да се опитам да ги отрека означава само повече да ги задълбоча. Впрочем имам по-приятни занимания.

— Да, четох за онези двете — отбеляза тя с лека усмивка.

— За моите романтични забежки? Искате ли да ви разкажа за любовния си живот.

— Не.

— Това има ли значение?

— Не, поне докато... докато...

— Докато не започна да го практикувам под вашия покрив.

— Не мисля, че бихте го направили.

— Благодаря ви за доверието — подхвърли той със сарказъм.

— Добре, но на какво очаквате да вярват хората за вас? — възкликна Кирстен. — Никога не давате интервюта. Ако всички слухове са неверни, бихте могли да ги прекратите, като се откажете от тази тайнственост.

— Неверните слухове изобщо не ме притесняват. Което не би могло да се каже за вас.

— Но как можете да търпите хората да си мислят за вас ужасни неща?

— Неизбежно е при моята работа.

— И все пак...

Преди да осъзнае, че го прави, той я плесна през ръката, за да прекрати възраженията ѝ, и се зае да ѝ излага съображенията си:

— Вижте, ако отида в списание „20/20“ и опровергая някой слух, още на другата сутрин ще тръгне друг. Това би било само загуба на време и енергия. Докато хората, които обичам, не са засегнати, не давам пет пари какво пишат в жълтата преса.

През лицето ѝ премина сянка и изтри усмивката ѝ.

— Охо! — засмя се той. — Виждам, че все още се безпокоите за любовния ми живот. Ако се интересувате от сексуалните ми предпочитания, защо просто не ме попитате?

Тя отдръпна ръката си и — ако не физически, то поне мислено — издигна стена помежду им.

— Както вече казах, това не е моя работа.

Той си пое дълбоко дъх.

— Обичал съм няколко души, Кирстен. — Погледът и срещна неговия. — Роднини. И няколко добри приятели. Но никога съм нямал мъж за любовник.

По някакъв начин сега ръката му се оказва увита около лакътя ѝ, галейки с палец кожата от вътрешната страна.

— Ако бях гей, нямаше да се възбудя толкова, когато погалих гърдите ви днес следобед.

Винената чаша се изплъзна от пръстите ѝ и се разби в плочките. В същия момент Алис я извика по име.

Прислужницата първа отреагира на инцидента, въпреки че за момент и тримата останаха неподвижни, сякаш парализирани от напрежението, което мигом го последва. Алис се втурна през терасата, заобикаляйки малката локва, кубчетата лед и строшените стъкла.

— Кирстен, съжалявам — възкликна тя. — Просто исках да ви извикам за вечеря. Не исках да те стресна.

Кирстен едва се държеше на краката си сякаш коленете ѝ бяха омекнали. Райлън я подхвана през кръста, но с леко движение на тялото си тя му показва, че помощта му е ненужна и... нежелана.

— Вината е изцяло моя, Алис — каза тя смутено. — Чашата беше мокра и... и се изплъзна от ръката ми. Значи вечерята е готова?

— Да. И е сервирана. Вие двамата влизайте вътре докато аз почистя тук.

Райлън си помисли, че да вечерят в трапезарията е все едно да се хранят от златни блюда. Външните стени бяха изцяло стъклени. Откриващата се гледка към издадената над океана скала създаваше усещането, че висят във въздуха. Единствените мебели бяха столовете и маса със стъклен плот, закрепен на месингови плоскости, чиито извити краища представляваха краката. В кристален свещник бяха запалени бели свещи, изпълващи помещението с аромат. В средата на масата имаше ваза с лилии. Беше просто и много елегантно.

— Декораторът ви си е разбирал от работата — отбеляза той, докато държеше стола ѝ.

— Всичко направих сама.

— Одобрявам вкуса ви.

След като му хвърли изпитателен поглед през рамо, Кирстен явно заключи, че в думите му няма скрит смисъл, и зае мястото си сковано.

— Благодаря.

Напълни чиниите им със салата и чашите с ледена вода. След като разгъна салфетката в скута си и му подаде панерчето с препечен хляб, започна да се храни. Той не преставаше да я наблюдава, напълно наясно, че разчетените ѝ движения са сигурен признак за обзелото я напрежение.

— Изглеждате разстроена. Прав ли съм?

Вилицата ѝ рязко изтрака върху чинията.

— Да, разстроена съм! — прошепна тя яростно, да не бъде чута от Алис, тананикаща си в кухнята. — Не искам да ми говорите по този начин.

— По кой? Имате предвид забележката, която направих за...

Тя простря напред ръце.

— Не го казвайте отново. Не съм ви окуражавала да говорите... да мислите за мен така.

— Не сте — каза той съвсем тихо и също остави вилицата си. — Не сте.

— Защо го правите тогава.

Няколко секунди той си игра с чашата си, без да откъсва поглед от нея.

— Вие много ме привличате, Кирстен.

Тя преглътна конвулсивно, без да се помръдва. Дори не премигна с очи. Най-сетне каза:

— Не ми разигравайте сцени.

— Не правя нищо подобно.

Можете да се закълне, че тя смята, че той се опитва да я прельсти. Но колкото по-дълго се визираха един в друг, толкова повече тя се убеждаваше, че той говори истината. Няколко нервни жеста — леко потрепване на миглите, бързо прокаран, по устните език — я издадоха.

— Тук сме по работа — каза тя.

Той с вълнение бе очаквал да чуе трепета в гласа и.

— Да, аз съм тук по работа. Но влечението, което изпитвам към вас, няма нищо общо с нея.

— Не би трябвало да се увличате по мен.

— Не съм го планирал.

— Тогава недейте!

Той се протегна и улови ръката ѝ.

— Не смятам, че това е нещо, което бихме могли да включваме и изключваме по желание, Кирстен.

Тя побърза да освободи ръката си.

— Все пак ще се наложи. Или го крийте в себе си. Във всеки случай нищо няма да излезе.

— Казвате „не“ още преди да съм направил и първата стъпка.

— Точно така. Обичах съпруга си.

Той отмести недокоснатата си чиния облегна ръце на масата и се наведе напред.

— Съпругът ви е мъртъв от две години. А днес ви докосвах аз.

— Не трябваше да го правите.

— Може би не. Но го направих. — Наведе се още по-напред. — Повярвайте ми, Кирстен, вие сте жива. Дори ако съзнанието ви е затворено за нова любовна връзка, тялото ви не е.

— Не смятам да се впускам в нова любовна връзка. Или поне не с вас. С никого!

— Звучите много уверено.

— И е така.

— Но защо? Защото сте обичали съпруга си?

-Да.

— Е, добре. Ще се примиря. Поне временно. Но кажете ми, какво е правило отношенията с покойния ви съпруг толкова специални, че се чувствате неспособна да се обвържете с друг мъж? Що за изживяване е било това да обичаш Чарлс Демън Рам?

ТРЕТА ГЛАВА

— Прочетете книгата ми.

— Четох я. Или поне главите, които сте дали на сценариста. — Той понижи глас: — Книгата беше рекламирана като едно откровение. Но не смятам, че в нея сте разказали всичко. Струва ми се, че сте скрили някои неща за отношенията със съпруга ви.

Кирстен сгъна салфетката си и я хвърли на масата.

— Свършихте ли?

— С темата? Не.

— С вечерята.

— А, с вечерята — да — отвърна той и се изправи.

Тя го поведе от трапезарията към просторната всекидневна. Алис беше запалила камината. Близко до брега вечерите бяха прохладни. Камината беше красиво допълнение към уютната стая. Отблясъците от огъня танцуваха върху огледално излъскания под.

Ала Кирстен, изглежда, гледаше на огъня по-скоро като на необходимост, отколкото като на романтичен атрибут. Тя се приближи до него колкото бе възможно, сякаш не искаше да изгуби нищо от топлината му. Свивайки се в ъгъла на дивана с подвити крака, облегна се на една възглавница и се загледа в пламъците.

Без да обръща внимание на обстановката, Райлън се отпусна на килима до дивана. Настани се удобно, подпря се на лакът и се загледа в жената, докато погледът му стана горещ колкото огъня.

— Престанете да ме гледате така — тросна му се тя.

— Как?

— Като че ли всеки момент ще започна да бъвам грозни истини, също както фонтан — застояла вода.

— А има ли грозни истини?

— Не.

— Тогава защо се засегнахте толкова, когато подхванахме темата?

— Когато вие подхванахте темата.

— Просто искам да разбера какви са били взаимоотношенията ви с вашия съпруг.

— Бяха чудесни. Но не бих искала да се ровите из личния ми живот с Чарлс.

Той повдигна крак и започна да го свива и разпуска.

— Много е интересно, че казвате това. След като не искате хората да разберат нищо за личния ви живот, защо тогава решихте да напишете книга? Не си ли противоречите?

Дори възглавницата, на която се бе облегнала, като че ли се сви от тежката ѝ въздишка.

— Понякога ми се иска да не бях го правила.

— Но защо го направихте, Кирстен? За пари?

Тя го изгледа с укор.

— Не, разбира се.

— Радвам се да го чуя. Не бих одобрил такава постъпка. Тогава защо?

— Исках да запазя имиджа на Чарли.

Райлън седна, скръстил крака, с лице към дивана.

— А вие как възприемахте неговия имидж?

— Като всички други. Типичен американец. Силен. Смел. Моралист. Беше подходящ герой за младежите в страната.

— Имате предвид движението за борба с наркотиците, с шофирането в пияно състояние и други такива.

— Да.

Той знаеше, че следващият му въпрос няма да ѝ хареса, но трябваше да ѝ го зададе.

— А той правил ли е някои от тези неща?

Очите ѝ се присвиха гневно.

— Не. Той беше идеалът за честност и почтеност.

— Извинете ме. Просто имах подозрението, че се опитвате да защитите репутацията му.

— Тя няма нужда от защита.

— Не забравяйте, че той също беше критикуван. Мнозина смятат, че е поощрявал неблагоразумието. Той правеше всички сложни полети да изглеждат толкова лесни, че подтикваше неквалифицираните и неопитни пилоти също да се пробват.

Кирстен поклати глава:

— Във всяко интервю говореше за опасностите. Държеше да се вземат всички предпазни мерки.

— Но си падаше по високите скорости. Заради него хиляди родители постоянно повтарят на децата си да карат внимателно семейното волво.

— Високата скорост и гравитацията Чарли приемаше като предизвикателства. Неговата цел беше да докаже на хлапетата, че никакви препятствия, колкото и непреодолими да изглеждат, не могат да възпрат човек, работещ постоянно и упорито. Поощряваше решителността, характерната за американеца етичност. Никога не е окуражавал безотговорността и неблагоразумието. Като се има предвид що за кумири си избират някои от младежите, смятам, че Чарли им влияеше положително. Искам хората да си го спомнят с това, а не с...

— С инцидента.

Тихо изречената дума увисна заплашително помежду им.

Кирстен сведе глава, докато брадичката ѝ се опря в гърдите.

-Да.

Райлън порови в сандъка за дърва и сложи няколко в огъня. След това изтърси ръцете си и зае предишното си място до дивана. Но този път се обърна с гръб и облегна рамене близо до коленете на Кирстен.

— С други думи, да продължите легендата за Демън... — започна той и после додаде: — Впрочем миналия ден възникна спор по време на снимките кой от спортните коментатори му е дал този прякор.

Кирстен се засмя.

— Щом стана знаменитост, мнозина предявиха претенции. Истината е, че никой не знае със сигурност. Говори се, че някой казал, че управлява самолета си като дявол, изпуснат от ада.

— И тогава друг умник прибавя фамилното име към прякора и готово.

Тя кимна.

— Та докъде бях стигнала? А, да, защо написахте книгата?

— Вече ви казах.

— Казахте ми защо сте го направили за него. За да поддържате спомена за героизма му. Но защо го правите за... или по-скоро на себе си?

Райлън съжали, че я кара да преживее това. Ако можеше да проникне в душата на Демън Рам само с помощта на статии и снимки, би могъл да спести на вдовицата му тази инквизиция. Но интуицията му, на която години наред се бяха опирали продуценти, писатели и режисьори, му подсказваше, че именно Кирстен е ключът към мъжа, който се криеше зад типичната американска усмивка. Ако се окажеше необходимо, щеше да я измъчва, докато сломи духа и. Беше изминавал и по-дълъг път, преди да изпълни някоя роля.

Когато трябваше да изиграе безделник от времето на Голямата депресия, седмици наред живя като такъв, взеше се по влаковете и живееше ден за ден. Щом му възложиха да играе футболист, ходеше на тренировките на „Лос Анджелис Рамс“, без да си спестява физическите натоварвания, през които минава всеки професионален спортист. За ролята на полски еврейин в нацистки концлагер избърсна главата си и цели седмици не се нахрани до насита.

Беше в състояние да направи дори невъзможното за да се постави на мястото на героя, който трябваше да изиграе. А сега се опитваше да влезе в кожата на Демън Рам чрез неговата вдовица. По всичко личеше, че няма да му е лесно. И щеше да е неприятна и за двамата.

— Трябваше да оставя всичко да се забрави — каза тя в отговор на неговия въпрос.

Райлън изви леко глава и погледна нагоре към нея. Кирстен се взираше в огъня.

— След инцидента трябваше да се погрижа за толкова подробности. Националната транспортна компания пое разноските по погребението. — Тя сви рамене. — Беше такъв цирк. Ужасна навалица. Разплакани фенове от всички страни напиреха да се приближат до ковчега.

Тя скри лицето си в ръце, чиито тънки пръсти завършваха с добре поддържан маникюр. Очевидното ѝ страдание го трогна дълбоко. Обзе го болезнено желание да я докосне, да ѝ покаже по някакъв начин, че съжалява, задето по необходимост бърка в раните ѝ.

Но какво можеше да направи? Да я вземе в прегръдките си, което отчаяно желаше? Не. Тя би могла да го разтълкува като съжаление, а той знаеше, че е прекалено горда и независима, за да понесе нечие състрадание. Не можеше и дума да става да я привлече и да обсипе с

целувки тъжното ѝ лице. Не би се задоволил само с това. Ако изобщо някога докоснеше с устни нейните, щеше да я целува както трябва.

Най-накрая реши да плъзне ръка по крака ѝ, точно до мястото, където полата покриваше коленете. Почувства лекото свиване на мускулите и, но Кирстен не го отблъсна.

Когато свали ръцете от лицето си, очите ѝ бяха влажни, но тя не плачеше.

— Чувствам се толкова отдалечена от всичко. Разказвах различни случки, но не ги преживях. Разбирате ли какво имам предвид?

Вместо отговор, той стисна леко коляното ѝ. Кожата ѝ беше гладка като сатен. С усилие на волята си застави пръстите си да останат неподвижни.

— Цяла Америка скърбеше открито, но аз не можех. Винаги ми е било неприятно, че живеем на показ, но никога не съм мразила това повече, както след смъртта на Чарли. Не можех дори да оплаквам съпруга си, без това да се появи в новините в единадесет часа.

— Написването на книгата е било за вас начин да изживеете мъката си лично, да го погребете, да се отърсите от всичко.

Тя измърмори нещо в знак на съгласие.

— Когато бъде публикувана и филмът бъде завършен, искам винаги да приключа с това, да заживея собствен живот, да бъда просто самата аз. Никога няма да престана да бъда мисис Чарлс Рам. И не бих желала. Но искам всички останали да го забравят.

Настъпилата след това тишина бе нарушавана само от пукота на дърветата в огъня и най-накрая гласа на Алис откъм кухнята:

— Кирстен? Искате ли да сервирам кафето?

Кирстен погледна към Райлън. Той поклати отрицателно глава.

— Благодаря, но не искаме — извика тя на прислужницата. — Върви да си лягаш, Алис. Ще се видим сутринта.

Алис им пожела „лека нощ“ и се отправи към вратата. Райлън вече знаеше, че апартаментът ѝ се намира в съседна пристройка, отделена от главната с тясна пътечка. След като жената си отиде, той се запита дали не е забелязала ръцете му върху коленете на Кирстен.

Може би Кирстен си бе помислила същото, защото свали крака и седна на дивана.

— Сигурен ли сте, че не искате още нещо? — запита тя любезно, за да прикрие неловкото положение. Едно питие? Или десерт?

— Не, благодаря. Що за сваляч беше Рам?

Беше й необходимо известно време, за да разбере въпроса му.

— Сваляч ли?

— Ами да. Дали е бил внимателен, срамежлив, арогантен, екстравагантен, откровен? Какъв беше? Разкажете ми за вечерта, в която сте се запознали.

— Сигурна съм, че вече сте чели тази част от книгата ми.

— Така е, но ми трябва повече подробности, от колкото са описани. Кое беше първото нещо, което ви каза?

— Няма начин.

— Моля ви, Кирстен, наистина е необходимо.

— Но нали ви казвам! Първото нещо, което ми каза, беше: „Няма начин!“

— О, значи вие първа сте го заговорили. — Райлън опря лакът на ръба на дивана, опря глава на ръката си и я погледна с усмивката, омагьосала половината от населението на света. — Разкажете ми за това.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Току-що бях получила магистърската си степен. Тогава си мислех, че съм голяма работа.

— Нищо не се е променило.

Кирстен го нагледа, но той с облекчение установи че се усмихва.

— Повечето от мъжете, с които излизах, бяха студенти. Моя приятелка ме покани да отида с нея в един нощен клуб. Знаех, че там ходят обикновено работници и не исках да отида. Но тя се бе запознала с един пилот от морската авиация и си бяха определили среща там. Не ми оставаше нищо друго, така че...

— Отидохте — довърши вместо нея Райлън. Той бе сплел пръстите си и гледаше допрените си длани, сякаш ясно виждаше описваните от нея сцени. — Мога да си го представя. Вие, красива млада дама, която се чувства съвсем не на мястото си сред обикновените, груби моряци и...

— ... и след като приятелката ми ме изостави, за да танцува със своя пилот, аз останах съвсем сама на масата. Тогава забелязах едно момче в другия край на салона.

На лицето й отново се появи усмивка. Искрена. Непринудена, естествена усмивка. Стомахът на Райлън се сви от пристъп на ревност

към Чарлс Рам. Тя продължи:

— Беше висок, рус, привлекателен, с широки рамене и арогантна усмивка. Тя сякаш казваше: „Разбивайте сърцата си, момичета.“

— А вие мразехте този тип мъже — подхвърли той, долавяйки истината интуитивно.

— При това страстно. Но той си проправи път през тълпата и седна на моята маса.

— Как?

— Как?!

— Ами да, как? Просто седна? Или се тръшна на стола? Как?

— Просто го обърна, настани се обратно и обгърна с ръце облегалката.

— Добре, благодаря. Извинете, че ви прекъснах. Продължавайте.

— Не каза нито дума. Просто си седеше с онази негова усмивка и се взираше в мен. Казах му: „Престанете да ме гледате!“, а той отговори:

— „Няма начин.“

И двамата се засмяха.

— А какво стана после? Поръча ли ви питие?

— Предложи ми, но аз отказах.

— Колко жестоко.

Кирстен подскочи, сякаш някой бе стрелял по нея. Приятната ѝ усмивка се замени с изумление.

— Точно така се изрази и Чарли. Притисна ръце към гърдите си като Ромео и каза: „Наранихте ме прекрасна девойко!“

Райлън се засмя:

— Сигурно го познавам по-добре, отколкото си мислех. Давайте нататък. Какво стана после?

— Глупостта му ме разсмя.

— Коего е разчупило леда.

— Да. В момент на слабост му позволих да ми поръча чаша бяло вино.

— Бяло вино, а? — запита развеселен той. — А носехте ли очилата си, докато отпивахте изискано от чашата си сред закоравелите пиячи на бира и шотландско уиски?

Усетил, че сега тя се чувства по-спокойна, той се отпусна по гръб пред дивана и подложи ръце под главата си, после изхлузи обувките

си. Хлътналия му корем образуваше вдлъбнатина и той си даде сметка, че е гладен. И малко възбуден. Запита се дали Кирстен забелязва леката издутина изпод дънките му. Сигурно не. Откакто бе престъпил прага на дома ѝ, това бе нормално състояние за него. Ако изобщо си бе направила труда да го погледне, сигурно бе решила, че просто е доста надарен. Тази мисъл го накара да се усмихне.

За да се оправдае, запита:

— Каква обща тема намерихте с Рам?

— Говорихме предимно за него. О, задаваше ми учтиви въпроси и много се изненада, щом научи, че току-що съм се дипломирала. Но предпочиташе да разговаряме за самолети и полети. Впрочем, както винаги.

— Наистина ли долавям неодобрение в гласа ви?

— Разбира се, че не.

Разпалеността ѝ предизвика характерното за него повдигане на веждата.

— Искан да кажа, че полетите бяха животът на Чарли — каза тя отбранително. — Беше роден за това. Да му забраниш да лети бе все едно да му кажеш да не диша. Разбрах го от самото начало, още през първата вечер.

Демън Рам е бил фанатик относно самолетите, помисли си Райлън. Нещо характерно за хора от този тип. Но да живееш с такъв човек не е било нито лесно, нито приятно. Нима това не би породило ревност у партньора му? Дали онова, което Кирстен Рам така отчаяно се опитваше да прикрие, не беше дълбока ревност към увлечението му.

Докато изучаваше лицето ѝ, той се питаше дали не е време да подхване друга болезнена тема. Отлагането нямаше да направи разговора по-лек.

— Според сценария на филма. Рам е съжалявал за края на войната във Виетнам.

— Вярно е — шепнешком призна тя. — Той беше военен пилот дори когато нямаше война. Беше много объркан, когато след нападенията в Персийския залив всички пилоти бяха освободени. Смяташе, че съдбата му е отредила да изживее живота си в непрекъснати полети. Тъкмо поради това не се премести в гражданската авиация, както повечето от колегите му.

Това беше друга страна от характера на Демън Рам, която Райлън искаше да проучи, но още не бе настъпил подходящият момент.

— Много се увлякохме — каза той. — Да се върнем към онази вечер. Предполагам, бил е доста настоятелен.

— Естествено.

— Бих го сметнал за луд, ако не беше. А какъв беше подходът му?

— А вие как мислите?

Тя го предизвикваше. Колко добре познаваше той покойния ѝ съпруг? Райлън наклони глава настрана.

— „Искате ли да спите с мен?“

Кирстен затаи дъх.

— Не.

— Това на мен ли го казвате или така му отговорихте?

В стаята настъпи тишина, нарушавана само от пукота на горящите съчки.

— Вие не питахте от свое име — каза тя най-накрая — Нали?

Той се усмихна многозначително и отбеляза че е неспокойна.

Без по-нататъшен коментар тя продължи:

— Каза ми, че не изглеждам като момиче за една нощ и аз го уверих, че наистина не съм.

— Много добре. Защото и аз имам нещо по-трайно предвид.

— Това сте го чели в сценария.

Той кимна.

— Бил е много предпазлив. Предприел е прелъстяване отдалеч.

— Може би. Но аз се поддадох.

— Накарал ви е да премалееете?

— Караше ме да затаявам дъх. След толкова време, прекарано сред студенти с вечните им костюми и лули, той ми действаше освежаващо. — Сините ѝ очи горяха. Устните ѝ, леко разтворени, бяха влажни от навика ѝ постоянно да ги облизва. — Беше много вълнуващо да си близо до него.

— Мога да си представя — сухо отбеляза той.

За него ревността бе непознато усещане. Но сега беше поразен. Някъде дълбоко у него зеленоокото чудовище надигаше глава и пускаше отровата из вените му с всеки нов удар на сърцето му.

Можеше да разбере какво бе почувствала тя тогава, защото сега изпитваше същото: онази еротична чувственост, разливаща се из цялото тяло; неизреченото предусещане, че ще се случи нещо прекрасно, на което трябва да се даде пълна свобода. Това беше адът. И раят. Поети и писатели, всеки според възможностите си, се бяха опитвали да обяснят вълнуващото стягане в гърдите, приятната слабост, трескавата топлина в кръвта.

Но, дявол да го вземе, дали Кирстен преживяваше всичко това, спомняйки си за другия мъж или го чувстваше към него? Демън Рам ли бе причината за пламъка в сините и очи? Или Райлън Норт.

Изглежда, погледът му гореше, както и кръвта му.

Нещо в очите му сигурно я бе уплашило. Тя се размърда нервно и свали крака на пода.

С леко движение той също се изправи и улови раменете и.

— Все още не е късно а и аз не съм свършил.

— Аз обаче свърших — отсече тя и опита да се освободи, но неуспешно. Той не ѝ причиняваше болка, но очите му излъчваха повече сила, отколкото ръцете. Би могъл да я застави да остане на мястото си дори без да я докосва.

— Той ви покани на танц, нали?

— Да.

— На какво танцувахте?

— Не си спомням.

— По дяволите, не си спомняте! Но помните всичко друго. На какво танцувахте?

— Какво значение има?

— Точно така. Какво значение има?

Предавайки се, тя каза:

— Тълпата беше разнородна. Свириха много бавни парчета. Нийл Даймънд, „Бийтълс“, „Карпентърс“

— Имате ли някои от тях?

Той я пусна и отиде до стереоуредбата, поставена до отсрещната стена. Започна да рови из колекцията ѝ от компактдискове.

— Не, нямам. Така мисля, но не съм сигурна.

— Тогава ще импровизираме. „Чикаго“? Или „Безгрижен шепот“? Какво предпочитате?

— Това е лудост. Да не би да искате да танцуваме?

— Това е основната идея. Има я и в сценария. Трябва да го отрепетирам. — Избра един албум на „Чикаго“ и го пусна. В следващия момент стаята се изпълни с музика, изливаща се от няколкото скрити тонколони. Той нагласи звука и се върна при нея. — Как ви бе хванал той?

— Райлътн, това не е необходимо.

За първи път го нарече с името му. Макар че го бе казала в момент на раздразнение, той го прие така, както му се искаше. Усмивайки се, обви дясната си ръка около кръста ѝ.

— За мен е необходимо.

— Защо? — настоя тя, когато той се опита да я притисне към себе си.

— Защото все още не сме заснели този епизод. Искам да го направя както трябва.

— Вече звучи като развалена грамофонна плоча. Прочетете книгата ми.

— Четох я. Там се казва само, че сте танцували и е било много романтично. Но е от голяма помощ за артиста.

— Това е работа на режисьора. От него зависи как ще пресъздаде сцената.

— Вярно е, Кирстен, но нали аз ще я изиграя. Когато филмът свърши, всяка жена ще иска да е била на ваше място, а всеки мъж — на моето. А сега се съсредоточете.

Заповедта беше насочена колкото към него, толкова и към нея. Защото още при първия допир на телата им той бе обзет от такова желание, че единственото нещо, върху което би могъл да се концентрира, бе да проникне в нея. И в този момент разбра, че това ще се случи. Дори ако трябваше да умре, щеше да опознае тази изключителна жена.

— Аз съм Рам и току-що съм срещнал едно невероятно привлекателно момиче, по което веднага си паднах. Какво правя? Как действам при тези обстоятелства? — Притисна я плътно към себе си. — Как ви държеше той? Така ли?

Той я бе прегърнал в традиционната валсова поза, само малко поплътно, отколкото някой учител по танци би допуснал за прилично или удобно за изпълнението на стъпките.

— Да, в началото.

Райлън я поведе под звуците на песента „Вдъхновение“ Танцът им беше повече от плавно движение на две тела, обменящи електрически заряди. Беше флирт на мъжествеността с женствеността.

— Беше ли срамежлив с вас? Толкова силно ли ви притискаше?

-Да.

— „Да“ на първия или на втория въпрос?

— На втория. Чарли никога не е бил срамежлив.

— А беше ли допrial бузата си до косата ви? — тя кимна и Райлън притисна своята към слепоочието ѝ. — Така ли?

— Да, само че...

— Само че?

— Само че беше няколко сантиметра по-висок. Трябваше да се навежда повече.

— Е, не смятам да танцувам на пръсти, така че ще трябва да се задоволим с това. Впрочем — добави шепнешком — смятам, че и така си подходдаме.

Телата им действително си пасваха превъзходно. Сякаш бяха създадени едно за друго. Не можеше да спре да я притиска към себе си. Платът на роклята ѝ беше толкова тънък и като че ли не съществуваше друга преграда между тях, освен дънките му. Едва успяваше да чуе музиката сред оглушителните удари на сърцето, отекващи в ушите му.

— Има ли още нещо, което трябва да науча? — попита той и издуха леко няколко кичура коса, прилепнали на тила ѝ.

— Беше по-мургав от вас. Спомням си, че се чувствах в пълна безопасност, когато слагаше ръцете си...

Тя замълча и Райлън отметна глава, за да я погледне в лицето.

— Къде?

— Около кръста ми — прошепна дрезгаво Кирстен.

Той плъзна длан по гърба ѝ и отново я притисна към себе си. Тялото му потъна по-дълбоко между извивките на бедрата ѝ.

— Така?

Тя кимна. Накланяйки се леко назад, погледна към него, сякаш търсеше в чертите му лицето на Чарли Рам.

— Косата му беше по-светла от вашата. И по-къдрава. Изобщо беше по-различна.

— По-различна? Докосвахте ли я през онази нощ?

Тя поклати глава.

— Вие ме обърквате. Аз... не си спомням. — Главата ѝ се опря в гърдите му и ръцете ѝ се отпуснаха от двете му страни.

— По същия начин ли държахте ръцете си, когато танцувахте с Чарли? — При отрицателния знак той допълни внимателно: — А как?

Като в транс тя вдигна ръце и ги склучи отзад на тила му. Имаше малки гърди. Позата ѝ разкри втвърдените им зърна.

Райлън си пое дълбоко дъх.

— Тогава ли докоснахте косата му?

— Да, струва ми се. Сигурно съм прокарала пръстите си през нея.

Сякаш водена от думите си, тя повтори движението и той с усилие потисна надигащия се в гърлото му стон.

— А как ви се струва моята в сравнение с неговата? — Не даваше пукната пара за това. Единственото нещо, което имаше значение, беше онова, което изпитваше към нея.

— По-мека. По-дълга. И не толкова къдрава.

Той погали с устни ъгълчето на веждата и. Дланите му се плъзнаха по голия и гръб.

— В подобна рокля ли бяхте облечена онази вечер?

— Не. Бях с пуловер.

Тя имаше най-гладката и нежна кожа, която някога бе докосвал.

— А носехте ли сутиен?

— Да.

— В такъв случай аз съм облагодетелстван. — Простенвайки той притисна гърдите си към нейните. Почувствал нарастващата си възбуда, изруга тихо. — Усещахте ли, че го възбуждате?

— Да — отвърна тя шепнешком.

— Колко време танцувахте, Кирстен? Надявам се няколко часа. — Ако това се окажеше вярно, значи Рам е бил по-издръжлив от него.

— Не само на няколко песни. Приятелката ми дойде при мен и ми каза, че ще се прибере с нейния пилот. — Тя отпусна ръце от врата му и се отблъсна от него. Макар и неохотно, той нямаше друг избор, освен да я освободи от прегръдката си.

Кирстен отиде до уредбата и след като я изключи, в стаята настъпи непоносима тишина.

— Чарли галантно ми предложи да ме изпрати до нас.

— Едва ли галантността е била единственият му мотив — мрачно отбеляза Райлън.

Тя се обърна ядосано към него:

— Той беше изключителен кавалер. Не се опита да ми направи нищо.

— Убеден съм в това — отвърна Райлън и направи няколко крачки, за да съкрати дистанцията помежду им. — Но съм готов да се обзаложа на каквото поискате, че повече от всичко е искал да ви вкара в леглото си.

— Как можете...

Така и не довърши изречението, защото погледът и се плъзна по тялото му и върху лицето ѝ се изписа изумление, щом видя, че подозренията ѝ се потвърждават.

— Права сте, Кирстен. Наистина е по-добре да не питате — меко каза той. — Чарли целуна ли ви за лека нощ?

— А това има ли го в сценария? — Задължителната целувка присъства естествено. Нали искаме билетите да се разпродадат.

— В действителност той целуна ли ви?

Тя кимна отривисто и отстъпи назад, за да се отдалечи от него.

— И що за целувка беше това?

— Вие сте специалистът по екранни целувки. Сигурна съм, че както и да я покажете, публиката ви ще бъде доволна.

— И аз съм сигурен в това. Питам ви, за да задоволя собственото си любопитство. Поколеба ли се преди това от страх да не ви обиди? Или му е било все но как ще се почувствате?

Нещо в него го предупреждаваше, че върви към провал. Никой от двамата не беше достатъчно стабилен емоционално, за да се справи с онова, което предстоеше, но нищо не бе в състояние да го спре. Трябваше или да я целуне, или да умре.

А имаше много неща, за които трябваше да живее.

— Беше ли целувката му нежна и приятна? Или бе груба, жадна, страстна? Приличаше ли на тази?

Обви ръце около шията ѝ. Преди тя да успее да се съвземе от изненадата си, устните им се срещнаха.

Всяка прилика свърши дотук. Ако младият пилот Чарлс Рам я бе целунал несръчно, бе и се извинявал и бе опитвал да постигне по-

добър ефект с всеки следващ път, значи онази целувка нямаше нищо общо с тази на Райлън.

Той инстинктивно наклони глава в противоположната посока и жадно впи устните си в нейните. Ако Чарли ѝ бе подарил само няколко невинни, леки целувки, преди да събере достатъчно смелост, за да използва езика си, то без съмнение Кирстен беше изненадана от липсата на деликатност у Райлън. Неговият език проникна в устата ѝ само с едно настойчиво движение, безпардонно, напористо, умело.

Знаеше, че до края на живота си ще помни вкуса ѝ. Господи, тя беше толкова сладка. Устните ѝ се разтваряха под неговите като цвете, а после се затваряха, засмуквайки езика му.

Обзе го страх, че е стигнал твърде далеч, но и непреодолимо желание за още. И тя откликваше. Ръцете ѝ уловиха колана на дънките му, а после се плъзнаха около кръста му. Тялото ѝ се притискаше към неговото приканващо. Повдигна ханша си, докато бедрата ѝ се разтвориха, и притисна пламналата си, втвърдена плът между тях. Действайки импулсивно, започна да се движи ритмично.

Най-сетне до замъгленото му от страст съзнание достигна разбирането, че неистовите ѝ движения са породени не от желание, а от усилието да се освободи. Пусна я толкова рязко, че и двамата залитнаха. За момент останаха загледани един в друг, с влажни и подути от целувката устни, едва поемащи си дъх.

Имаше хиляди неща, които искаше да ѝ каже. Но тя не му даде възможност. Завъртайки се на пети. Кирстен се втурна навън. Той се опита да я улови, но безуспешно.

— Кирстен!

Затича се след нея, но знаеше, че е излишно. Дори и да успееше да я настигне, какво можеше да ѝ каже? Че съжалява? Не съжаляваше. Би я целунал отново и пак така страстно, ако тя му дадеше шанс.

Затова, проклинайки и себе си, и невъздържаността си, и цялата ситуация, остана загледан след нея, докато тя намери убежище в спалнята, която бе делила със съпруга си до деня, когато бе загинал при самолетна злополука.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райлън беше станал час преди тя най-после да се появи в кабинета.

С трета чаша кафе и чувствайки главоболие поради безсънната нощ, той се бе настанил на един малък диван, облегал се на възглавници. Бе изчел няколко статии за Демън Рам. Босите му крака стърчаха от единия край. Коремът му между тениската и късите панталони беше гол. Бе се облякъл така за удобство. А пък и за Кирстен Рам нямаше значение какво носи. Тя така или иначе не би го харесала, защото изобщо не си падаше по мъже.

До това заключение бе стигнал след продължите ни размисли през дългите безсънни часове. Реакцията ѝ на целувката му не бе продиктувана само от отвращение. В нея имаше примесен и страх. Защо иначе щеше да се отдръпва така всеки път, когато се опитваше да се приближи към нея? Нищо чудно, че Рам толкова дълго бе мислил за смъртта, след като е имал в леглото си ледена висулка вместо жена.

Щом я чу да влиза, Райлън отпусна списанието върху гърдите си и я погледна над него.

— Добро утро.

— Добро утро. — Тя остави чашата с кафе на бюрото и се наведе да придърпа стола.

Недружелюбното ѝ поведение го подразни. Фригидна или не, можеше да бъде поне любезна, нали?

— Както виждам, сутрин не сте в настроение.

— Да.

— Няма нищо. И с мен е така.

Демонстративно вдигна списанието и отново се зачете, пресичайки всяка възможност за разговор. След няколко минути, през които не запомни нито дума от прочетеното, погледна крадешком към нея.

Тя се бе загледала през прозореца. Очевидно изобщо не се интересуваше от мъжа в стаята. Мислите ѝ бяха на хиляди километри

от него. Възползвайки се от възможността, започна да изучава профила ѝ. Чертите ѝ бяха деликатни и доста правилни. Дългата ѝ грациозна шия подхождаше перфектно на малката ѝ глава.

Кирстен подсмъркна, разтърка разсеяно бузата си и драсна нещо върху ръкописа. Езикът ѝ се стрелна леко и облиза устните ѝ. При този несъзнателен жест Райлън усети как у него отново се разпалва страст.

По дяволите, все още я желаше.

Тя притежаваше всички качества, характерни на чувствените жени. Защо тогава беше толкова студена? Знаеше се, че не съществува фригидна жена, която не би се разтопила, ако попаднеше на подходящия мъж.

А може би Кирстен изобщо не беше фригидна? Може би сексуалният ѝ живот с Рам е бил толкова фантастичен, че той е останал единственият мъж за нея? Каквото и да беше, Райлън знаеше, че трябва да го открие.

Усмихна се лукаво. Винаги бе обичал предизвикателствата и никога досега не се бе провалял, изправяйки се пред тях.

Кирстен бе така погълната от работата си че когато след два часа той се приближи до бюрото ѝ тя се стресна и го изгледа разсеяно изпод очилата си.

— Какво? Казахте ли нещо?

— Попитах дали не сте гладна.

Тя премигна неразбиращо към подноса в ръцете му, после хвърли поглед към дивана, където бе лежал по-рано. Предугадил въпроса ѝ, той отговори още преди да го бе задала:

— Изчетох статиите още преди час и излязох навън. Вие дори не забелязахте.

Кирстен свали очилата и разтърка очите си.

— Бях много погълната от това — посочи с ръка ръкописа.

— Някоя интересна част?

Без да изчака разрешение, той постави подноса на ръба на бюрото и започна да го избутва към нея, размествайки листовите и моливника.

— Предпоследната глава — отвърна тя разсеяно, докато машинално отместваше вещите си, за да направи място за съдовете. Най-сетне вниманието ѝ бе привлечено и Кирстен се отърси от обзелия я творчески транс. — Какво е това?

— Плодове. Кифлички с боровинки. Алис ги изпече. Това е...

— Знам какво е, Райлън — тросна се тя с нотка на нетърпение в гласа. — Какво става на бюрото ми? Алис много добре знае, че когато работя, закузвам съвсем леко, ако изобщо ям нещо.

— А, да, тя ми каза. — Взе чепка бяло грозде. — Но тъй като вече ви прекъснах, бихте могли да хапнете.

Отпускаяки се отново на стола си. Кирстен го погледна изненадано. Преди да успее да се съвземе, запита:

— Защо винаги сте живели в периферията?

— В периферията на какво?

— В периферията на живота на Рам. Особено бях заинтригуван от онези статии днес, защото са една ли не единствените, в които се споменава нещо за вас.

— Чарли беше звездата, а не аз. Той беше този, за когото публиката искаше да чете. — Тя вдигна крак на стола и обвини глезена си с ръце. Жестът беше сладък и смирен, но цялото и поведение бе отбранително.

— Нима не е искал да дели сланата си? Дори със своята съпруга?

— Не беше такъв. — Тя откъсна няколко зърна грозде, но не ги изяде, а започна да си играе с тях. — Между нас нямаше съперничество. Той нямаше желание да споделя популярността си. Но беше щедър с почитателите си. Можете да попитате приятелите му, те ще ви кажат същото.

— Значи вие живеехте в неговата сянка по собствен избор?

-Да.

— Но защо? Не ревнувахте ли съпруга си от тълпите почитатели, които се навъртаха около него непрекъснато?

— Що за абсурд!

— Хм. — В изражението му ясно се четеше недоверие. — Заснехме една сцена, когато кариерата на Рам едва започва.

— Нямах намерение да подхващам игра на думи.

Той мислено я поздрави за остроумието. Фактът че се опитваше да го раздразни, беше добър знак. Може би бе постигнал някакъв напредък.

— Та както ви казах — продължи той, — след едно авиошоу момиче по бански се приближи до него и го целуна страстно в устата. Предложи му да използва тялото ѝ в най-близкия хотел. Думите ѝ бяха

горе-долу такива: „Ще ви предложи техника, каквато досега не сте и сънували, Демън!“ Това истина ли е или измислица?

Кирстен придърпа купата с ягоди и започна да ги пренарежда, без да си вземе нито една.

— Това е обобщен образ. Подобни неща се случваха постоянно.

— Райлън я наблюдаваше внимателно.

— А това притесняваше ли ви?

— Книгата и филмът са за Чарли, а не за мен.

— Преиначавате въпроса ми, Кирстен.

— Което би трябвало да ви подсказже, че не желая да го коментирам.

— Значи все пак ви е притеснявало?

Тя скочи от стола си и отчетливо произнесе:

— Това беше отвратително, мистър Норт. Беше като груба намеса в личния ни живот.

— Което правя и аз в момента.

— Слава богу! Най-после разбрахте намека! — Отметна бретона си с рязко движение на ръката. — Престанете да се ровите във взаимоотношенията ми с моя съпруг. Той няма нищо общо със звездата Демън Рам. — Заобиколи бюрото и излезе от кабинета, но той веднага я последва, докато стигнаха пред спалнята ѝ.

— Грешите — каза ѝ. — Един мъж живее с една жена. Независимо дали я е обичал, мразил или е бил безразличен към нея, тя със сигурност е имала някакво влияние над него.

— Е, добре. Бих желала да мисля, че съм имала положително влияние над Чарли. Той ме обичаше. Имаше нужда от мен. Дори ме харесваше, което е рядкост в съвременните семейства. — Пое си дълбоко дъх. — Но пак ви повтарям, нито книгата, нито филмът касаят съвместния ни живот. В тях се разказва за кариерата му и ако искате да говорите за този аспект от живота му — чудесно. Ако пък не, значи губите и своето, и моето време с престоя си тук. Казах ви го още миналата седмица в кантората на Мел. А сега, моля щ ме извините.

Кирстен влезе в стаята си и затвори вратата. След петнадесетина минути, вече обути в къси шорти, излезе, за да открие, че Райлън я чака, облеган на стената. Той подхвана разговора точно оттам от където го бяха прекъснали:

— Той говореше ли с вас за работата си?

— През цялото време.

— Споменавал ли е някога, че се страхува?

Въпросът му я накара да се замисли за момент, но не я обиди, както бе очаквал. Тя внимателно подбираше всяка дума.

— Страх не е най-точната дума. Предпазливост по-скоро. Беше много предпазлив. Изчисляваше всеки номер с математическа точност, преди да се качи в самолета, за да го изпробва.

— А беше ли суеверен?

— О, да. Беше много суеверен.

Тя спря до вратата на терасата и улови дръжката.

— Нямате ли какво да правите? Или да отидете някъде? Кога трябва да се явите на снимки?

— Чак следващата седмица. Дотогава ще снимат кадри, в които не участвам.

— Не трябва ли да учите репликите си?

— Зная си ги. — Изгледа го нетърпеливо. Той и се усмихна в отговор. — А вие къде отивате?

— Аз отивам да се поразходя край брега.

— Звучи чудесно.

— Обикновено ходя сама.

— Този път ще имате компания.

Без да ѝ даде възможност да възрази, Райлън я улови над лакътя и я поведе по стълбите.

— Нямам нужда от помощта ви — срыза го тя раздражено. — Мога да се спусна по тези стълби дори през нощта.

— Ходили сте на брега посред нощ?

— Понякога.

— Когато всички спят? А вие защо не можете?

— Какво? Да спя? — Бяха стигнали брега и тя издърпа ръката си. — Заспивам трудно.

Тя не се впусна в подробни обяснения и той не настоя. Беше разбрал, че не трябва да я притиска прекалено. Поеха боси по самия край на брега. Водата се плискаше около глезените им.

— Нека и аз да ви задам един въпрос за разнообразие — каза тя, изненадвайки го.

— Ще бъде съвсем честно.

— Не се ли ровите в тези подробности поради някаква причина, която няма нищо общо с филма? Която няма връзка дори с живота на Чарли?

— Естествено. Прекарах часове наред с хора от екипа, особено със Сам. Този човек е в състояние да изпие повече бира, без да падне под масата, от всеки друг сред познатите ми.

Кирстен се усмихна, щом той спомена името на пилота ветеран, който бе приятел на Чарли още от деня, в който той се бе посветил на висшия пилотаж. Отслабналото му зрение му пречеше да лети, затова той бе преживявал всеки полет чрез Чарлс Рам.

— Сигурна съм, че той ви е разказал доста интересни истории — засмя се тя.

— Не ви ли ги разправи и на вас, докато пишехте книгата?

— Да, но в доста цензурирана версия.

— Сигурно сте права. Езикът му е доста пиперлив — Райлън продължи сериозно: — Старецът много ви уважава. За вас ми каза само хубави неща.

Можеше да се обзаложи, че Кирстен остана доволна. Внезапно му хрумна, че тя не може да е помрачавала щастието на Демън Рам, защото в противен случай най-добрият му приятел но би се изказал толкова ласкаво за нея. Това отхвърляше вероятността тя да е фригидна. Въпреки че кой съпруг би признал пред друг мъж, че жена му е фригидна? По дяволите, това си оставаше загадка.

— Добър ли е актьорът, който играе ролята на Сам? — запята тя, откъсвайки го от мислите му.

— Ааа... да, добър е. Но не смятам, че е успял да долови чувствителността на Сам.

— Сам е много своенравен, но има голямо сърце.

— На ми беше необходимо много време да го разбера — отвърна Райлън, после се засмя и поклати глава. — Старият кучи син сигурно се е присмивал на авиаторските ми умения.

— Да не би да сте се учили да летите заради филма?

— Вече знаех как се прави. Сам само ми показа някои от най-елементарните трикове за начинаещи.

— Значи слухът, че имате самолет, е верен?

— Не е „Боинг-707“, ако това имате предвид. Не ви ли напомня мълвата за султанската ми шатра? — отвърна той с ирония.

— Оргии на единадесет хиляди метра височина?

Райлът я изгледа мрачно.

— Сега можем да се смеем на това, но тогава за малко не бе съсипано името на една жена.

— Някоя актриса?

— Да. — Той спря, вдигна една раковина и я запрати далече в океана. — Пристигнахме в Лондон едновременно за снимките на онзи филм. Онова, което пресата „пропусна“ да спомене, беше, че пътувахме в различни самолети. Срегнах се с нея само веднъж в кабинета на режисьора, и то в присъствието на още няколко души.

Вятърът развяваше игриво косата му, но устните му бяха стиснати, а в очите му се четеше гняв. В поведението му нямаше нищо весело.

— Когато историята се появи във вестниците, там се твърдеше, че сме били заловени при пристигането ни на летище „Хийтроу“ и вече сме имали връзка. Тогавашният ѝ приятел я изостави заради това, майка ѝ се обади от другата страна на Атлантика само за да я нарече „повлекана“. Момичето беше толкова разстроено, че не бе в състояние да работи дни наред. Това беше първият ѝ филм. Режисьорът бе същия негодник. Тя се ужасяваше от него и не можеше да се справи с двамата си агенти, които бяха алчни мошеници. Беше самата невинност. Сега разбирам колко трудно ѝ е било. Нуждаеше се от няколко таблетки, за да може да стане от леглото, и от много повече, за да заспи. Потискаше обзелата я параноя с кокаин. Преживяваше всичко, което пишеха за нея в пресата. Проклети копелета!

Обърна се към вятъра, без да го усеща. Без да полага никакво усилие, обзелото го вълнение се изписа ясно на лицето му. Нищо чудно, че камерите бяха влюбени в него.

Осъзнавайки внезапно лошото настроение, в което беше изпаднал, Райлът се обърна и видя, че Кирстен го наблюдава. Отправи ѝ една от познатите си иронични усмивки.

— Ето такъв е Холивуд. — Погледът му обходи стройните ѝ форми, очертани ясно изпод разветите от вятъра дрехи.

— Много сте красива — отбеляза той. — Мислили сте някога да станете филмова звезда?

Тя се разсмя, но бризът отвя звука, оставяйки на Райлът само представата за усмихнатите и устни. Болезнено копнееше да опита

отново вкуса им.

— Липсва ни дисциплина? Не бих казал. Видях как седяхте на стола и работехте върху една и съща страница от ръкописа си часове напред.

— Това е различно.

— С какво?

— По-лично е. Само между думите върху листа и мен.

— Това е много важно за вас, нали? По този начин защитавате личния си живот.

— Да, много е важно.

— Може би е по-добре, че не сте се пробвали в Холивуд. Там сигурно щяха да ви променят.

Надяваше се, че тя ще се хване, и точно така стана. Кирстен го попита как биха могли да я променят.

— Сигурно щяха да ви накарат да си пуснете косата по-дълга. А така дяволски много ви отива. — Обхвана с длан лицето ѝ и погали скулите и кичура, паднал над очите ѝ. — Невероятни очи. Големи, интелигентни, изразителни. Нямаме нужда от спирала за мигли. Костите ви са свършени. И тези високи скули. — Повдигна леко брадичката ѝ и погали с палец разтворените ѝ устни. — Красиви зъби. Прелъстителна усмивка. А от опит знам, че се целувате чудесно.

Ласката му свърши, преди тя да успее да реагира Докато стоеше, занемяла от изненада, ръцете му се плъзнаха към ханша ѝ и го притиснаха силно. Загледа се в него шокирана, но той не се отдръпна. Сега или никога. Трябваше да разбере.

— Доста тясна сте тук. — Палците му лениво погалиха кожата ѝ. Шортите ѝ, подобно на мъжки боксерки, бяха толкова тънки, все едно изобщо ги нямаше. Искаше му се да притисне ръка към корема ѝ и да я плъзне надолу между бедрата, но се страхуваше да не прекали.

Тя не откликна. Ако бе очаквал, че ще се хвърли към него, разкъсвайки дрехите му и молейки да я обладае още тук, на пясъка, щеше да се разочарова горчиво.

Ала не го и отблъсна. Това малко го окуражи. Дали от страх или от възбуда, очите ѝ се разшириха, а дишането ѝ стана тежко като на червеноперка, изхвърлена на брега.

Погали гърба ѝ, преди да плъзне ръце напред към гърдите.

— Щяха да ви накарат да запълните това със силикон. Би било жалко. Вие сте съвършена такава, каквата сте. Съвършена.

Тя бързо отстъпи назад.

— Недейте!

Със същата бързина той отново я дръпна към себе си, защото миг преди да се отдръпне, бе усетил, че тялото ѝ откликва на ласките му.

— Какво, Кирстен?

— Не ме докосвайте така!

— Защо?

— Не ми харесва. Не ми харесваше снощи, не ми харесва и сега.

Очите му се впиха в нейните.

— Вие сте лъжкиня. Харесва ви, и то много. И точно това ви притеснява.

— Не е вярно!

Понечи да се отдръпне от него, но ръцете му я държаха здраво.

— Какво не казвате в книгата си?

— Нищо важно.

— Аха. Но онова, което сте чувствали към Рам и той към вас, е много важно.

С внезапен прилив на сила тя успя да го отблъсне.

— Оставете ме на мира! За последен път ви казвам, че не желая да коментирам личния си живот нито с нас, нито с когото и да било! Ако продължавате да настоявате и да се държите грубо, ще бъда принудена да ви помоля да напуснете!

Докато я наблюдаваше как крачи уверено към стълбите, той прокле прибързаността си и възбудата, която е бе провокирала.

Пътят беше безкраен. Беше горещо и прашно. В страничното огледало на колата си тя виждаше огромния облак прах, който се носеше след нея. Той поглъщаше всичко отзад.

Очите ѝ се взираха в хоризонта. Трябваше да продължава напред. Трябваше да стигне там преди...

Преди какво?

Не беше сигурна. Но бе обзета от някакъв импулс да натисне до дупка газта и да се понесе напред с пълна скорост.

О, господи! Това беше! Трябваше да стигне до стълба от пушек. Вече можеше да го види, черен и мазен, извиващ се към небето като змия в пустинята. Нямаше да успее да стигне навреме.

Чарли! Чарли!

Отвори уста и се опита да извика името му, да му каже, че идва, ала прашният облак я задушаваше. Той изпълваше гърлото и устата и с горещина и пясък. Не можеше да произнесе нито звук и бе обзета от ужас като уплашено животно, надушило смъртта. Пясъчната пелена ѝ пречеше да вижда. Димният стълб се мяркаше само от време на време наскоро сред мъглата, която я бе обвила.

Влажните и длани не можеха да държат кормилото. То непрекъснато се изплъзваше от пръсти те и. Между гърдите и се стичаше струйка пот, а бедрата и лепнеха, докато се опитваше да натиска педалите за газта и спирачката, които сякаш потъваха в пода на колата. Едва успяваше да ги докосне с върха на краката си.

Ала не трябваше да спира. Трябваше да продължава напред. Трябваше да стигне до черния пушек приличащ на мастилено петно на фона на яркосиньото небе.

Най-сетне стигна до дима и до сребристия корпус на самолета, гладък като куршум. Пушек и пламъци изригнаха от него на равни интервали.

Слезе от колата. Чарли, не, не!

Но почакай! Слава богу! Той седеше в пилотската кабина. Замаяна от облекчение, тя се разсмя. Това е било част от шоуто. Пушекът. Огънят. Не бяха ли наистина само част от представлението с цел да задоволят публиката? Но да, разбира се. Чарли винаги държеше хората да получават най-доброто срещу парите си.

Той я погледна и ѝ се усмихна. Намигна ѝ и каза нещо, но тя не можеше да го чуе заради експлозиите, продължаващи да избухват от горящия самолет. Сега той трябваше да излезе. Би могъл да пострада. Затича се към него, но вместо да се приближава, все повече се отдалечаваше от обгърнатата в пламъци машина.

Все още усмихнат, Чарли вдигна ръка да и помахна. Не! Не! Единият му пръст вече гореше. После другият. И следващият. Докато цялата му длан бе обзета от пламъка. И тогава...

Тя изкрещя, обзета от ужас.

Лицето му се размиваше изпод шлема.

Гледаше как красивите му черти се размазват и се сливат в едно, докато накрая не беше в състояние да ги различи. Опита да се втурне към него, но краката ѝ, тежаци като олово, сякаш бяха вкопани в пясъка. „Скачай, скачай, Чарли! Все още има Време!“ Но той не скачаше, защото тълпата шумно аплодираше смелостта му.

Пламъците обвиха пилотската кабина и тя вече не го виждаше. Не можеше да извика. Собственият и дъх изгаряше дробовете ѝ.

Горещият пясък ожули коленете ѝ, когато се свлече на земята. Не... не... не...

Райлън не беше заспал. Когато чу слабите, приглушени викове от другия край на коридора, скочи от леглото като изстрелян. Нахлузи бързо захвърлените си къси панталони и без да губи време да ги закопчава, се втурна към спалнята ѝ и отвори вратата с трясък. Процеждащата се светлина му помогна да стигне веднага до леглото, където Кирстен се мяташе в плен на кошмара.

Не спря да се замисли. Дори не му хрумна да прецени възможностите. И през ум не му мина да повика Алис. Без капка колебание се наведе над леглото и придърпа жената към себе си.

Тя откликна мигновено. Напрегнатото ѝ тяло се отпусна. Ръцете ѝ, досега мачкащи конвулсивно чаршафите, се обвиха около врата му и сграбчиха косите му. Но той не обърна внимание. Само я припи още по-силно.

— Шшт. Аз съм тук. Всичко свърши...

Тя го прегърна по-плътно и скри лице в рамото му. Не беше сигурен дали се е събудила напълно, въпреки че заплака. Сълзите ѝ бяха топли и мокреха кожата му. Той ги мразеше и ги обичаше едновременно.

Кошмарът ѝ трябва да е бил ужасен, за да предизвика такава уплаха, каквато беше зърнал в изражението ѝ, преди тя да успее да скрие лицето си. Нямахше намерение да прогони злите демони с баналното уверение, че всичко е било само лош сън. Кошмарите бяха истинско мъчение за сънуващия ги. Докато ѝ бе необходим, той щеше да остане с нея.

Ръцете му бяха нежни. Погали главата ѝ и я привлече внимателно в извивката под брадата си. Дланите му се движеха по

гладката кожа на раменете ѝ и всеки път я притискаха все по-плътно. Тялото ѝ се разтърсваше от тръпки. Сънят може и да беше свършил, но страхът продължаваше да я измъчва.

Най-сетне риданията ѝ затихнаха, но тя не се отдръпна.

— Горкичката — прошепна той в ухото ѝ. — Станала си вир-вода.

Кирстен не се опита да го спре, когато вдигна края на нощницата ѝ, за да изтрие потта от врата и гърдите ѝ. Райлън се опитваше да действа непринудено, но когато установи, че под тънката дреха тя не носи нищо друго, му стана много трудно да я докосва, без да влага страст. Най-сетне, с огромна неохота, пусна нощницата.

Прегърна я през кръста и едва тогава си даде сметка, че цялата е обляна в пот вследствие на изживения кошмар. С ръце той прихвана материята на широката дреха и започна да попива с нея влагата от кожата ѝ.

Тя изглеждаше толкова крехка, дребничка като дете. Струваше му се, че може да я прекърши с ръце Ала когато пръстите му докоснаха гърдите ѝ, усети женствената им пълнота и почувства почти физическа болка. Не можеше да се въздържа и продължи да изучава.

Докато придържаше гърдите ѝ с длани, ясно чу как тя си пое дълбоко дъх и се подготви да бъде отпратен. Ала за негова изненада и удоволствие, Кирстен само обви по-плътно ръце около врата му.

Сърцето се блъскаше лудо в гърдите му. Тя не се отдръпна, а се остави с наслада на ласките. На слабия шепот, отронен от устните ѝ, той отвърна със страстен стон. Малката ѝ уста се долепи до шията му и започна да я обсипва с целувки.

— Кирстен — каза той дрезгаво.

Господи, беше толкова приятно! Дяволски приятно. Кирстен не се опитваше да го впечатли със свършена физика. Не искаше и да се докопа до него, за да сподели славата му. Нито пък имаше за цел да получи роля в някой филм.

Тя имаше нужда от него. От него, Райлън. Не от филмовата звезда. Това беше честно. И истинско. Най-хубавото нещо, което можеше да се случи между мъжа и жената. И безмълвното ѝ отчаяние беше най-опияняващото усещане, обземало го от години.

Беше толкова възбуден, че трябваше да стисне зъби, за да се овладее. Ами ако тя забележеше и сложеше край на всичко сега?

Влажни и измачкани, чаршафите се въргаляха в краката им. Това го подтикна към действие. Искаше му се да се облегне на възглавницата, за да я покрие и предпази със собственото си тяло. След това, когато вече нямаше да се страхува от него, да целува устните ѝ и да гали съвършеното ѝ тяло, докато тя се подготви и разтвори за него, както той за нея.

Но не биваше да я насилва. Не още. Не искаше да развали всичко с припряността си.

Наклони леко глава. Очите ѝ все още бяха затворени. Устните ѝ се разтвориха леко и той ги покри със своите. Зацелува я нежно, а после все по-жадно. Облиза солените сълзи в ъгълчетата и миг по-късно езиците им се срещнаха.

У него избухна цял заряд от емоции. В гърдите му се надигна горещина и болезнено се плъзна към корема и слабините му. Усети, че трудно обуздава възбудата си. Кирстен явно също го беше почувствала. Тя започна да се движи ритмично към него.

Той докосна зърната на гърдите ѝ и тя отдели устни от неговите, надавайки лек вик. Повече от всичко в живота си искаше да ги почувства в устата си, да ги погали с език, да усети как горят и се втвърдяват.

Внезапно Кирстен стана агресивна. С изблик на страст, каквато не беше подозирал у нея, тя покри шията му с целувки. После се наведе и продължи надолу към гърдите му. Той обхвана главата ѝ, за да следи безцелните ѝ движения и да се наслади на лекия ѝ дъх, парещ кожата му.

— Толкова си красив! — шепнеше тя.

Захапа леко мускулестата му гърд. Стенейки, той притисна поплътно длани към страните ѝ. Когато тръпнещите ѝ устни намериха зърното му сред гъстите косми, двамата застинаха за миг. Райлън затаи дъх и зачака почти в агония.

Окачало тя обви устни около изгарящата плът, след това я докосна с език. Той вплете пръсти в косата ѝ и се опита да повдигне главата и но тя настойчиво продължи надолу към корема му.

Панталоните му бяха все още откопчани. Знаеше, че ако тя сега отвори очи, ще види тъмната ивица косми, излизащи от разтворената плът. Не смееше да си помисли какво още би могъл да улови погледът ѝ. О, не! Недей да разваляш всичко сега. Тя ще си помисли...

Тя плъзна длан в панталона и докосна твърдите къдриви косми.
— Кирстен — простена той дрезгаво.

Въпреки червената мъгла от страст, която заплашваше да го задуши, той бе изумен от нейната дързост. Наистина допирът ѝ беше колеблив и дори свенлив, но все пак го беше докоснала. Беше поела инициативата. Искаше му се да се наслади докрай на удоволствието да почувства ръката ѝ върху втвърдената си плът, но не можеше да повярва на чудото, че това се случва.

Ласките ѝ станаха по-смели и тялото му моментално откликна, докато всяка мисъл от съзнанието му изчезна и цялото му внимание бе съсредоточено върху движенията на ръката ѝ.

— Кирстен... Боже мой, Кирстен... Толкова си красива... Не, не така... Позволи на мен...

Изведнъж тя вече не беше до него.

Райлън отвори очи.

Кирстен стоеше сковано, притиснала ръце към гърдите си, сякаш току-що ги бе издърпала от устата на кръвожаден звяр. Погледът ѝ бе изпълнен с ужас и унижение. Взираше се в него, като че ли той беше възплъщение на чудовището от нейния кошмар.

Произнасяйки тихо името ѝ, той протегна ръка към нея. Тя отбягна допира. Притисна устата си с длан за да заглуши надигащия се в гърлото ѝ вик. Продължаваше да го наблюдава с поглед, изпълнен със страх и отвращение.

Изкривил лице в гримаса, той се наведе над нея.

— Разбрах. Не знаехте, че съм аз. — Думите му причиняваха болка, почти колкото необходимостта да потисне съзнателно желанието си. — Дайте ми само минута.

За секунди той успя да стане от леглото. По пътя към банята не без усилие закопча ципа на панталона си. Включи осветлението, пусна студената вода сложи главата си под струята. Написка лицето и гърдите си, но знаеше със сигурност, че така няма да може да прогони треската, която щеше да го измъчва през останалата част от нощта.

Отнесе влажната кърпа обратно в спалнята Кирстен потръпна, когато седна на леглото и ѝ я подаде.

— Цялата сте потна, а това едва ли е приятно. Избършете лицето и врата си.

Без да иска, гласът му звучеше грубо. Опитваше се да прикрие раздразнението си, но безуспешно. Не се беше втурнал през коридора с намерението да се люби с нея. Виковете ѝ бяха привлекли вниманието му. Единствената мисъл, с която бе влязъл в спалнята ѝ, беше да ѝ помогне с каквото трябва. И точно това бе направил.

А сега тя го гледаше, сякаш беше Джек Изкормвача. Дявол да го вземе, не беше сторил нищо, за което тя не бе помолила. Въобще не се бе възползвал от положението. В природата не съществуваха животно — от мравояда до зебрата, — което би пренебрегнало тези сигнали. Тя бе започнала играта. Той бе откликнал. Нали точно нейните устни и ръце го бяха гали ли дръзко по цялото тяло?

Ала когато тя зарови лице в хладната мокра кърпа и той видя приведената ѝ глава, изпита внезапен порив да погали разрошените ѝ коси и да я увери, че всичко ще бъде наред. Не можеше да проумее откъде се взе у него това съчувствие. Като се има предвид състоянието му, то изглеждаше просто смешно.

Но то беше там, хиляди пъти по-силно, отколкото онзи първи ден, когато я беше видял в кантората на адвокатата ѝ. Кирстен може и да не искаше да си го признае, но тя имаше нужда от него. Сексуално. Емоционално. Всякак.

След като попи потта, тя му върна хавлията.

— Благодаря.

— Няма защо. Трябва ви друга нощница. Къде да намеря?

— В третото чекмедже — посочи тя към скрина.

Той намери една и я отнесе до леглото. След това ѝ я подаде и се извърна с гръб, докато тихият и глас му подсказа, че се е преоблякла.

— Благодаря.

— Опитайте се да поспите.

Тя се подчини веднага. Райлън я зави с одеялото и се наведе над нея, докато лицето му се изравни с нейното.

— Какво сънувахте, Кирстен?

— Чарли.

Лицето му ясно изрази отрицателните емоции от очаквания отговор. Въпреки това в гласа му нямаше нищо друго, освен ледена убеденост, когато ѝ каза.

— Но аз бях мъжът, когото търсехте.

ПЕТА ГЛАВА

Тя харесваше мъжете.

Теорията за евентуалната ѝ фригидност, слава богу, се бе разбила на пух и прах. Отпивайки от кафето си, докато наблюдаваше през вратата на терасата как Кирстен се пече на верандата, Райлътн си мислеше колко жалко би било, ако тази прекрасна жена се окажеше фригидна.

Но не беше. Ни най-малко. Може съзнанието ѝ да бе затворено за всяка мисъл за секс, но тялото и не беше.

Сега основният въпрос беше с кого тя би искала да прави любов. Страхуваше се, че знае отговора, и тъй като Алис се въртеше наблизо, изруга тихо.

Ако беше срещнал Кирстен, докато тя е била омъжена за Демън Рам, щеше да си помисли: „Проклето копеле с късмет!“, но никога не би и помислил да я задиря. Той си бе имал своите любовни авантюри, но никога, никога с омъжена жена, колкото и силно я бе желал.

Беше живял с две жени, но за много кратко време. Първата беше амбициозна млада актриса, която бе пристигнала в Холивуд почти едновременно с него. Бяха си давали съчувствие и сигурност в леглото. След няколко провала в киното тя бе заменила сериозните си професионални амбиции в леки порнофилми. Райлътн веднага сложи край на връзката им. Онова, което го бе отблъснало, не бяха толкова непристойните снимки, колкото бързото ѝ примирение с неуспеха и лекотата, с която се отказа от мечтата си. После дойде и недоразумението им относно детето. Това само бе ускорило решението му.

Втората беше брокер на недвижими имоти. Много енергична и амбициозна. Нейната амбициозност беше една от привлекателните ѝ черти, докато не бе започнала да говори за работата си дори в леглото. Отегчен той ѝ бе предложил едно доста неудобно място, на което да си постави надпис „Продава се“. Тя бе приела предложението му без

нужното чувство за хумор и бе напуснала леглото и апартамента му, обвинявайки го, че я ревнува от професионалните ѝ успехи.

След това той не бе проявил интерес към друга, а само бе изпитвал благодарност, задето се бе отървал. Именно затова толкова го измъчваше въпросът какво иска от Кирстен Рам.

Щеше ли тя да бъде само незначително увлечение, което, подобно на всички други, щеше да завърши, преди някоя от страните да се обвърже емоционално? Не беше ли съпротивата ѝ това, което го привличаше, тъй като на него жените трудно можеха да му устоят? Беше ли предизвикателство, което искаше да приеме на всяка цена само защото се бе изправило срещу него?

Ако искаше да бъде честен пред себе си, на всички въпроси трябваше да отговори с „не“. Снощното му желание не бе пламнало от слабините, а от сърнето му. Той искаше не тялото на тази жена, а нея.

Но щеше да му бъде много трудно да я има, ако тя продължаваше да живее със спомените си. Дори още не бе успял да преодолее останалите пречки помежду им — неговото положение на „звезда“ и нейното желание да се усамоти, — тъй като не бе има възможност да ѝ обясни, че е съвсем редно да се влюби отново.

Трябваше да действа бавно, да бъде търпелив. Нямахше да му бъде лесно. Духовете имаха способността възприемат само добрите черти от характера на мъртвите и нито една от лошите. Как той простосмъртният, би могъл да се сравнява с тях? Особено щом тялото му гореше от нетърпение. Всеки път, когато си помислеше за устните на Кирстен, разтворени жадно под неговите, за начина, по който гърдите и реагираха на допира му, за ръцете ѝ...

По дяволите! Не можеше да си позволи да си припомня това, защото щеше да се изложи пред Алис, която в същия момент го питаше дали иска още кафе.

— Не, благодаря — отговори той и остави празната чаша на масата. — Ще се присъединя към Кирстен отвън.

— Кажете ѝ, че ще отскоча за малко до селото. Трябва да изпълни няколко поръчки.

— Добре.

Той мина през остъклената врата към терасата. Небето беше синьо и времето — много горещо. Кирстен лежеше по гръб съвсем

неподвижно, но не беше заспала. Носеше електриков бански костюм и слънчеви очила с големи стъкла.

— Чудех се къде сте — излъга Райлън. Беше я наблюдавал в продължение на половин час. Отпусна се на съседния шезлонг, разкрачи босите си крака и склочи пръсти между коленете си. — Защо не сте зад пишещата машина?

— Тази сутрин не съм в настроение да пиша.

— Защо така?

Зад очилата очите ѝ бяха затворени. От поведението ѝ му стана ясно, че компанията му е нежелана. *Толкова по-зле, мис Кирстен. Ще поговорим за това, независимо дали ви харесва или не.*

— Времето днес е чудесно. — Наистина ли най-популярната холивудска звезда изричаше тази банална фраза?

— По това време на годината в Ла Джола обикновено е така.

Чувствайки се като натрапник, но неспособен да спре дотук, той се загледа в равномерното издигане и спускане на гърдите ѝ. Меката плът преливаше над ръбовете на сутиена ѝ. Кожата ѝ блестеше от плажното масло. Коремът ѝ беше стегнат, а високо на едното ѝ бедро имаше бенка. Обзе го силно желание да целуне тъмното петънце.

След продължителна пауза той запита:

— Разстроена ли сте заради онова, което се случи снощи?

Кирстен веднага седна на шезлонга, стъпи на земята и свали тъмните очила. Лицето ѝ се изопна, докато отвърна кратко:

-Да.

— Защо?

Чертите ѝ се изкривиха в умолителна гримаса. Райлън си помисли, че всеки момент ще избухне в сълзи.

— А вие нямаше ли да сте, ако бяхте на мое място?

Тя стана, издърпа с рязко движение роклята си от облегалката на стола и я наметна върху банския. Тръгна срещу вятъра, опитвайки се нетърпеливо да пхне ръце в широките ръкави.

Влезе в кухнята през стъклената врата, следвана на няколко крачки от Райлън.

— Кирстен, трябва да поговорим.

— Къде е Алис?

Той ѝ предаде съобщението от домашната помощница.

— О, да. Вчера ми спомена нещо такова. Ще си направя портокалов сок. Опитвали ли сте го? Много е вкусен.

След като се помота колебливо известно време тя несръчно приготви продуктите за напитката. Едва не изпусна портокалите, докато ги вадеше от хладилника. Прехвърли няколко пъти кубчетата лед от едната си ръка в другата, разпилявайки повечето по излъскания под. Пакетът със захар категорично отказваше да се отвори. Сдържайки сълзите си с усилие, тя изруга тихо, преди да разкъса плика със зъби.

Най-сетне изсипа всичко в електрическия миксер, но когато натисна копчето да го задейства, нищо не се получи. Опита отново със същия резултат и изпусвайки нервите си, се разхлипа.

— По дяволите! Какво не е наред с проклетото нещо?

— Просто не е включено в контакта.

Спокойната му забележка отприщи гнева.

— Смятате се за много духовит, а? Нямате равен на себе си! Вървете по дяволите от дома ми!

Досега, без да се намесва, той ѝ бе давал достатъчно възможности да излива яда си. Но сега бе отишла прекалено далеч. Пристъпи към нея и леко я докосна по рамото.

— Кирстен, не говорите разумно.

— Напротив, говоря съвсем разумно — изкрещя тя и отблъсна ръцете му. — Защо просто не ме оставите на мира?

— Защото трябва да поговорим за онова, което се случи снощи.

Тя успя да възвърне донякъде самообладанието си и отвърна хладно:

— Нищо не се случи.

Отказът ѝ да признае истината на свой ред го вбеси. Той вирна ядосано глава.

— Вие заровихте главата си в скута ми. Това трудно би могло да мине за нищо.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Дори устните и побеляха. Краката ѝ останаха неподвижни, но тялото ѝ се олюля като надуваема играчка, от която бяха изпуснали въздуха. От гърлото ѝ се изтръгна стон, изразяващ такова душевно страдание, че той изпита почти физическа болка.

Райлър бързо пристъпи напред и я дръпна към себе си. Устните му нежно погалиха косите ѝ.

Тя се облегна на него, приемайки охотно предложената подкрепа.

— Не мога да говоря за това. Моля ви, да го забравим!

— Не искайте това от мен. Не бих могъл.

— Трябва.

— Не мога — настоя той упорито.

Тя не продължи да спори, само сведе глава. Той целуна слепоочието ѝ, копнеейки за влажните устни.

— Срамувате ли се?

Безмълвна, жената кимна утвърдително.

— Да се срамувам? — каза тя след кратка пауза — Разбира се, че се срамувам! — Отдръпна се от него и вдигна ръце в отбранителен жест. После, все така решително, изтри бликналите от очите ѝ сълзи. — А вие какво очаквате? Когато се събудих снощи, видях, че ви прегръщам, че ви галя и ви целувам, като че ли... като че ли сте ми любовник.

— Спомням си.

Гласът му беше гладък, равен и нежен като разбита сметана. Дватама едновременно си припомниха единствената влажна капка, на която ръцете и се бяха натъкнали на върха на втвърдената му мъжественост. Онази перлена течност, която се бе разтворила върху езика ѝ в мига, когато той бе изрекъл името ѝ и тя се бе събудила, за да осъзнае унижителните обстоятелства.

Кирстен му обърна гръб и отново сведе глава. Обзе го желание да целуне оголения ѝ врат, червенеещ изпод разбърканата и коса.

— Моля ви, забравете това, Райлър.

— Не мисля, че ще мога. Нито пък вие.

Тя се извърна гневно.

— Недейте да се ласкаете. Не вас исках да любя. През цялото време мислех за Чарли.

Веднъж, по време на снимки за един уестърн, той се бе спянал и бе паднал върху бодлива тел. Никога не бе изпитвал такава болка. До този момент. Думите ѝ му подействаха по същия начин. Опитвайки се да го прикрие, отиде до един от високите столове пред бар-плота, седна и сложи крака на най-долната напречна летва.

— Продължавайте да си правите сока. — Вътрешно се поздрави за демонстрираното спокойствие, въпреки че му се искаше да забие юмрук в една от стъклените стени на дома на Демън Рам.

След като Кирстен изключи миксера, изсипа сока в две високи водни чаши и му подаде едната.

— Ще отида да си хвърля един душ...

Той улови ръката ѝ и я принуди да спре.

— Сядайте. Още не сме приключили разговора.

Тя се тръшна тежко на съседния стол, въпреки че той едва-едва я беше докоснал.

— Няма за какво да говорим, ако настоявате да обсъждаме случилото се снощи. Преди да си легна, взех приспивателно. Лекарят ми го предписа след смъртта на Чарли, но досега не го бях употребявала. Изглеждаше съвсем безобидно, но очевидно е доста по-силно, отколкото си мислех. — Замълча и въздъхна тежко: — Сънувах ужасен кошмар. Вие бяхте просто едно... едно присъствие. Нещо топло и стабилно. Като се имат предвид обстоятелствата, не можете да ме обвинявате за случилото се.

— Ако това ще ви успокои — тихо каза той, — и аз имам вина. — Тя вдигна въпросително очи и той обясни: — Бях възбуден още преди да ви докосна.

— Моля ви, недейте!

— Защо да не ви го кажа? Вие и без това го знаете. Никога не съм го крил. Желая ви. — Забеляза как тя преглътна тежко. — Чух ви да викате и едва успях да обуя панталона си, преди да се втурна към вас. В момента, в който ви взех в прегръдките си, когато ви докоснах и целунах, вече бях готов да ви любя.

Райлън се приведе към нея и каза настойчиво:

— Ако говорим за вина, което по мое мнение е съвсем неуместно, тъй като подобно чувство съществува само когато се върши нещо нередно, то аз трябва да поема по-голямата част.

Пръстите му нежно погалиха бузата ѝ.

— Имате право да ме обвинявате, задето се възползвах от емоционалното ви състояние след преживения кошмар. Отначало намеренията ми бяха съвсем благородни, но щом... Кирстен, можех да държа ръцете си далеч от вас точно толкова, колкото и да прелетя сам разстоянието до Китай.

Тя притисна показалец към треперещите си устни.

— Не исках да ви докосвам. Бях много уплашена. Но вие се оказахте наблизко. Бяхте съвсем реален. Не част от съня ми. Бяхте от плът и кръв. Просто реагирах на допира с друго човешко същество. Това е всичко.

— Не съвсем, Кирстен. Поне доколкото си спомням. Наистина приличахте на дете, което търси къде да се скрие, но преди всичко да свърши, станахте жена, копнееща за мъж.

— И вие се възползвахте от това, нали?

За момент той обмисли отговора си.

— Смятам, че е честно да кажем, че двамата взаимно се използвахме. Става ли?

Тя се поколеба, но отвърна:

— Става.

— За какво беше кошмарът? — попита Райлън след кратко мълчание.

Внезапната промяна на темата като че ли я обърка.

— За Чарли.

— Това вече го казахте. За какво по-точно?

— Аз... Това е все един и същ кошмар. Сънувам го в различни варианти, но краят е еднакъв.

— И какъв е той?

Живите ѝ сини очи, отразяващи лазурното небе, срещнаха неговите.

— Наблюдавам го как гори.

Сърцето на Райлън се сви. Изпариха се надеждите му, че би могъл да я излекува завинаги от тревожните спомени за покойния ѝ съпруг. Той тихо изруга.

— Откога имате тези кошмари? От деня на катастрофата?

— Не. Преди това.

— Преди? — Изненадата му беше очевидна. — Искате да кажете, преди тя да се случи?

— Много преди това. — Тя стана от стола, отнесе чашите до мивката и изля съдържанието им в нея. Никой от двамата не бе опитал портокаловия сок. -Дотогава постоянно живеях с тях.

Кирстен отиде до стъклената стена и се загледа в панорамата навън.

— Всеки път, когато излизаше — продължи тя с далечен глас, — дори за тренировъчен полет, аз се питах дали ще се върне. Стоях тук, на това място с часове, загледана в хоризонта към полигона, и очаквах да вида стълб от черен пушек или някакъв друг сигнал за катастрофа. — Думите се откъсваха тежко от устните ѝ, сякаш не си даваше ясно сметка, че говори. — И всеки път бях изненадана, че нищо не се е случило и той се прибира навреме за вечеря.

— Трябва да сте живели в истински ад.

Тя кимна разсеяно.

— Спомняте ли си, че ме попитахте защо живея в провинцията? Онова, което ви казах, беше вярно, но истинската причина е, че не исках никой да види страха ми. Всеки път, когато Чарли участваше в авиошоу, бях обградена от лица, напрегнати от очакване. Хора с твърде много свободно време, цели семейства, тръгнали на излет, или любители, изгарящи от желание да заснемат полетите с камерите си. Никой като че ли не разбираше и не се интересуваше, че моят съпруг рискува живота си, за да ги развлича. Презирах публиката му заради това нехайство.

Кирстен рязко се обърна към него и отново го погледна в очите.

— Сигурно си мислите, че съм била смахната.

Райлън мрачно поклати глава:

— Не. Но смятам, че той е бил. Знаеше ли колко се страхувате за него?

Тя се върна до бар-плота и седна до него.

— Предполагам. Трябва да е знаел. След като се оженихме, аз често плачех и му казвах, че се страхувам да не го загубя. Всеки път се вкопчвах в него и го умолявах да се откаже.

— Но после престанахте.

— Не съвсем, но го правех по-рядко. И не в негово присъствие. И без друго нямаше полза. Той щеше да продължи, независимо как се чувствах аз.

В този момент Райлън изпита омраза към мъжа когото толкова добре познаваше, но никога не бе срещал. Ако Демън Рам можеше да се появи пред него, той би го пребил заради всички години, през които Кирстен бе страдала. Този Рам се бе оказал себелюбиво копеле.

— Защо, според вас, той рискуваше живота си?

— Такава беше природата му — отвърна тя предпазливо. — Какво кара човек да се изкачва на Еверест или да се качи в състезателна кола? Не са парите. В това отношение Чарли много приличаше на вас. Не се интересувахте от материалния успех. Не това беше мотивът му.

— Тогава одобрителните викове на тълпата?

— Може би. Но и не само това. Да поема рискове беше част от характера му.

— За да избие някакъв комплекс?

Райлън инстинктивно усети, че е напипал болното място.

— Не — възрази тя отбранително. — Той притежаваше всичко, което един мъж би могъл да желае. За какъв комплекс говорите?

— Точно това искам да чуя от вас.

— Нямаше такъв.

— Значи всеки ден е флиртувал със смъртта само заради удоволствието? — Райлън поклати глава: — Ммм. Не вярвам. Години наред изучавам мотивацията на хората, Кирстен, но такава подбуда не съм срещал.

— Някои просто го правят — възрази тя. — За тях опасността е самата награда. Погледнете летците изпитатели и дресьорите на животни и дори...миячите на прозорци, дявол да го вземе. Поemanето на рискове е част от работата им.

— Но защо човек би се стремил към подобна професия? Ако си направите труда да се поровите из психиката им, сигурно ще откриете нещо общо по между им.

— Вероятно това, че са харесвали работата си. Точно както и Чарли харесваше, не — обичаше своята.

— Повече, отколкото е обичал вас?

Устните ѝ потрепериха, но гласът ѝ прозвуча твърдо.

— Той ме обичаше.

— Толкова силно, колкото е обичал да лети? Повдигали ли сте някога този въпрос? Поставяли ли сте му условие да избира?

— Никога. За нищо на света не бих го направила.

— И защо не? Женитбата предполага партньорство, нали? Защо не сте могли да поставите на Демън условието да се откаже?

— Бих могла наистина. Но не го направих защото го обичах прекалено много, за да поискам от него такава жертва.

— Много неубедителна причина.

— Налагали ли са ви някога да избирате между актьорството и някоя жена?

— Никога не съм обичал жена толкова силно.

— Което само потвърждава моята теория.

Леко объркан, Райлън зарови пръсти в косата си. Тя криеше нещо. Усещаше го. Но знаеше, че ще бъде жестоко, ако я попита направо.

— Не бих искал да ви измъчвам, Кирстен. Просто се опитвам да разбера какви са били мотивите на Рам ден след ден да рискува да изгуби живота си, да изгуби вас, и какво ви е карало мълчаливо да се примирявате с това. Опасните полети очевидно ужасявали. Бяхте ли наясно какво смяташе да прави, след като напусна армията?

— Знаех, че иска да лети, но предполагах, че има предвид гражданската авиация.

— И не изразихте мнението си, когато ви разкри плановете си.

— Направих го естествено.

— Но той пренебрегна възраженията ви.

Тя въздъхна:

— Не слагайте свои думи в устата ми. Не съм възразявала. Не зависеше от мен.

— Не е зависело, глупости! Та вие сте били негова съпруга!

— Но не и негов надзирател!

— Значи той ви каза: „Впрочем, Кирстен, искам да правя лупинги и тоно с триста километра в час“, а вие сте му отговорили: „Чудесно, скъпи. Какво ще кажеш за кюфтета за вечеря?“ А през цялото време сте тръпнели от ужас и сте преживявали кошмара, който продължава да ви измъчва?

Погледът ѝ бе буреносен.

— Не беше точно така. Чарли не започна веднага да чупи световна рекорди и да прави неща, които никой дотогава не беше правил. Едва по-късно нещата станаха опасни.

Райлън скочи от стола и се надвеси над нея.

— По-късно? Но защо по-късно? Какво толкова особено се е случило, че той е решил да поема такива рискове?

— Нищо.

Той я изгледа с неприкрито недоверие.

— Нищо — повтори тя упорито. — Просто като всеки друг мъж, нуждаещ се от предизвикателства...

— Кирстен, да поставяш нови рекорди и да правиш сложни фигури с високоскоростен самолет не е обикновено предизвикателство. Мили боже, нищо чудно, че сънувате кошмари. — С рязко и неочаквано движение Райлън я издърпа от стола и я притисна към себе си. — Когато това се случваше, Рам успокояваше ли ви?

— Да.

До мозъка на костите си той почувства, че тя го лъже. Пръстите ѝ трескаво мачкаха предницата на ризата му, сякаш се опитваха да уловят нещо, което цял живот ѝ бе убягвало. В гласа ѝ се долавяше отчаяние, което му подсказваше, че тя самата иска да повярва в онова, което му говори.

— А на мен ми се струва, че на вас само ви се е искало, но той не го е правил — меко отбеляза Райлън.

Кирстен понечи да възрази, но от устните ѝ не се отрони и звук. За един дълъг момент погледите им се срещнаха. После тя сведе глава.

— Прав сте. Чарли презираше кошмарите ми, защото не можеше да ги разбере. Съчувстваше ми, но ги смяташе за нещо детинско, което ще отшуми с времето.

Райлън привлече треперещото ѝ тяло към себе си и погали с длани гърба ѝ.

— Значи снощи, когато протегнахте ръце към мен, решихте, че е Рам. Искали сте да е той, да получите най-сетне от него утехата, която винаги ви е отказвал.

— Предполагам.

— Кирстен?

— Хм?

— В кой точно момент разбрахте, че съм аз, а не Демън Рам?

Тя вдигна към него очи, в които се четеше болка и объркване. След това отблъсна ръцете му и напусна стаята.

— Не го оставяй да те пусне. Дилън! Не го оставяй да те пусне!

Загледан в лицето на жертвата си, Райлън се разсмя. Тъмните блестящи очи на момчето много приличаха на неговите. Косата му

също имаше неговия цвят, но се къдреше леко около врата и над челото.

Райлън лежеше по гръб на шезлонга до басейна с разтворени колене и придържаше гърчещото се, ритачо дете. През няколко минути разхлабваше хватката си и се преструваше, че ще го изпусне във водата. Момченцето пицеше и надаваше викове, които постепенно преминаваха в смих.

Всеки път майка му, застанала наблизко, се задъхваше от престорен ужас и подхвърляше:

— О, не! О, не, ей сега ще те изпусне!

Беше дългокрака и руса. Облечена в дълга хубава рокля и сандали с тънки каишки, със свободно пусната коса, развяваща се всеки път, щом плеснеше с ръце, тя изглеждаше много красива.

— Приятелю, вече си прекалено тежък, за да играем на тази игра — отбеляза Райлън и пушна момченцето на земята.

Точно в този момент покрай стъклената врата на терасата мина Кирстен. Беше излязла от къщи преди няколко часа, очевидно да направи някои покупки. Бяха изминали три дни от разговора им за нейните кошмари и безразличието на съпруга ѝ към тях. Оттогава тя непрекъснато го отбягваше. Дните си преварваше в кабинета, докато Райлън разглеждаше списания и албуми със снимки на Рам. След вечерята, преминаваща в мълчание, се прибираше в спалнята, оставяйки госта да се развлича както намери за добре.

Същата сутрин се бе държала студено като ледения сок, който Алис им беше приготвила. Кирстен набързо бе изпила своя и бе изчезнала с мерцедеса си.

Сега, през слънчевата тераса, погледите им за миг се срещнаха, преди тя да се скрие в сянката на къщата.

— Ти съвсем го изтощи, Дилън. Време е да си вървим — обади се русата жена. Беше забелязала безмълвната поява и изчезването на Кирстен.

Райлън нямаше представа защо не ги беше запознал. Нямаше причина да не го прави. Даде си сметка, че поводът за нежеланието му беше по-скоро Кирстен, отколкото Черил.

— Защо трябва да си тръгвате толкова скоро? — попита той любезно. — Не го виждам много често, Черил.

— Знам. И двамата сме много заети. Почти нямате възможност да прекарвате повече време заедно.

Безпредметно беше да спорят. Тя бе права, а той не можеше да иска от нея да съгласува ангажиментите си с неговите. Не би било честно.

Вдигна момченцето на ръце.

— Хайде. Ще го отнеса до колата вместо теб.

Няколко минути по-късно откри Кирстен зад бюрото ѝ, зачетена в ръкописа на книгата. Беше сменила роклята, с която бе ходила на покупки, и сега бе облечена изцяло в черно: черен клин, черен пуловер, черни обувки. Отвори уста да я попита: „Кой е умрял?“, но се спря навреме. Като се имаха предни обстоятелствата, подобна шега щеше да бъде проява на лош вкус. Освен това, тя изглеждаше великолепно в черно.

Пропусна възможността да я подразни за мрачното ѝ облекло и каза миролюбиво:

— Здравсти.

— Здравейте — отвърна тя сковано.

От помирението явно не излезе нищо.

— Надявах се да се появите навън. Исках да ви запозная с Черил и Дилън.

— Не желая да се запознавам с никого. — Закарфичи няколко листа заедно и ги плесна на бюрото с повече сила, отколкото бе необходимо.

— Изглеждате ми ядосана — отбеляза той, доволен, че тя гледа надолу и не може да забележи усмивката му.

— Не съм.

— Не можете да ме заблудите. Дори не направихте коментар за дрехите ми, а аз си въобразявах, че ще се зарадвате да ме видите поне веднъж облечен в нещо друго, а не в...

— Дрипи — довърши тя вместо него и му хвърли бегъл поглед. — Сигурна съм, че не се обличате само за да ми доставите удоволствие.

— Кажете, да не би да сте ядосана, задето ми дойдоха гости?

— Не, разбира се.

— Какво облекчение.

— Да. Поне докато...

— Докато какво?

Подобно на учителка, тя му отправи строг поглед над очилата си.

— Знаете какво имам предвид.

Развеселен, той се подпря на ръба на бюрото и скръсти ръце пред гърлите си.

— Не, не знам. Кажете ми. Докато какво?

— Докато стоите далеч от спалните Това не е публичен дом. — Кирстен безцелно разместващо вещите от едно място на друго. — Не искам през двора ми постоянно да притичват жени.

— Не сме използвали нито една от спалните.

— Е, много добре. В такъв случай нямаме никакъв проблем.

— Аз нямам. Но вие — може би.

— Както обикновено, нямам представа за какво говорите. И което е по-важно, изобщо не ме интересува. А сега бихте ли ме извинили, моля? Цял ден опитвам да напиша един пасаж и...

— Как ви се стори Черил?

Тя прехапа долната си устна, сякаш се опитваше да се овладее.

— Черил? Така ли се казва?

— Аха.

Кирстен сложи листовете в една папка и затръшна корицата ѝ така, сякаш се страхуваше да не избягат.

— Доколкото видях, много е красива. Висока, руса, приятна. — Изговаряше думите, сякаш ѝ бе трудно да ги артикулира.

— А Дилън? Чудесно момченце, нали?

— Много прилича на вас.

— Така ли мислите? Всеки, които ни е виждал заедно, твърди същото.

— На колко години е?

— На две. Много е палав. Черил едва се оправя с него.

— Може би има нужда от помощ.

— Има си я.

— Имах предвид вашата.

— Тя няма нужда от нея.

— А вие предлагали ли сте ѝ?

— Да, но винаги е отказвала.

— Нима не смятате, че трябва по някакъв начин да участвате в отглеждането на Дилън?

— По никакъв. Това си е работа на Черил.

— Това е... това е идиотщина — процеди гневно Кристен.

Райлът сви рамене.

— Не иска никой да ѝ се меси.

— И вие сте съгласен?

— Нямам избор. Когато реши нещо, никой не е в състояние да я разубеди.

— И Дилът никога няма да живее с вас?

Той се засмя:

— О, имам сериозни основания да се съмнявам.

— И въпрос не може да става да се ожените за нея, така ли?

— Разбира се. Братята не се женят за сестрите си. Красивата ѝ челюст увисна от изумление. Той изчака момент, после с показалеца си затвори устата и.

— Вие ревнувахте, нали?

Помисли си, че веднага щом успее да се възстанови от шока, тя ще побеснее. И беше прав. Подготви се за бурята, която вече вилнееше в погледа ѝ.

— Да ревнувам? — Скочи от стола си, сякаш нещо я беше уболо.

— Едва ли. Просто ми е трудно да повярвам, че голямото лошо момче на Холивуд има и сестра.

— Всъщност цяло семейство. Сестра ми Черил, зет ми Гриф, техният син Дилът, майка ми и баща ми. Черил и семейството и живеят в Сан Диего, но не се виждаме много често. Позвъних ѝ вчера. Тя остана доволна, че съм толкова близо, и доведе племенника ми, за да го видя. Съществува опасност Дилът да ме забрави от една среща до друга.

— А родителите ви?

Райлът със задоволство забеляза, че тя се е поуспокоила и проявява искрен интерес към семейството му. Само неколцина добри приятели знаеха за произхода му. Нито за миг не се поколеба да го сподели с Кристен. Нещо повече — желаше го.

— Живеят в малко градче в Аризона, което винаги е било и ще си остане безименно, за да предпазя жителите му от прекалено ревностни почитатели. Хората там не обичат да говорят за него като за моя роден град, защото ценят родителите ми и искат да запазят

спокойствието им. Баща ми е учител в местната гимназия, а майка ми преподаваше английски език, докато се пенсионира преди две години.

Кирстен бе заела предишното си място зад бюрото и го слушаше, подпряла главата си с ръце.

— Гимназиален учител. Преподавателка по английски. Не мога да повярвам. — Внезапно вдигна очи и го изгледа подозрително. — Не си измисляте всичко това, нали?

Той вдигна телефонната слушалка и я протегна към нея.

— Обадете им се. Кодът е...

— Ооо, добре, вярвам ви — извика тя, дръпна раздражено слушалката и я върна на мястото ѝ. — Само дете никога не съм си представляла вас заедно с родителите ви. Толкова е...

— Прозаично?

— Да. И не само това...

— Жалко? Недостойно?

Раменете ѝ се отпуснаха, сякаш я измъчваше чувство за вина.

— Защо винаги с такава готовност вярвате в най-лошото за хората?

Той пренебрегна въпроса ѝ с усмивка.

— Каква история би ви се харесала повече? Например, че майка ми е била стриптийзърка в нощен бар във Вегас? На мен повече ми допада онази за сляпата циганка.

Кирстен се посмя от сърце, преди да го попита сериозно:

— Примирявате се с всички клюки само за да ги предпазите!

Той кимна и си помисли, че няма нищо против да вижда това лице с огромните очила срещу себе си на масата за закуска до края на живота си. От надигащите се у него емоции почувства стягане в сърцето. Дявол да го вземе, и ако това не беше любов!

— Благодаря ви, че го разбрахте, Кирстен — каза той дрезгаво.

— Не бързайте да ми приписвате чак такава чувствителност. Когато ви видях за първи път на терасата с Черил и детето, аз...

— Изпитахте ревност.

— Това вече го казахте — сръза го тя раздражено. — И сега, както преди малко, категорично отричам.

Като мафиотски бос, какъвто веднъж бе играл в един филм, той я сграбчи за пуловера, насила я издърпа от стола, накара я да заобиколи

бюрото и впи устни в нейните. Целуваше я жадно, грубо, докато накрая устата ѝ се разтвори и езикът му проникна в нея.

Устните ѝ бяха зачервени и влажни, когато най-сетне я освободи и тя се отпусна обратно върху стола.

— Ревнувахте — повтори той убедено.

ШЕСТА ГЛАВА

Някой беше подредил караваната му. Райлън беше благодарен на незнайния помощник. Беше я оставил разхвърляна като след буря, но в негово отсъствие дрехите бяха изпрани и подредени, съдовете в малката мивка бяха измити и прибрани, а кошчетата за боклук — почистени. В края на краищата всичко се бе превърнало в хладно, неуютно и сравнително тихо място — въпреки глъчката откъм снимачната площадка.

Впрочем снимките се правеха близо до дома на семейство Рам. Пътят му бе отнел само час с мотора. Местността обаче беше толкова закътана, че би могла да се намира и на другия край на света. Пейзажът, който трябваше да наподобява този на град Абилен в Тексас, приличаше по-скоро на пустиня. Нямаше нито едно дърво, под чиято сянка да намерят убежище от прежурящото слънце.

В караваната на Райлън, паркирана в периферията на площадката, беше мрачно. Климатичната инсталация бръмчеше като монотонен напев на медитиращ религиозен фанатик. Актьорът се наслаждаваше на спокойствието, докато режисьорът и техническите работници се занимаваха с декорите.

— Влезте! — извика той, когато някой почука на вратата.

На прага се появи асистентката на режисьора — пълна млада жена на име Пат, която буквално вземаше под солидното си крило всекиго от екипа и винаги се държеше по майчински покровителствено.

— Готови ли са? — запита я той.

— Шегуваш ли се? Ще им трябва доста време. Имаш ли нужда от нещо? Бира? Храна? Момиче?

Подобни предложения му бяха правени дискретно и преди. Всеки от бранша, включително и той, ги приемаше като нещо съвсем естествено. Откога в такъв случай тази установена система бе започнала да му се струва отвратителна?

Откакто се бе появила Кирстен.

— Не, благодаря.

— Той — започна жената, визирайки режисьора — ме изпрати да те попитам още веднъж дали няма да се съ согласиш дубльорът да изпълни номера в последната сцена. Човекът е облечен и очаква най-после да ти дойде умът.

— Сценарият изисква максимална прилика с героя. Ще го направя сам.

— Ще бъде опасно, Райлън.

— Нали за това ми плащат.

Въздишайки примирено, тя попита:

— Тази риза няма ли нужда от пране?

— Да, ако обичаш — машинално отвърна той.

Пат я преметна през рамото си.

— Как вървят нещата в дома на Рам?

— Много добре.

Тя се намръщи леко.

— Никакви усложнения?

— Никакви усложнения.

— Вдовицата е забележителна единствено с отсъствието си — подметна жената и сложи мръсните му дрехи до вратата, за да не ги забрави на тръгване. — Може ли да си взема една поничка?

Без да изчака разрешение, тя бръкна в отворена кутия, после се отпусна на дивана срещу него.

— Каза само, че филмът и книгата са за Демън Рам, а не за нея — обясни Райлън. Ако някой му бе казал че се е намръщил, докато говори, щеше много да го изненада. Извитите му V-образно вежди се бяха събрали. — Искане да има колкото е възможно по-малко работа с нас.

— Хммм.

Той хвърли подозрителен поглед към асистентката.

— Това е най-многозначителното „хммм“, което някога съм чувал. Ако обаче се надяваш, че ще задоволя любопитството ти и ще седна да клюкарствам с теб за мисис Рам, значи много се лъжеш.

Пат се изправи и изтърси полепналата пудра захар от пръстите си.

— За нещастие това ми е известно. Ти никога не говориш за жените, с които се целуваш.

— А кой казва, че съм се целувал с нея?

Беше неин ред да го изгледа подозрително. Вдигна купчината пране, която трябваше да бъде изпратена в града, и каза:

— Преди да съм забравила, дай ми сценария си. Трябва да се отбележат някои промени.

— Какви промени?

— Успокой се, Шекспир. Касаят ъгъла на камерите, а не диалога.

— Ще трябва да почакаш. Оставих своя екземпляр в дома на Кирстен. Бях сигурен, че днес няма да ми трябва.

— Промените наистина са наложителни.

— По-късно — повтори той с тон, подсказващ, че разговорът е приключен. — Повикай ме, когато са готови.

— Сигурен ли си, че не искаш дубльорът да те замести?

Той поклати отрицателно глава, но мислите му вече бяха отлетели надалеч. Пат напусна незабелязано караваната, а Райлън се върна назад, към реакцията на Кирстен по време на гостуването на Черил.

Тя се бе разстроила и безуспешно се бе опитвала да го прикрие. Ревността ѝ бе очевидна, подобно на пожарна кола със запалени светлини и включени сирени. Ако не беше приела случилото се така дълбоко, щеше да му се надсмее.

Не, не беше безразлична към него. Вече бе изключил фригидността като причина за студенината ѝ. След посещението на Черил бе стигнал до извода, че Кирстен харесва мъжете, макар и не точно него. Колкото и упорито да се опитваше да се преструва, доказателствата бяха налице, скрити във всеки поглед, който му отправяше през последната седмица. Дори и онази последна целувка до бюрото ѝ. След нея се бе въздържал дори да я докосва.

Планът му бе имал за цел да ѝ покаже от какво се бе лишавала.

Ефектът обаче се бе оказал обратен. Той беше този, който страдаше. За разлика от нея, за него не съществуваха ограничения. Желаше я. Отчаяно. Но знаеше цената на търпението. Все още не бе настъпил подходящият за действие момент.

А междувреме бавно полудяваше от страст. Тази сутрин бе напуснал дома ѝ едва ли не с удоволствие. Времето, прекарано далеч от нея, щеше да осигури на духа и тялото му така необходимата

почивка след състоянието на постоянен стрес, следствие на желанието му да има нещо, което не можеше да получи.

Сега, изтегнал се доколкото позволяваше късият диван, се отдаде на сладки мечтания за момента, в който Кирстен най-сетне ще му позволи да я люби.

Като се имаше предвид, че му предстояха опасни снимки в горящ самолет, дрямката му изглеждаше почти безочлива.

Облечен в пилотски костюм, Райлън се провираше между камиони и каравани, прескачаше стотици метри разгърнат кабел и се блъскаше в хора, всички до един заети със задачата да направят нещо както трябва. Най-сетне се добра до режисьора, който продължаваше да спори с техническите работници за експлозивите, поставени под макета на самолет.

Захапал една от обичайните си пури, режисьорът се обърна към Райлън и го изгледа от глава до пети.

— Ти си истински глупак, щом си решил да го направиш — изръмжа той. — Нали точно за това наехме професионални летци, идиот такъв!

— Откъде трябва да се кача в самолета?

Без да обръща внимание на цветистия език на режисьора, той се съсредоточи върху обясненията как да стигне до кабината, как ще бъдат заснети кадрите и как да се измъкне от горящата машина след това. Синхронът в действията беше от огромно значение. Актьорът, операторът и техниците по специалните ефекти трябваше да работят едновременно и да се осланят взаимно на професионализма си.

— Е? — извика режисьорът. — Всички готови ли са? Хайде да го направим.

Но се случи така, че успяха едва след час. През това време инструкциите към Райлън бяха повторени поне десетина пъти. Гардеробиерката провери дали костюмът му е достатъчно безопасен. Гримьорът добави към дрехите няколко петна от машинно масло и вода, имитираща пот.

— Нямам нужда от това — каза Райлън с характерния за всяка звезда самоуверен тон и отблъсна бутилката от лицето си. — Там вътре е по-горещо, отколкото в ада.

— Онези там се готвят да подпалят задника ти, а ти си седнал да се оплакваш, че малко съм те понамокрил.

Най-сетне Райлън седна в пилотската кабина и сложи шлема с големите червени букви ДЕМЪН отпред. Камерите бяха нагласени под най-подходящия ъгъл. Направиха последни проби на видеомониторите. Режисьорът направи знак и снимките започнаха.

Райлън помахаше с ръка изпод малкия прашен корпус, както бе написано в сценария. Щяха да пресъздадат едно авиошоу, в което Рам бе приземил успешно повредения самолет сред неистовите кръсъци на тълпата. По-късно кадрите щяха да бъдат редактирани.

Въпреки че всички го бяха предупредявали, Райлън бе изумен от силата на първата експлозия. Вътре у него всичко се сви и главата му се замая. Дори не чу втория и третия взрив.

Дявол да го вземе!

Силната светлина го заслепи и той затвори очи. Когато ги отвори отново, инстинктивно почувства, че нещо се е объркало. Стори му се, че е умрял и се е озовал направо в ада. Единственото, което виждаше пред себе си, беше огромна стена от оранжево-червени пламъци, високо над които се стелеше плътна завеса от черен дим.

Горещината беше толкова силна, че очите и кожата му сякаш горяха. Имаше чувството, че костите на слепоочията му се оголват — като в специалните ефекти във филмите на ужасите.

Доста неподходящи мисли за такъв момент — упрекна се той. — Но какво трябва да направя? Какво да направя? О, да, трябва да отворя този люк и да се измъкна оттук, преди да съм се изпържил.

Протегна ръка и веднага напипа дръжката на люка. Тя обаче не се поддаде на натиска му. Натисна по-силно. Още по-силно. Не помръдна.

С усилие потисна паниката, която постепенно го обземаше. Господи, не можеше да диша. Въздухът беше адски горещ. Отново натисна дръжката, стиснал зъби от усилие.

Исусе!

Режисьорът знаеше с точност до секундата кога люкът трябва да се отвори, за да може Райлън да се измъкне от горящия самолет. Щом това не стана, той скочи от стола си и захвърли димящата пура на земята. Крещейки към пожарникарите, събра група мъже и хукна с тях към пламъците.

Пат едва не се задави с голямото парче от поничката, заседнало в гърлото ѝ. После се развика.

Гардеробиерката си помисли, че е голям срам, задето не бе спала с Райлън, който всеки момент щеше да умре и да се превърне в холивудска легенда, за която след време щеше да разказва на внуците си.

Преметнал кърпа през врата си, гримьорът внезапно се сети за това, че всеки е смъртен, и обладан от детински страх пред ада и вечното проклятие, замоли горещо Бог да му прости за участието в „шведската тройка“ предишната вечер.

А дребната тъмнокоса жена, застанала до мерцедеса си, преживяваше наяве най-ужасния си кошмар.

Гледаше как пред очите ѝ, сред пламъците, умира мъжът, когото обичаше.

Кой знае как, Райлън я забеляза. По-късно това му се струваше странно. Цяло чудо беше, че бе успял да я отдели сред множеството хора, които крещяха различни съвети, така и недостигащи до слуха му, и правеха с ръце жестове, които не можеше да разтълкува.

Кирстен стоеше неподвижно до вратата на колата си и притискаше към гърдите си нещо, което приличаше на филмов сценарий. Сълзите, стичащи се изпод тъмните стъкла на очилата, мокреха страните ѝ.

Отначало той реши, че тя е само плод на въображението му, че животът му минава пред погледа му в мига преди да дойде смъртта. Но по изкривеното ѝ от ужас лице разбра, че е реална.

— Махнете я оттам! — изкрещя той от кабината, но, разбира се, никой не го чу. — Господи! Не, не! Не и причинявай това!

Подтикван към действие от горещината на металната дръжка и от пламъците, облизващи облечените му в ръкавици ръце, той натисна люка с всичка сила. Той поддаде и се отвори с такава лекота, сякаш беше капачка на бирена бутилка.

Инстинктът за самосъхранение и отчаяната нужда да се добере бързо до Кирстен го накараха да скочи от горящия самолет, премятайки се няколко пъти във въздуха. Приземи се на една страна, после скочи на крака, точно както го бяха инструктирали.

Но в този момент той пет пари не даваше за инструкциите. Мислеше единствено за красивата жена, за черния стълб от пушек и за

истинския ад, който гледката представляваше за нея.

Секунда след това беше обграден от хора. Бяха толкова много, че не можеше да си проправи път сред тях.

— Не се паникьосвай, Райлън! — извика му някой.

— Костюмът е азбестов. Само дими, но не гори.

— Вървете при Кирстен! — изкрещя той. — Кирстен! Помогнете й. Пуснете ме...

— Говори нещо несвързано.

— Изпаднал е в шок, глупак такъв! Как щеше да се чувстваш ти на негово място?

— Кирстен!

Бореше се като луд да се освободи, но те успяха да го съборят на земята. Кирстен изчезна от погледа му.

— Махнете тези проклети ръкавици от ръцете му! Не виждате ли, че тлеят!

— Увийте ръцете му в нещо.

— Не! Не се прави така.

— Каквото и да правите, нека е по-бързо!

Райлън погледна ръцете си и с изумление установи, че от ръкавите му се издига пушек, а кожата му е зачервена и цялата в мехури.

Някой едва не му счупи врата, докато сваляше шлема от главата му.

— Кажете на Кирстен...

— Поне един от вас сети ли се да извика проклетата линейка? — изрева режисьорът. — Малоумници такива!

Райлън с всички сили се опитваше да седне.

— Кирстен — прошепна той и посочи неопределено с обгорялата си ръка.

— Лягай! — нареди Пат и сложи успокоително длан на рамото му, показвайки повече хладнокръвие от всички останали. — Ще се справиш. — След това се обърна към режисьора: — Тук има линейка. Не помните ли, че сам наредихте да я повикаме, в случаи че стане злополука.

— Тогава всички да се махат! Трябва да те дам под съд, задето пое такъв риск, копеле проклето! — изръмжа мъжът към Райлън. — Ама че дяволска работа.

— Ето ги лекарите.

— Отдръпнете се!

-Райлън, сега ще те закарат в болницата.

Някой сложи мокра кърпа на челото му. Безполезно беше да се бори с тях А беше и много уморен.

Но къде беше Кирстен?

Кирстен, Кирстен.

— Сигурно ще се зарадваш, като ти кажа, че няма да ти останат белези — започна Пат още от вратата на стаята в частната клиника, в която бе настанен Райлън. — Лекарите казаха, че обгарянията са повърхностни, макар че аз знам колко са болезнени. Дръж превръзките с антибиотика още няколко дни и вземай от тези хапчета, ако ти се наложи. — Тя остави малка кутийка върху шкафчето до леглото. — Съвсем безобидни са. Помагат да се почувстваш по-добре. Или поне така съм чувала от хора, които ги употребяват често.

Райлън дори не направи опит да се усмихне.

Пат продължаваше да бъбри, без да се обижда от неприветливото му мълчание, което отдаваше на шока от преживения инцидент.

— Нашият високоуважаем режисьор ми поръча да ти съобща, че онази сцена с катастрофата и бягството ти от горящия самолет са най-добрите кадри, заснемани някога в Холивуд. Според мен той смята, че изгарянията по ръцете ти са от скъпоценната му пура, която изгуби по невнимание. Впрочем тези цветя са от него. Екипът ти изпраца...

— Какво правеше тя там?

Пат го погледна объркано.

— Какво? Коя? Кой е бил там?

— Кирстен Рам. Какво правеше на снимачната площадка?

Пат настани пълното си тяло на единствения стол в стаята и се втренчи в мъжа, приседнал на ръба на болничното легло. Тя едва сега си даде сметка, че стиснатите устни и хлътналите очи не са в резултат от измъчващите го болки. Зад тях се криеше с усилие потиснат гняв.

— А тя там ли беше?

— Да Видях я от пилотската кабина.

— Може просто да си въобразяваш...

— Видях я! — изкрещя той. Какво правеше там?

— Ако е била там, предполагам, че вината е моя. Аз... аз... ѝ позвъних...

— Но защо? — злобно изсъска той.

— За да... за да ... Наистина имахме нужда от сценария, Райлън. Попитах я дали е в дома ѝ. Тя отиде до стаята ти да провери, после се върна и каза, че го е намерила.

— И ти я помоли да ти го донесе. — Без да обръща внимание на изопнатата си кожа, той сви ръце в юмруци.

— Не, не! — възрази Пат. — Предложих ѝ да изпратим някого да го вземе, но тя... Къде отиваш?

— Вкъщи.

— Връщаш се в Лос Анджелис?

Той си даваше сметка, че е издал чувствата си, но не искаше да разсъждава над този проблем сега. По-късно щеше да има достатъчно време да мисли. Но след като се видеше с Кирстен.

— Отивам у тях. Там ще можете да ме намерите. — Докато говореше, смъкна болничната пижама и отиде до тесния гардероб. Някой, най-вероятно грижовната Пат, се бе сетил да му донесе чисти дрехи.

Жената скочи от мястото си.

— Не можеш да напуснеш болницата! — извика тя с нотка на безнадеждност в гласа. — Лекарят каза, че трябва да останеш под наблюдение.

Райлън имаше доста грубо и натуралистично предложение за това какво биха могли да направят тя и докторът с неговите нареждания. С бърза крачка напусна стаята, после и клиниката. Тъй като моторът му бе останал на снимачната площадка, махна на едно от спрелите отвън таксита.

Още от подножието на хълма забеляза, че къщата на Кирстен е тъмна.

— Изглежда, няма никой, приятел — отбеляза шофьорът през рамо. Не бе успял да разпознае клиента изпод тъмните му очила.

— Там е — убедено каза Райлън. Щом завиха по алеята, видя мерцедеса ѝ, паркиран пред къщата. — Благодаря.

Онзи, който се бе погрижил за дрехите и очилата, се бе сетил да остави и пари в джоба му. Той остави доста повече, отколкото бе сметката му, на предната седалка и слезе от колата.

Предната врата беше заключена. Заобиколи отзад и започна да изпробва всички остъклени плъзгащи се крила, докато се натъкна на едно незалостено. Надникна вътре, за да провери дали ще се задейства алармената система. След като не чу предупредителния ѝ вой, влезе в затъмнената стая.

Откри я в спалнята ѝ, легнала напречно на огромното легло, в което изглеждаше още по-дребна и уязвима. Обувките ѝ бяха точно под нея, сякаш ги бе събула и се бе проснала върху завивките с едно-единствено движение. Беше се свила на кълбо, с присвити колене, така че брадичката почти опираше в гърдите ѝ.

Без да каже нищо, той се приближи до леглото и седна на ръба. Наведе се към нея и погали леко косите ѝ. За момент тя остана неподвижна. После се претърколи на гръб и се загледа към него в мрака.

Сърцето му запрепуска лудо, щом забеляза, че очите ѝ са подути от плач. По страните ѝ се стичаха черни струйки от спиралата за мигли. Устните и бяха подпухнали. Той наклони глава и ги погали с език, после ги целуна нежно. Известният с красноречието си холивудски актьор в този момент не можеше да намери какво да каже. Затова започна направо:

— Съжалявам, че трябваше да изстрадаш това.

Долната и устна затрепери. Тя бавно приседна в леглото и се наклони към него. И ръцете, и душата му бяха готови да я приемат. Привлече крехкото ѝ тяло към себе си и зарови лице в извивката на врата ѝ. Нейните ридания разтърсваха и двамата.

— Недей, недей — шепнеше той. — Изглеждаше по-страшно, отколкото беше в действителност.

— Беше ужасно. Точно както в кошмарите ми.

— Знам, скъпа. — Дланите му се плъзнаха по гръба ѝ. — Видях те. Там, през пламъците. Аз...

Внезапно се сети, че в онзи момент, когато смъртта му бе изглеждала неизбежна, той първо се бе сетил за Кирстен и за страданието, което тя изживяваше. Не беше ли по-естествено първо да помисли за себе си? Да, освен ако тя не бе станала за него по-важна от самия му живот. Да, освен ако не я обичаше.

Повдигна леко лице и започна да обсипва шията ѝ с целувки. В тях вложи цялата обич, която не можеше да изрази с думи. Тя все още

не беше готова да го изслуша. Но той знаеше и душата му тържествуваше. Обичаше я! Това беше и раят, и адът. Тъй като все още не беше сигурен за кого плачеше тя.

— Нямах представа какво правиш там. Стори ми се че ми се привиждат разни неща...

Подсмърчайки, тя се поотдръпна.

— Тя... Онази жена, Пат... Обади ми се...

— Вече знам всичко. Тя ще си плати.

— Не, не, недей да я обвиняваш. Аз ѝ предложих да донеса сценария там...

— Но защо? Мислех, че искаш да стоиш настрана.

— Наистина исках, но...

Гласът ѝ заглъхна и тя сведе поглед. Той сложи ръка на бузата ѝ и я обърна към себе си.

— Защо, Кирстен?

Отговорът ѝ се забави доста.

— Бях толкова объркана.

— За какво?

-Заради онова, което ставаше у мен. Заради чувствата ми.

— Чувствата ти?

Пълните ѝ със сълзи очи се вгледаха право в неговите.

— Това, което чувствам към теб.

Сърцето на Райлън заби по-учестено, отколкото тогава, в горящия самолет.

— Какво по-точно?

— Мисля, че знаеш.

— Направи поне някакъв намек.

— Когато съм близо до теб, не мога да разсъждавам трезво.

Винаги изглеждам като глупачка.

— Не е вярно — възрази той и очите му жадно обходиха лицето ѝ.

— Така е — настоя тя отчаяно. — Държах всичко под контрол, докато не се появи ти. Сега съм объркана и несигурна и не мога да си обясня защо. — Направи нетърпелив знак с ръка. — Не мога да ти обясня какво точно чувствам.

Той улови ръката ѝ и я притисна към гърдта си под ризата.

— Нещо такова ли? — попита, имайки предвид ускорените удари на сърцето си.

— Точно такова — прошепна тя и на свой ред сложи неговата длан на гърдите си. — Усещаш ли?

Изстенвайки тихо, той се наведе към нея и я целуна. Тя веднага откликна, отвръщайки на настойчивия натиск на езика му.

Но все още у нея се усещаше някакво колебание. Докато все още можеше да разсъждава трезво, той побърза да се отдръпне.

— Какво има, Кирстен? Какво не е наред?

— За своя собствена беда, ти се оказа доста наблюдателен.

— Просто държа, когато една жена ме целува, да бъде сигурна, че целува точно мен.

— Ти знаеш? — отвърна тя с лека изненада.

Райлън кимна мрачно.

Тя потрепера и си пое дълбоко дъх.

— Точно това имах предвид, когато ти казах, че се чувствам объркана. Ние през цялото време говорим за Чарли. Дори когато не го правим, аз пиша за него. Ти се движиш като него. Правиш дори същите жестове. Говориш с неговите думи. Но когато мисля за него, виждам не неговото лице, а твоето.

Тя вдигна поглед към него и макар наистина да изглеждаше смутена, допълни откровено:

— Не знам дали отново се влюбвам в него, или съм се увлякла по теб.

Райлън допря чело до нейното. За първи път през живота си пожела да не бъде така добър в професията си. Не беше необичайно да влиза в кожата на героя, когото играеше, поне докато се снимаше филмът. Той буквално се превъплъщаваше в образа, който пресъздаваше. Винаги се бе гордял с тази си способност. Но ето че сега искаше да е самият себе си, а не някой друг.

— Ако ме беше срещнала на някое друго място — бавно започна той, — да кажем, че бях телефонният техник, дошъл да инсталира телефона ти, щеше ли да се увлечеш по мен?

Тя се разсмя:

— Аз не съм мъртва. Райлън. Имам чувства. Пък коя жена би устояла на чара ти?

— Това не се брои — изсумтя той. — Бих ли ти допаднал като... като човек?

— Не знам. — Кирстен потърка челото си в неговото. — Мисля, че да. Честно казано, намирам те много вълнуващ.

— Е, ще трябва да се задоволя с това.

— Ти съвсем не се оказа такъв, какъвто очаквах. Много по-сериозен си. О, иначе си много надут. Преструваш се, че не даваш пукната пара за никого, освен за себе си. Но сега разбрах, че не страниш от хората, а само от пошлостта.

Казаното от нея му достави удоволствие. Той сплете пръсти на врата ѝ и я целуна по слепоочието.

— Продължавай.

— Характерът ти е много по-сложен, отколкото си мислех в началото. По-чувствителен си. Човечността у теб прави дори смелостта ти по-поносима.

— Нима съм проявил и храброст?

Тя наклони глава настрана, предоставяйки му по-голям достъп до шията си, от което той веднага се възползва, за да я обсипе с целувки.

— Много добре знаеш, че е така. Нали ме целуна още първата вечер?

— А ти на кого отвърна? На мен или на паметта на Чарли Рам?

— Не ми задавай такива въпроси. Не съм сигурна. Може би откликнах, защото от дълго време никой не ме бе целувал.

Разочарован, той въздъхна.

— Ти изпита ревност, преди да разбереш, че Черил ми е сестра. Признай си. Не ти беше приятно да си мислиш, че Дилън е мой син.

Тя кимна:

— Наистина ревнувах. При това без основание. Това още повече ме обърква. Нямах право да изпитвам такива чувства.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Кирстен, позволи ми да те попитам нещо. — Очите ѝ срещнаха настойчивия му поглед. — Днес, в горящия самолет, мен ли виждаше? Или Чарли Рам? Заради мен ли бе ужасена или отново преживяваше неговата смърт? — Палецът му се движеше леко по влажната и от сълзи буза. — За кого плачеше. Кирстен?

Тя тежко си пое въздух, после го издиша бавно. Дъхът ѝ опари лицето му.

— За теб, Райлън. За теб.

Простенвайки, той потърси с устни нейните. Езикът му веднага намери нейния, а междуременно я притисна към възглавниците с тялото си.

Целувката им изглеждаше безкрайна. Отзивчивостта ѝ, за първи път напълно освободена от задръжки, го накара да се почувства извънредно щастлив. Всеки път, щом се опиташе да се отдръпне от нея, Кирстен го задържаше с друга страстна целувка.

Когато най-сетне се разделиха, за да си поемат дъх. Райлън скри лице в гърдите ѝ и зарови пръсти в косите ѝ.

— Косата ти ще се вмирише на лекарството, с което намазаха ръцете ми.

— Не ме е грижа. Боли ли те?

— Не много.

— Обадох се в болницата и оттам ми казаха, че си добре. Но не бях сигурна дали мога да им повярвам.

— Наистина съм добре. Има само една част от тялото ми, която ми създава проблеми, но разчитам на теб да се погрижиш за нея.

Тя се засмя тихо. За него смехът и бе най-сексапилният звук, който някога бе чувал. Залови се с копчетата на ризата ѝ. След като ги разкопча, трескаво се зае със закопчалката на сутиена. Погледът му се впи жадно в деликатните бледорозови зърна. Засмука леко едното с устни, а другото погали нежно с пръсти.

— Райлън! — Тялото ѝ се изви на дъга, осигурявайки му по-широк достъп до меката пламнала плът.

— Толкова си сладка!

Езикът му погали втвърденото зърно. Плъзна ръка под полата ѝ. Кожата между бедрата ѝ се оказа много по-нежна, отколкото си я бе представял в най-смелите си фантазии. Лекият стон, отронил се от устните ѝ, беше поощрението, което му бе нужно, за да пъхне пръсти под еластичните ѝ бикини.

Нададе дрезгав вик, щом усети влажната ѝ топлина. Проникна в нея, знаейки, че никога няма да стигне толкова дълбоко, колкото би желал. Започна ритмично да движи пръстите си, за да ѝ даде възможност да се наслади на ласките му.

Бе толкова възбуден, че дрехите започнаха да му пречат. За да освободи болезненото напрежение, бързо разкопча панталона си и остана само по бельо.

— Докосни ме така, както го направи онази вечер — прошепна ѝ дрезгаво и насочи ръката ѝ към слабините си, погълнат от страстта и любовта, която копнееше да сподели с нея. — Кирстен, Кирстен!

Тя се изтърколи изпод него и в първия момент той помисли, че ще започне да се съблича. Но когато замъгленият му поглед се проясни достатъчно, за да се фокусира върху нея, видя, че е приседнала, опряла се до таблата на леглото, притиснала дрехите към гърдите си, сякаш пред нея стоеше безскрупулен изнасилвач.

— Не мога.

— Не можеш?

— Не — повтори тя и поклати глава.

За миг Райлън се превърна от страстен любовник и доверен приятел в отхвърлен, разстроен мъж. Осъзнаваше че реагира като хамелеон, но настроението му бе продиктувано не от разума и чувствата, а от възбудата му.

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? — изрева той.

— Точно това, което казах — изкрещя тя в отговор.

— Да не би да си неразположена или нещо подобно? Повярвай ми, не съм толкова придирчив.

Руменината, избила по страните ѝ, му достави някакво перверзно удоволствие.

— Не, не е това. Не мога... Няма да правя любов с теб. Не сега. Никога.

Тежкото му вдишване и издишване наподобяваше приглушения рев на опитомено животно, което се връща към първичната си, дива среда.

— Върви по дяволите тогава! Никак не е чудно, че съпругът ти се е самоубил!

СЕДМА ГЛАВА

Човек забравя едва след като е седял часове наред и се е взирал в безкрайността на океана. Тази нощ Райлън разполагаше с няколко часа, за да го осъзнае. Най-сетне изгревът се надигна зад него и очерта силуета му на пясъка. Сянката му беше като на болен човек — с приведени рамене и хлътнала между тях глава. Той приличаше на намръщен великан от страшна приказка.

И точно така се чувстваше.

Проклинайки себе си, легна на пясъка и се загледа в небето. То бързо губеше прозрачната си безцветност и се обагреше в розово — като упорит болен, показващ сигурни признаци на подобрение. Последните звезди примигнаха за сбогуване и избледняха.

Райлън вдигна ръце и се загледа в тях. Обърна ги веднъж, после пак. Боляха го. Кожата беше зачервена и подпухнала. Може би за всичко бяха виновни те. Сигурно бе усещал подсъзнателно болката. Майка му винаги бе твърдяла, че е неблагодарен пациент. Всеки път, когато се разболяваше, той се ядосваше на безпомощността си и изкарваше гнева си на всички около себе си. Никакви грижи не бяха в състояние да подобрят настроението му. Затова хвърли цялата вина за случилото се предната вечер върху наранените си ръце. Нещастие то обичаше да си има компания. В този момент му се искаше да причини болка на някой друг.

Е, беше го направил.

Вдигна ръка и прикри с нея очите си. Но това не му помогна да пропъди от съзнанието си лицето на Кирстен, изражението ѝ докато бе изричал жестоките думи. Бледа и разтреперана, тя се бе взирала в него. Очите ѝ му се бяха сторили твърде големи за дребното и лице. Устните, влажни и подпухнали от целувките му, сякаш бяха избледнели и стиснати от отчаяние. Тя се бе преобразила пред погледа му. Бе му се сторило, че нещо дълбоко е нея е рухнало.

Цялата атмосфера се бе нажежила от напрежение. За момент бяха останали неподвижни и безмълвни.

Най-сетне тя бе заговорила:

-Не беше самоубийство. Как можеш да ми говориш такива неща?

Гласът ѝ се бе извисявал с всяка следваща дума, докато се бе превърнал в истеричен писък. Ако не се бе нахвърлила върху него, може би той щеше да и се извини, да отхвърли обвинението и да я привлече отново в прегръдките си, този път не от страст, само да я успокои.

Ала нейната упоритост да защитава докрай Чарлс Рам бе провокирала тъмната страна в характера на Райлън. Желанието не го бе напуснало. А това без съмнение бе повлияло на обноските му.

Каквато и да беше причината, той се бе изсмял арогантно и бе казал:

— Такива слухове се носят, малката.

— Е, не са верни. — Кирстен скочи от леглото и застана пред него. Бързо закопча ризата и я пъкна в полата си. — Не са верни! Чуваш ли ме? Чарли не се е самоубил. Защо би го направил? Имаше всичко което би могъл да желае човек.

— С изключение на жена, която да му пуска...

— Как смееш?

— О, да, смея. Смея да говоря и да правя всичко пред една дама, която е направила това, което направи ти преди малко.

Тя се извърна към него с всичкото достойнство, което успя да събере:

— Не исках да се любя с теб.

— Чудесно!

— Тогава какво си се разкрещял?

— Доста поизчака, докато решиш да кажеш „не“.

— Нямах намерение да стигаме толкова далеч.

Той също стана от леглото и се усмихна иронично.

— Така ли? Затова ли Рам е желаел така отчаяно да умре? Да не би да му се е налагало да замества сексуалните удоволствия с въздушни трикове?

Кирстен закри ушите си с ръце.

— Спри! Онова, което стана между нас, няма нищо общо с Чарли!

Райлън изрази мнението си по въпроса с една-единствена ругатня и тръгна към вратата. Но преди да излезе, се обърна към нея и

закопча ципа си с обидно усърдие.

— Ще запазя това за някоя, която ще го оцени.

Сега, след като бе премислил всичко, реши, че е прекалил. Думите му не изглеждаха толкова остроумни, както му се бяха сторили в началото.

Бях доста груб, опита се той да омаловажи вината си.

Не, нямаше извинение. Един зрял мъж трябваше да умее да овладява възбудата си. Нали това го отличаваше от животните. Хората отдавна не живееха в пещери и се бяха научили да приемат с достойнство отказа от страна на жената.

Тя не трябваше да позволява нещата да стигнат толкова далеч.

Наистина не трябваше. Но разумът му казваше, че Кирстен не бе планирала предварително поведението си. Тя беше готова и го желаше точно колкото и той нея. Не тялото ѝ бе казало „не“. Нещо друго я бе накарало да промени решението си в последния момент. Нещо в ума ѝ. Или в сърцето.

Но аз не исках това: чук-чук, благодаря ти, красавице. Нищо подобно. Аз я обичам.

Следователно би трябвало да прояви повече търпение и разбиране, вместо да се нахвърля върху нея.

Отново седна на пясъка и се загледа във вълните, плискащи се в брега. Райлън бе намерил своето извинение за поведението си предната вечер. Нарече го любов. А да си влюбен е нещо като болестно състояние.

Беше чел за мъже, които обичат от разстояние, без изобщо някога да консумират вечната любов, която изпитват към жените. Беше много въодушевяващо да мисли, че съществува син на Адам с толкова чист дух и подобно благородство. Но не му се вярваше, че това е възможно в действителност.

Сексуалността беше съществена част от него. Също като характерната извивка на веждите му, походката и леко дрезгавия му глас. Не би могъл да я промени по своя воля. Обичаше Кирстен Рам с цялото си същество, следователно и с нея.

Но дали тя обаче щеше да откликне някога, поне що се отнасяше до това?

Какво не беше наред с нея? Физически — нищо. Тялото ѝ реагираше съвсем нормално. Вероятно всичко се свеждаше само до

това, че бе все още влюбена в Чарли Рам. Демън — типичният американски чаровник. Мъж с пленителна усмивка и магнетично обаяние. Богат и много известен. Нищо чудно, че го е обичала до полуда.

Но вече бяха изминали две години от неговото самоу... така де, от неговата смърт. Тази жена бе готова да обича друг мъж, независимо дали го осъзнаваше или не.

Значи пред Райлън имаше две възможности Или да захвърли кърпата в ъгъла, да си замине и цял живот да се чуди какво ли е могло да се случи. Или пък да остане, да я изяде с парцалите, ако се наложи но да открие корените на отвращението ѝ към секса и след това да ги унищожи, дори и да умре, опитвайки се.

Изправи се и изтърси пясъка от късите си панталони. Докато изкачваше на бегом стълбите, се почувства така, както когато веднъж неговият импресарио го бе посъветвал: „Не бих си направил труда да се обаждам на този продуцент, Райлън. Ролята във филма не е подходяща за теб. Дори и да ти я дадат, ще се провалиш. Това ще бъде краят на кариерата ти.“

Ала Райлън бе твърдо решен да получи ролята и да направи от филма хит.

И бе успял и в двете.

Кирстен се бе свила в ъгъла на един от кожените дивани в кабинета на Рам, когато Райлън, избръснат и преоблечен, седна до нея.

Без дори да я поздрави, той започна:

— Трябваше да ме зашлевиш.

Тя вдигна към него сериозното си лице.

— Хрумна ми подобна мисъл.

— Защо не го направиш сега?

— Не е в стила ми.

— Давай. Направи го. Може да се почувстваш по-добре.

Устните ѝ се изкривиха в тъжна усмивка.

— Съмнявам се.

— Ще приемеш ли извиненията ми?

— За какво?

— Задето се разкрехтах като хулиган, измамен от проститутка.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Ще ги приема, но само ако и ти приемеш моите.

— За какво?

— За това че не подминах гнева ти.

— Прощавам ти — каза той и добави: — Но не съм сигурен, че някога ще мога да го забравя.

Тя отклони поглед.

— Така е. Това е най-трудното, нали? Да забравиш.

— Аз и не бих искал да забравя, Кирстен. Искам завинаги да запомня как съм се чувствал, докато съм те държал в прегръдките си.

— Веднага разбра, че я поставя в неудобно положение, повдигайки този въпрос, и побърза да подхвърли: — Значи разменихме си извинения. Става ли?

— Става.

Мълчаливо си стиснаха ръцете.

— Над какво работиш? И защо тук? — Посочи с ръка книгата, разтворена в скута ѝ, в която бе направила няколко бележки.

— Последната глава — обясни тя. — Дойдох тук, защото си помислих, че малка промяна в обстановката ще ми се отрази добре.

— О? Някакви проблеми?

Кирстен въздъхна, сякаш се насилваше да говори за нещо, което би предпочела да премълчи.

— Преживявам нещо като авторска криза, щом стигнах до тази глава.

— Прекалено си обвързана емоционално. Не можеш да бъдеш обективна.

— Сигурно си прав.

Изглеждаше крехка и безпомощна. Очите и бяха обградени от тъмновиолетови кръгове, които подсилваха синините на очите ѝ, но и подчертаваха бледността ѝ. Нейната душевна и физическа слабост го караше да се чувства жесток. А тепърва му предстоеше да ѝ причинява болка, преди да се заеме да я излекува от страховете ѝ.

— Какво те затруднява толкова?

— Не мога да изразя с думи чувствата си, след като научих за катастрофата — призна тя.

— А споровете, които се повдигнаха около нея, не са ти помогнали.

Кирстен бе свалила очилата си и разтъркваше уморено очи. В момента, в който вдигна поглед към него, уязвимостта ѝ се стопи. Райлън улови ръката ѝ между своите и каза:

— Аз също искам да откроя истината. Може би дори повече от теб.

— Заради филма?

— Да, отчасти. Но това не е единствената причина. Мисля, че си наясно коя е другата. — Под настойчивия му поглед лицето ѝ бавно поаленя. Той продължи тихо: — Какво се случи снощи?

— Нали беше там? Знаеш какво се случи.

— Една красива, чувствена и сексапилна жена внезапно се вледени. Защо, Кирстен? И не ми казвай, че не си ме желала. Никоя жена не се възбужда толкова от мъж, когото не желае.

— Моля те, Райлън — изстена тя и сведе унило глава.

— Да не би да си срамежлива? Да не би да си възпитавана, че сексът е табу? Или си прекалено скромна?

— Не съм, разбира се — слабо се усмихна тя.

— Тогава какво? Кажете ми. Аз ли направих нещо нередно?

— Не.

Той я целуна по ухото и прошепна:

-Хареса ли ти онова, което правех?

Жената кимна:

— Да всичко.

За да не издаде обзелото го вълнение, той затвори очи. Потисна с усилие надигащото се желана и ѝ каза:

— Тогава защо реагира така, сякаш съм те насилвал? Аз съм доста дебелокож. Мога да разговарям свободно за всичко, без ни най-малко да се притеснявам. Обещавам ти, че няма да остана шокиран, каквото и да ми кажеш. — Вплете пръсти в косата ѝ и повтори: — Кажете ми!

Тя вдигна към него пълните си със сълзи очи и отвърна притеснено:

— Не мога, Райлън. Моля те, не ме питай повече. Моля те! Ако наистина изпитваш нещо към мен, не ме измъчвай с въпроси.

Той усети как леден остър нож пронизва стомаха му. В съзнанието му се оформяше протест. Думите засядаха в гърлото му, но останаха неизречени, щом забеляза две горещи сълзи да се стичат по

бледите и страни. В този момент разбра, че ще се съобрази с всяко нейно желание.

— Добре, Кирстен. Няма да те разпитвам повече. Но искам да ми направиш две услуги.

— Какви?

— Кажи ми честно, наистина ли снощи искаше да те любя?

Погледът ѝ следеше движението на устните му.

— Нима смяташ за нужно да ми задаваш този въпрос?

Райлън затаи дъх.

— Значи отказът ти няма нищо общо с нас двамата?

— Не, нищо. Каква е другата услуга?

— Да пресъздам отново последните двадесет и четири часа от живота на Демън Рам.

— Какво? Да...

— Заради обгорените си ръце няма да мога да се върна на снимачната площадка известно време. Разкажи ми за последния му ден. Да го изживеем час по час. Искам да знам истината за случилото се в самолета онази сутрин.

— Истината е, че Чарли претърпя злополука. Не се е самоубил.

— Добре. От какво се страхуваш тогава? — Забеляза, че тя се колебае, затова продължи да настоява: — Ще бъде от полза и за двама ни. Може би ще успееш да довършиш последната глава. Ако ми разкажеш за последните му часове, сигурно ще си припомниш подробности, които ще се окажат важни за книгата ти.

Райлън погали устните ѝ с палец. Бяха нежни устни, създадени за целувки, способни да получават и доставят удоволствие. Противно на всякаква логика беше, че Кирстен се е отказала и от двете.

— Като изключим чисто професионалния аспект — не спираше той, — трябва да го направим и заради себе си. Не можем да бъдем заедно, докато не се освободим от Чарлс Рам. А ние ще бъдем заедно.

Отново я целуна, този път по-настойчиво, за да ѝ разкрие любовта, която не можеше да изрази с думи. Докосваше устните ѝ като светиня. Очите му безмълвно повтаряха молбата му. В отговор тя кимна утвърдително.

— Чудесно, Сам е тук. Това е неговият камион. — Кирстен посочи към паркирания близо до хангара „Блейзър“.

Райлън спря мерцедеса ѝ до него.

— Трябва да си купя такъв — отбеляза той.

— Какво по-точно? Мерцедес или нещо като онова там?

Той се престори, че в момента взема решението си.

— Какво пък? Може по едно и от двете.

Смехът ѝ му достави удоволствие почти колкото и целувките им. Почувства се стоплен вътрешно от него. Очакваше с нетърпение деня, в който всичко щеше да е останало зад тях и двамата щяха да могат да се смеят по-често и по-свободно. Дори за миг не се съмняваше, че това ще се случи. Беше преодолявал много по-сериозни препятствия, отколкото Кирстен. По-сериозни дори от Демън Рам.

Влязоха в хангара. Вътре беше горещо като в пещ. Макар и да представляваше убежище от прежурящото слънце, беше задушно и потискащо. Тръгнаха между оставените за ремонт самолети и се насочиха по посока на гласа, сипещ цветисти ругатни, докато забелязаха Сам. Беше се качил на някаква платформа и оглеждаше разглобен двигател.

— Проклето копеле! Сума ти...

— Тук има дама — сухо го прекъсна Райлън.

Мъжът се извърна толкова рязко, че почти изгуби равновесие.

— Кучи син, изкара ми...

— Внимавай, Сам — подразни го Райлън — Доведох една дама да те види. Покажи малко уважение.

Механикът, облечен в омазнен гащеризон, бързо се спусна по металните стълби на платформата. Изтри ръцете си в червен парцал, който очевидно не ползваше за първи път. Очите му огледаха Кирстен от глава до пети.

— Не просто жена, Норт, а най-красивата наоколо. Ако не бях толкова мърляв, щях да я прегърна.

— Това преди не беше в състояние да те спре — засмя се Кирстен и разтвори ръце.

Сам я прегърна с непохватността на мечок. Приятелската ласка напълни очите им със сълзи. После старецът ги отведе до едно бюро, разхвърляно, както всичко останало в хангара. Придърпа стол за Кирстен и кимна към дървена табуретка, подканяйки Райлън да седне.

Не можеше да отдели поглед от жената, докато тя се настаняваше внимателно върху измачканата замърсена покривка на седалката.

— Би могла да наминаваш по-често — тросна ѝ се той.

— Знам. Извинявам се и обещавам да поправа грешката.

— Точно така каза и миналия път. Живееш като отшелница в онази красива къща на хълма. Е, добре де, аз съм стар, грозен и полусляп. Не мога да те виня, задето не искаш да ме виждаш. Особено сега, когато около теб се въртят такива мъже. — Пренебрежително кимна по посока към Райлън. — Впрочем к'во правиш с него?

— Същото, каквото си правил и ти. Говорим си за Чарли.

Сам впи подозрителен поглед в младия мъж и вдигна към него показалец с мръсен счупен нокът.

— Само опитай да ѝ направиш нещо и ще те смачкам. Холивудски красавци като теб хич не ме плашат. Ще ти закова топките за пода.

Райлън се намръщи и закри ушите си с ръце.

— Моите намерения към мисис Рам са съвсем почтени.

— Майната ти! — изръмжа Сам. — Ако ти се прииска нещо, знам къде можеш да намериш най-долнопробните мръсници н радиус от сто километра. Обаче остави тази дама на мира.

— Сам — бързо се намеси Кирстен, — имаш ли нещо за пиене? Райлън настояваше да дойдем тук колкото може по-бързо и умирам от жажда.

— Ягодова вода — отвърна механикът, без дори да погледне в стария очукан хладилник.

Двамата се опитаха да демонстрират ентусиазъм, докато поемаха бутилките с розовата напитка.

— Значи искате да говорим за Чарли — каза Сам, след като отпи голяма глътка от сладката течност и подпря крака на ръба на издрасканото бюро. Спортните му обувки, някога маркови, сега изглеждаха почти на неговите години. Сигурно Сам се бе родил в авио-хангар и никой не се бе сетил да пререже пъпната му връв. Имаше вид на човек, който цял живот е бил механик.

— Точно така.

Нежният глас на Кирстен и начинът, по който стисна омазнената сбръчкана ръка, накараха Райлън да я заобича още повече.

— Дадено — отвърна Сам и се изкашля, за да прикрие вълнението, стискащо гърлото му.

— Бихме искали да ни кажеш какво се случи онази сутрин — започна Райлън.

— Коя сутрин? Говорете по-конкретно.

— Сутринта, когато Чарли умря — меко обясни Кирстен.

— Какво за онази сутрин? — Сам се протегна да оправи календара, закачен на стената, сякаш беше най-ценното нещо в помещението.

— Съвсем обичайна ли беше? — продължи Райлън.

— Обичайна? Ами да, съвсем обикновена.

— Какви въздушни трикове щеше да упражнява?

— Нямам представа. Сигурно нищо необикновено, тъй като нямаше кой да го гледа. Пък и беше казал на останалите да не идват.

С угълчето на окото си Райлън забеляза изненаданото изражение на Кирстен. Беше му казала, че Рам и останалите от екипажа са били неразделни. Необичайно беше, че онази сутрин никой не е отишъл на тренировката.

— Оттук ли им се обади? — запита той.

— Ей от този телефон. — Сам посочи към старомоден черен апарат. — Рече им да си вземат почивен ден, щото нямало да му трябват.

— Това не ти ли се стори странно?

Старецът поклати глава:

— Той беше босът. Можеше да прави к'вото си иска. Понякога всички решаваха да си вземат отпуска. Помниш ли, Кирстен?

Тя се обърна към Райлън:

— Прав е. Нямаха определени часове. Чарли импулсивно обявяваше почивка, особено когато не предстоеше важно шоу.

Райлън ги остави да се отдадат на спомените си, но нямаше намерение да допуска да изпаднат в сантименталност. Посещението им беше делово.

— Какво беше времето онази сутрин?

— Чудесно. В небето нямаше нито едно облаче. -Сам въздъхна. — Точно затуй ми се струва странно. Летели сме по време на бури, на гръмотевици и на мъгли, та не сме виждали носовете на самолетите. Дяволска работа беше, дето Чарли се разби в такова хубаво време.

Неочаквано той сякаш се състари с още няколко години. Бръчките му станаха толкова дълбоки, като че ли дърпаха лицето му надолу. Очите му бяха тъжни и уморени.

Кирстен се протегна и отново погали ръката му.

— Съжалявам, че трябва да преживееш всичко отново, Сам. Повярвай ми, не бих ти го причинила, ако не беше толкова важно. Жизненоважно.

Сърцето на Райлън се сви. Значи тя продължаваше да го обича. Много. Или пък просто искаше да опровергае слуховете за евентуалното му самоубийство.

— Преди да излети, Рам провери ли машината? -обърна се той към Сам.

— Да.

— Ти беше ли с него?

— Не. Работех си тук. Обаче провери всичко, щото го виждах да се върти отвън. Даже му подвикнах няколко пъти.

— В какво настроение беше? — запита Кирстен.

— В нормално — сви рамене механикът.

— Не ти ли се стори потиснат или нещо такова?

— Не.

Кирстен погледна към Райлън, но в същия момент Сам добави:

— Може би малко разсеян.

— Как?

— Разсеян?

Кирстен и Райлън се уловиха за думата като удавник за сламка.

— В какъв смисъл беше разсеян, Сам? Много е важно да си спомниш всяка подробност. Случи ли се нещо необичайно?

— Тогава ми се стори странно, но... — Замълча и отново сви рамене. — След катастрофата настана такава суматоха, че почти забравих за това.

Райлън беше убеден, че Сам не би забравил нито минута от този ден до края на живота си. До този момент старецът беше крил тази малка тайна от вдовицата и от целия свят именно защото знаеше, че е изключително важна. Вероятно той също имаше нужда да се освободи от духа на Демън Рам. Навярно го бе осъзнал и бе решил, че най-сетне времето е дошло. Фактите, независимо колко неприятни бяха, трябваше да се погледнат в очите, преди да бъдат отпратени в забрава.

— Кажи ми... кажи ни — каза Кирстен.

— Ами нали знаеш за нашето малко суеверие?

— Знакът с вдигнатия палец?

Сам кимна. Кирстен бързо погледна към Райлън. Той също кимна и се обърна към стареца:

— Точно преди да излети, Демън е поглеждал към теб и е вдигал палеца си. Ти си го поздравявал.

— Аха. Точно тъй. Виждаш ли... онази сутрин... той... Ами той почти беше забравил.

Няколко минути всички седяха неподвижни и безмълвни. Найсетне Кирстен се обади тихо:

— Забравил? Но как би могъл да забрави? Това беше нещо, което и двамата правехте съвсем машинално.

— Знам и точно затова се притесних. Ама по-късно. — Сам отбягваше да ги погледне в очите. Напуканите му ръце нервно триеха бедрата. — Аз седях отвън и гледах към него, щото чаках да го направи. Само че той си гледаше право напред, като да мислеше за нещо. Кой знае? Извиках му. Той тръсна глава, сякаш се събуди, и ме погледна. Усмихна ми се с неговата си усмивка. Сетне направи знака и потегли. — По сбръчканото лице се затъркаляха горещи сълзи. — Така го видях за последен път.

Райлън се наведе към Кирстен над скоростния лост и сложи ръка на коленете и.

— Разстроена си.

Въпреки очилата знаеше, че очите и са още влажни.

— Сам плака като дете, когато за първи път го накарах да ми разкаже всичко. Чувствам се ужасно, че го принудих отново.

— Знам.

— При това съвсем излишно.

— Кой твърди това?

— Не научихме за катастрофата нищо, което да не ни е било известно. Всичко беше описано в рапортите.

— Но Сам потвърди, че съществуват дреболии, които нямат логично обяснение.

— Така е при всяка самолетна катастрофа. Винаги има необясними неща.

Райлън не искаше да спори с нея. Тя бе откликнала на молбата му да му сътрудничи в откриването на истината и в пресъздаването на последния ден на Демън Рам. Всяка непредпазливост би могла да я затвори отново в черупката ѝ, този път може би завинаги. Онова, с което се беше заел, бе не само полезно за него, но и лековито за нея. В противен случай би се отказал. Сигурно е много тежко да откриеш, че човекът, когото си обичал, е сметнал живота си за напразен и е избрал смъртта.

— Как ще обясниш радиото? — попита той.

Беше сигурен, че ако я въввлече в разговор, тя сама ще стигне до истината, която за него вече беше очевидна. Нямаше никакво съмнение, че Демън Рам умишлено е разбил самолета си или поне не е направил нещо, за да предотврати катастрофата.

Кирстен подпря брада в облегалката на седалката.

— Не мога да си обясня защо не се е опитал да се свърже с кулата.

— Когато са проверявали радиото след инцидента, са установили, че работи безупречно.

— Но индикаторът за горивото е бил повреден. — В гласа ѝ се долови упоритост, като че ли се опитваше да убеди сама себе си.

Райлън се помъчи да говори колкото може по-спокойно и по-делово.

— Малка повреда, която би установил още при проверката преди полета.

— Може тогава да е бил изправен.

— Може. Но ако проблемите му са започнали след излитането, той е бил достатъчно опитен пилот, за да приземи самолета безопасно, особено като се има предвид идеалното време. Тези самолети са много леки и подвижни.

— Знам всичко за тях, Райлън — остро го прекъсна тя и рязко извърна глава.

Изминаха няколко километра в мълчание, преди тя отново да се обърне. Той прие това като знак, че е готова да продължат разговора.

— С какво би обяснила необичайната му разсеяност същата сутрин?

— С лошо настроение.

— Кирстен, аз изучавам този мъж от месеци. Никога не съм чувал да е изпадал в лошо настроение. Ако се съди от характеристиката, която му направиха в колежа, и от думите на хората, които са го виждали всеки ден, той е бил най-веселият човек, който някога се е раждал.

— Не беше обикновен човек — възрази тя. — Всеки си има и лоши дни.

— Но ако е преживял нещо, ти би го разбрала, нали? Живяла си с него? Беше ли в лошо настроение, когато излезе онази сутрин?

Тя бе стиснала ръцете си толкова силно, че на места кокалчетата ѝ бяха побелели, а на други — почервенели.

-Не знам. Беше излязъл, преди да се събудя.

Райлън реши да остави този въпрос за по-късно.

— Малко вероятно ми се струва да забрави за знака с вдигнатия палец, още повече като знам, че със Сам никога не са го пропускали.

— Да, така е.

— А Сам каза, че в деня преди катастрофата Демън е изглеждал съвсем нормално. Усмиввал се е, шегувал се е. Тръгнал си е с вид на човек, който няма никакви проблеми.

Кирстен го изгледа въпросително. Райлън си пое дълбоко дъх и довърши:

— Което означава, че каквото и да се е случило, за да го разстрои толкова, то е станало в къщата в нощта преди катастрофата.

ОСМА ГЛАВА

Стигнаха до входната врата. Райлън я задържа отворена за Кирстен.

— По кое време се прибра Рам онзи ден?

— Рано. Някъде около три.

Той погледна часовника си.

— Почти навреме. Какво правихте двамата?

— Гледахме видео. По-скоро той гледаше.

— Негови клипове?

— Да. Ленти с „Големият свят на спорта“ и други подобни.

— Защо каза „по-скоро той гледаше“?

— Защото аз непрекъснато влизах и излизах от стаята. Същата вечер сама приготвих вечерята.

— Защо?

Кирстен нямаше желание да отговори на този въпрос, но тъй като той не сваляше поглед от нея, каза:

— Алис я нямаше. Беше си взела два дни отпуск.

Откъм кухнята се чуваше фалшивото тананикане на домашната помощница, което никога не му се беше струвало толкова високо и дразнещо.

— Иди да ѝ кажеш, че я освобождаваш за два дни — нареди Райлън.

— Не мога просто да вляза и...

— Тогава ще го направя аз — отсече той и тръгна към кухнята.

Кирстен се спусна след него и го улови за ризата.

— Аз ще ѝ кажа.

Райлън чуваше през стената изненаданите възклицания на Алис, след това възраженията ѝ, докато най-сетне капитулира и каза на Кирстен, че се е надявала на кратка почивка, за да може да посети дъщеря си и внуците.

— Какво сготви онази вечер? — попита той, щом останаха сами.

След като бе живял няколко седмици в тази къща, той вече не се чувстваше като гост и си бе позволил да вземе ябълка от кошницата на бюфета.

— Ядохме шиш-кебап.

— Агнешки? — осведоми се Райлън без всякакъв ентузиазъм.

— Добре. Имаш ли всичко необходимо?

— Това е безсмислено. Какво мислиш, че ще постигнем?

— Имаш ли всичко необходимо? — повтори той и ѝ подаде току-що отрязано парче от ябълката.

Дъвчейки, тя се предаде:

— Да, струва ми се.

Провери в хладилника и шкафа, за да е сигурна, че разполага с продуктите.

— Ако размразя месото в микровълновата фурна, ще мога да започна приготвянето веднага.

— Хубаво. Ще ти помогна по-късно.

— Чарли... — подхвана Кирстен, но веднага млъкна.

— Чарли какво?

— Той не ми помагаше.

За момент двамата се взряха един в друг.

— Аз обаче ще ти помогна. Онези видеокасети в кабинета ли са?
— Тя кимна. — Ще отида да ги прегледам. И бездруго имах такова намерение. Ела там веднага щом можеш.

Половин час по-късно тя влезе в стаята. Райлън затъмни доколкото бе възможно и изключи осветлението. Беше подредил предварително касетите в хронологичен ред, според етикетите на обложките им.

— В момента гледам втората касета — обясни ѝ той, когато тя се настани до него. На екрана се появи усмихнатото лице на Чарлс Рам по време на интервю преди въздушно шоу в Минесота.

— Спомням си това шоу — каза Кирстен. — Всички, освен мен, намираха деня за приятен и слънчев. А аз замръзвах. Чарли изпрати човек от екипа до Сейнт Пол, за да ми купи кожено палто.

— Да прави скъпи подаръци беше една от характерните черти на Демън, нали?

— Да. Беше много щедър. — Погледът ѝ не се откъсваше от екрана. — Чарли изпълни триковете си точно преди Сините ангели.

Същата вечер излязохме на вечеря с тях. Те му изказаха благодарност, задето беше подгръял публиката.

— В преносен смисъл, нали?

— Точно в преносен смисъл — засмя се тя.

Обичаше смеха ѝ, защото звучеше неочаквано дрезгаво и сексапилно. Човек би допуснал, че ще прозвучи като звън на камбанка. А той беше мек и сърдечен.

Все още бе облечена в широките шорти и ризата, с които бе отишла до летището. Докато Райлън я наблюдаваше, тя изрита сандалите си и подви краха под себе си. Очевидно това бе любимата ѝ поза. Кожата ѝ беше гладка като на жена, която всяка сутрин се епилира в банята.

Ризата ѝ беше разкопчана. Отдолу се виждаше еластично боди, над чийто горен ръб леко се издигаха гърдите ѝ.

— Кирстен?

— Хм?

— На такова разстояние от Рам ли седеше, когато гледахте касетите?

Вместо да отговори, тя му отправи поглед, който мигом го накара да забрави всяка друга жена, застанала някога на пътя му.

— Ела по-близо.

Настоятелната покана бе в състояние да накара дори монахиня да се отрече от обета си за целомъдрие. Той лежеше отпуснато, подпрял глава на страничната облегалка на дивана. До босите му, изпружени напред и скръстени в глезените крака бяха захвърлени скъпите кожени обувки. Избелелият плат на дънките обгръщаше плътно бедрата му. Никой, освен ако не бе добре запознат с модната индустрия, не би допуснал, че ризата му е ушита от индийски памучен плат, струващ неколкостотин долара. Небрежната елегантност не му излизаше евтино. Един кичур тъмна коса се спускаше нехайно над веждите му и му придаваше характерното изражение, благодарение на което се бяха продали повече билети и пуканки, отколкото за която и да било друга филмова звезда от миналото или настоящето.

Кирстен се сурна по кожената тапицерия на дивана, докато се приближи до него. Той преметна едната си ръка през раменете ѝ и я придърпа още по-близо.

— Обичам да произнасям името ти — прошепна в ухото ѝ.

Със задоволство забеляза, че тя наклони глава на една страна, за да улесни устните му.

— Произнасяш го съвсем правилно — каза му пресипнало. —
Още от първия път.

— О?

— Аха. Повечето хора го произнасят Кърстън — вместо Кирстен.

— Кирстен, Кирстен.

Положи главата ѝ на ръката си и се наведе към устните ѝ. Отначало я целуна нежно, както бе произнесъл и името ѝ. Но щом усети вкуса ѝ, допирът му стана алчен и настойчив. Тя откликна. Езиците им се докоснаха. Силните му пръсти проследиха шията ѝ.

— Трябва ли да правим това? — запита го тя задъхано между две целувки.

— О, да.

— Не съм сигурна.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Имам си няколко.

— Прекалено си напрегната. Не играеш достатъчно.

— Какво ще кажеш за няколко сета тенис?

— А ти какво ще кажеш за малко секс?

Леките, закачливи целувки отново прераснаха в дълбока и страстна. Дланите му галеха кожата ѝ, следвайки издигането и спускането на гърдите ѝ.

— Райлън?

— Хм?

— Спри!

— Ъъъ — Не преставаше да я целува. — Домашните видеокасети, колкото и да са интересни, в един момент омръзват.

— Да, но... — Гласът ѝ заглъхна във въздишка, когато ръцете му се обвиха около гърдите ѝ.

— Това ти харесва, нали? — Тя издаде някакъв звук, който той изтълкува като „да“. — Стават толкова твърди, толкова сладки.

Наведе глава и впи устни в изпъкналата плът, която сякаш се мъчеше да се освободи от ограниченията на дрехата. Започна да я дразни със зъби, докато Кирстен застана и се заизвива.

Положи я по гръб на дивана и се наклони над нея. Отмести крака ѝ и го вдигна на кръста си. След това се настани между бедрата ѝ и се притисна към нея.

Струваше му се, че се е изгубил. Тялото му имаше една-единствена цел: да проникне дълбоко в нейното и да освободи там обзелото го напрежение. Без да престава да я обсипва с целувки, зарови глава в извивката на рамото ѝ и започна да се движи ритмично, притискайки я по-силно и по-силно.

— Райлън, Райлън!

Гласът и най-после стигна до съзнанието му. Вдигна глава и я погледна със замъглени от страст очи.

— Не тук. Не сега. — Бе порозовяла от желание, но в очите и се четеше молба.

Насилвайки се да си възвърне самоконтрола, той се привдигна и ѝ помогна да седне. После облегна глава на една възглавница и затвори очи, докато пулсът му се нормализира.

— Разбрах — каза ѝ с едновременно засрамен и извинителен тон. — Не се е случило тук.

Докато бяха седели толкова близо един до друг, беше забравил целта на този следобед. Трябваше да пресъздадат последните часове и случилото се между Кирстен и покойния ѝ съпруг, а не да предприемат действия, касаещи тяхното бъдеще. Пое си дълбоко дъх и оправи с пръсти косите си.

— В такъв случай той изобщо не те е докосвал. Иначе не би могъл да спре. Ухаеш дяволски хубаво. Ароматът ти ме опиянява.

Наведе се и я целуна леко по тила. Миризмата на парфюма, примесена с тази на кожата ѝ, отново го замая. Отметна глава, срещна замъгления ѝ поглед и целуна един по един пръстите ѝ.

— Дявол да го вземе този проклет план! — изрече раздразнено. — Хайде да не спираме.

Сложи ръката ѝ между краката си и я притисна със своята.

— Толкова много те желая!

— Аз също те желая — призна тя със стон, — но идеята беше твоя. — Отдръпна ръката си, но не и преди да го погали леко.

Стори му се, че ще падне от дивана и много се учуди, когато това не стана. После се разсмя:

— Тогава стой по-далеч, чу ли? — В гласа му имаше шеговитата заплаха, която я накара да се присъедини към смеха му.

Седнаха на прилично разстояние, докато изгледат останалите касети. Райлън все пак улови ръката ѝ. Не можеше да спре да я докосва. Задаваше ѝ въпроси върху онова, което гледаха, и тя му обясняваше с подробности.

Когато се умориха, той изключи видеото и се обърна към нея:

— Какво следва сега?

Тя стана и обу сандалите си.

— Вечерята. Ще те извикам, щом е готова.

Райлън обви ръка около раменете ѝ и тръгна с нея.

— Обещах да ти помогна, помниш ли?

Запали грила на терасата, докато тя приготви салатата от пресен спанак и сложи ориза да се вари.

— Питам се дали ще проявиш интерес към изстудено вино? — запита той, влизайки в кухнята.

— Чудесна идея. С много лед, моля те.

Погледна я и я улови точно в момента, в който облизваше мазнината от месото по пръстите си.

— Имаш ли нужда от помощ за това?

Тя му се усмихна срамежливо.

— Мога да се справя и сама, но благодаря за предложението.

За да се въздържи да не се втурне към нея и да я вдигне на ръце, той отвори хладилника и извади виното.

— А аз какво ще трябва да пия?

— Бира. Не повече от две. Това беше границата на Чарли.

— Значи е казвал истината, като твърдеше, че не пие много.

— Винаги казваше истината.

Киитон се бе хвърлила да защитава Рам с такова настървение, че Райлън ѝ предложи питието като знак за помирение.

— Добре де, просто питах. Има толкова много алкохолици. Особено там, където живея аз.

— Е, Чарли не беше един от тях — тросна се тя. -Защо винаги търсиш да откриеш нещо грозно у него?

Райлън се загледа в пода и преброи до десет. Приятното настроение от следобеда беше нарушено. Бяха се върнали отново до нулата. Искеше му се насила да изтръгне от нея признание, че крие

нещо от характера на Рам. И това нещо беше вероятната причина за самоубийството му. Но ако ѝ го кажеше, би означавало да я обвини в лъжа. Реакцията ѝ сигурно щеше да бъде взривоопасна. А последното, което би искал, е да развали вечерта.

Но проклет да е, ако започне да ѝ се извинява. За да промени темата, взе подноса с месото и запитва:

— Готово ли е за грила?

— Да, но онази вечер го стотвих сама. Чарли седеше тук и четеше вестник.

Райлън се извърна от прага на отворената стъклена врата.

— Ела навън. Предпочитам да разговарям с теб, вместо да чета.

Щом месото беше наредено на скарата, двамата се отпуснаха на столовете и се заеха с питиетата си.

— Възможно ли е онази вечер да е прочел във вестника нещо, което да го е разстроило? — попита Райлън. — Някоя критична статия, която да го е занимавала и на следващия ден?

— Не, струва ми се.

— За какво си говорихте?

— Не си спомням.

— Все нещо трябва да си спомняш — настоя той.

— Мисля, че тогава му казах, че искам да напиша книгата.

— Неговата биография?

— О, не! Тази идея ми дойде по-късно, след... след то той загина.

Райлън остави бирата и обърна месото.

— Каква книга искаше да напишеш?

— Роман.

— Нали не се шегуваш. Разкажи ми.

Кирстен поклати неуверено глава, но той беше сигурен, че интересът му я зарадва. Разказа му накратко идеята си и засия от удоволствие, когато я увери, че от творбата ѝ ще стане бестселър и чудесен сценарий за филм.

— Аз мога да изиграя главната роля.

— Едва ли ще ти бъде интересно. Героят е ветеран от Виетнам.

— Ако не дам заявката си веднага, Пачино като нищо ще се вреди преди мен. Коя актриса би желала за женската роля?

— Райлън — възкликна тя. — Вече правиш филм по книга, която още не е написана.

Той отхвърли възражението и с повдигане на рамене.

— Ще се заемеш с нея веднага щом свършиш с Демън Рам.

Продължиха да разговарят, докато напълниха чиниите си в кухнята и излязоха да вечерят на терасата.

— Допускаш ли че Рам се е чувствал застрашен от желанието ти да станеш професионална писателка? — попита Райлан зает да разрязва месото си.

— Не виждам как би могъл да се почувства застрашен. Никога не съм казвала, че съм доволна от положението на обикновена домакиня. През цялото време пътувах с него и имах различни планове, които запълваха времето ми, докато той бе зает.

— Мога да си представя колко често се е случвало това.

— Те с момчетата бяха почти непрекъснато заедно — Кирстен остави вилцата в чинията си и извърна поглед. — Досещам се какво си мислиш.

— И какво е то?

— Чарли не беше гей. Между тях нямаше нищо друго, освен приятелство. Близко приятелство с всеки, свързан с работата му.

— Вярвам ти.

Тя взе вилцата си и продължи да се храни, по той долови раздражението ѝ. Подхвана отново разговора:

— Каза, че много си пътувала с него.

— Да. Но през последните няколко години пътуванията се поразредиха. Вече бе станал достатъчно известен и можеше да избира къде да ходи. След това купихме тази къща и се установихме тук.

— Говорили ли сте за деца?

Веднага забеляза, че вилцата застина между чинията и устата ѝ, а когато продължи да се храни, движенията ѝ бяха забавени, сякаш срещаха някаква съпротива.

-Да.

— И?

— Просто говорехме. Това е...

— И кой от двамата не искаше?

— Никой. — Вилцата отново изтропа върху чинията. — Казах, че просто сме говорили. Не сме се карали.

— Значи и двамата одобрявахте идеята.

-Да.

— Не виждам никакви деца наоколо, Кирстен — отбеляза той нетактично.

— Никога не съм забременявала.

— Да не би някой от вас да е бил стерилен?

— Не, доколкото ми е известно.

— Не сте ли ходили на преглед? — Мислеше си, че някакъв спор за дете или невъзможността им да имат бяха могли да са причината за лошото настроение на Рам и разсеяността му, особено ако се е смятал за виновен за безплодието на Кирстен.

— Не бързай да си правиш заключения, Райлън. Говориш като герой от сапунена опера. Двамата с Чарли искахме дете. Но... но просто не се получи. Доволен ли си?

Райлън се облегна на стола и се загледа в лицето ѝ.

— А аз щях да имам дете.

Неочакваното изявление я стъписа. Очите ѝ се разшириха от изненада и дъхът ѝ изсвистя през разтворените ѝ устни.

— Къде е то сега?

— Майка му го уби.

Яростта, която го бе обзела тогава, след като младата актриса му бе съобщила за аборта, го обзе отново. Ръцете му несъзнателно се свиха в юмруци. През онзи ден той бе осъзнал, че всеки е способен на насилие. Бе изпитал желание да убие проклетата кучка с голи ръце. Поривът му да я унищожи го бе изплашил най-много. Сега беше благодарен на Бог, задето някак си бе успял да се въздържи.

Овладея гнева си и забеляза, че ръката на Кирстен лежи успокоително на рамото му. Покри я със своята и погали гладката ѝ кожа.

— Направила е аборт? — прошепна тя.

Той отвратено смръщи лице при произнасянето на противната дума.

— Разбирам, че понякога прекъсването на бременността е необходимо. Дори съм склонен да го приема, Но, по дяволите, не и когато става въпрос за моето дете!

— Коя беше майката?

Райлън я погледна и мислено и благодари за съчувствието, което прочете по лицето ѝ.

— Тя няма никакво значение. Никога не е имала. Но детето ми имаше. И сега ми се повдига при мисълта, че е било убито.

— Нима за теб е толкова важно да имаш дете?

— Не беше, докато не се случи — призна той. — Но щом ми каза за бебето, почувствах, че го искам. Сигурно, защото семейството ми е много сплотено. — После я запита неочаквано: — Ами ти? Къде са родителите ти?

— Татко и мама са се развели, когато съм била много малка. Не си го спомням. Той се е оженил и има друго семейство. Не поддържа никаква връзка. Мама почина няколко месеца след като се омъжих за Чарли. — Усмихна се мило. — Тя го обожаваше, а и той много я обичаше. Радвам се, че имаха възможност да се запознаят.

Няколко минути останаха мълчаливи, загледани в залеза, всеки потънал в собствените си мисли.

— Изпаднахме в доста меланхолично настроение, а? — отбеляза Райлън и стана да прибере чиниите. — Хайде да поразчистим.

След като кухнята беше приведена в ред, отново излязоха на терасата. Вечерта беше чудесна. Кирстен включи осветлението на басейна. Като се изключи луната, то осигуряваше единствената светлина.

— Какво правихте онази вечер, след като се нахранихте? — попита Райлън.

— Плувахме.

— Сериозно? Точно смятах да ти предложа същото. — Обви ръце около кръста ѝ и я привлече по-близо. Целуна я нежно и прошепна: — Благодаря ти, че не ми изнесе лекция за правото на жената да избира и други подобни глупости, след като ти казах за аборта.

— Съжалявам за загубата ти.

— Никога не съм споменавал пред никого за това.

— Радвам се, че го сподели с мен.

— Така ли?

— Точно така. Ще запазя тайната ти.

— Никога не съм се съмнявал. — Целуна я отново, разтваряйки устните ѝ. — Готова ли си?

Тя бързо се отдръпна назад. Реакцията ѝ го разсмя.

— Имах предвид, готова ли си да плуваме?

— О! — По бузите ѝ се разля приятна руменина. -Да... Не... Ще ми отнеме минутка да си облека банския.

Прегръдката му се затегна, когато тя опита да се освободи.

— Можеш да минеш и без него. Аз ще плувам гол.

— Знам. Вече съм те виждала.

Райлън наклони глава и подсвирна:

— Я виж, така ли? Значи си ме наблюдавала първия ден?

— Нямах голям избор — тросна се тя.

— И какво си помисли?

— Че си доста дързък, щом си тръгнал да се разхождаш наоколо съвсем гол. — Успя да се освободи и се запъти към бунгалото, където държеше няколко бански костюма и плажни кърпи. Смехът му я съпроводи.

Без следа от притеснение Райлън се съблече и скочи във водата. Голотата му не можеше да остане незабелязана в ярко осветения басейн, така че изпита двойно задоволство, щом забеляза Кирстен да излиза, облечена в зелен бански, и грациозно да се приближава към него.

Доплува до края и се подпря на стъпалата. На нея ѝ бяха необходими няколко минути, за да стигне до него.

Обърна се по гръб, изтри водата от лицето си и му хвърли кос поглед.

— Никак не си срамежлив, а?

— Не. В колежа позирах на студентите от курса по изобразително изкуство.

— А родителите ти одобряваха ли?

— Колкото и да сме близки, не им казвам всичко — ухили се той, после се обърна настрани и сложи ръка върху корема ѝ. — Каква еротична картина.

Двамата едновременно се загледаха във водата, под която мургавата му ръка силно контрастираше с белотата на корема ѝ.

— Кирстен?

— Хм?

— Онази нощ правихте ли любов с Рам?

Колебанието ѝ трая толкова кратко, та Райлън помисли, че си е въобразил. Гледайки го право в очите, тя кимна.

— Тогава се люби с мен.

Жената въздъхна примирено, преди да обхване главата му и да обсипе лицето му с целувки. Той сковано се обърна и се надвеси над нея.

Лекото движение на водата носеше тялото му към нейното. Тя обви ръце около врата му. Краката ѝ се разтвориха. Неговите бързо се наместиха между тях. Охладената им кожа само правеше устните им по-горещи. Той се притискаше към нея, отдалечаваше се и отново се връщаше.

— Нищо чудно, че океанът е толкова населен — измърмори тя.

— Защо?

— Това е блаженство.

— По дяволите, така няма да стане. Ръбът на стълбите ще насини гърба ти, а аз не мога да те държа, защото и двамата ще паднем.

Това трябваше да прозвучи смешно. Трябваше да ги разсмее. Но и двамата бяха прекалено заети със следващата целувка.

— Сауната — предложи тя задъхано.

— Чудесна идея.

Той се изкачи по стълбата и ѝ протегна ръка. Нямахше начин да прикрие възбудата си. Без дори да се опитва, я поведе към съседната сграда, където се намираше сауната, оставяйки мокра следа след всяка стъпка.

— Чакай — улови го за ръката тя. — Ти върви, аз ще дойда след малко. Трябва ми минута. — Погледна го умолително, виждайки, че възнамерява да ѝ откаже.

Райлън пусна ръката ѝ и влезе в тухлената постройка. Горещината беше непоносима. Огледа иронично тялото си. Нямахше начин да му е студено. Целият гореше. Беше по-възбуден, отколкото когато и да било преди.

Вдигна маркуча и обля плочите. Те изсъхнаха и цялото помещение се изпълни с пара. Някъде от нея се появи Кирстен, обвита само с кърпа. Ако и неговите очи блестяха като нейните, без съмнение ги очакваше неповторимо преживяване.

Стелещата се пара като че ли беше влюбена в нея. Виеше се около главата, раменете и краката ѝ като водорасли около приказна

морска богиня.

Гърдите ѝ бавно се издигаха и спускаха над възела на кърпата. Обзета от внезапен свян, тя приседна на скамейката с плътно стиснати колене и отпуснати в скута ръце. Изглеждаше като ученичка, която очаква да бъде наказана за провинение от строгата си майка.

Райлън ѝ се усмихна и изтри потта от челото си. Приблужи се и седна до нея.

— Така ли се появи в сауната онази нощ?

В очите ѝ се отразяваше червеникавото сияние, излъчващо се наоколо, но той предпочиташе да мисли, че блясъкът им се дължи на желанието, което бе разпалил у нея.

— Не.

-Ами?

Стори му се, че измина цяла вечност, докато треперещите ѝ ръце развържат възела на кърпата. Когато най-сетне успя, продължи да я притиска към тялото си.

После внезапно я пусна. Хавлията се свлече до бедрата ѝ. Кирстен стоеше пред него гола. Зърната на гърдите ѝ бяха порозовели и втвърдени въпреки горещината. Леката извивка на ханша ѝ подчертаваше тънката ѝ талия. Къдравите косми между краката ѝ бяха леко влажни. Кожата ѝ блестеше от потта и плажното масло. Мократа ѝ коса, пригладена назад, я правеше да изглежда много млада. Твърде млада, за да бъде докосвана.

Почти.

Райлън, също облян в пот, коленичи пред нея. Устните му потърсиха нейните. Те откликнаха свенливо. Когато езикът му проникна между тях, ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Той усети как тялото ѝ се отпуска. За момент му се стори, че може да види прехвърчащите помежду им искри на желанието.

Той постави ръце на кръста и. Докато целувките им ставаха все по-страстни, дланите му се движеха нагоре-надолу, докато палците му накрая достигнаха гърдите ѝ.

— Толкова си красива! — Погали зърната ѝ, наслаждавайки се на твърдостта им. — Добре ли ти е?

— Да, да... Но...

— Какво, любов моя?

— Целуни ги.

Ударите на сърцето отекваха в ушите му. С удоволствие щеше да изпълни молбата ѝ. Сведе глава, улови твърдото зърно с устни и го засмука. Кирстен обви плътно лицето му с ръце и се приведе към него.

— По-силно — изстена тя. — Искам да го почувствам навсякъде.

Обви ръце около нея. Наклони я назад и жадно се залови с гърдите ѝ. Но не бе имал намерение да ѝ причинява болка. При най-малкия знак, че се чувства некомфортно, я галеше, за да я успокои.

Обра с устни потта под гърдите ѝ. Тя изхлипа тихо и той се уплаши, че избързва. Придърпа я в прегръдките си, за да я утеши, но устните, тръпнеци под неговите, ръцете, галещи го непрекъснато, му подсказаха, че тя е възбудена толкова, колкото и той, а безпокойството ѝ се дължи на объркване, а не на страх.

— Тялото ти е прекрасно, Райлън — каза му, щом устните им се разделиха.

— Това, предполагам, не е изненада за теб. Нали съм участвал в еротични сцени.

— На екрана ти си просто красиво тяло. Но сега е съвсем друго. Много по-лично е.

Погледът ѝ го обходи влюбено. Райлън винаги бе приемал добре оформеното си тяло като предимство в професията си, но никога досега не се бе гордял с него толкова. Когато тя сложи ръце на гърдите му и зарови пръсти в къдравите влажни косми, сърцето му трепна от задоволство от възхищението ѝ.

Телата им бяха станали хлъзгави от влага, но това само засилваше желанието им, когато се притискаха за поредната целувка. С леко движение на коляното той разтвори краката ѝ. Настани се между тях и усети топлата влажна женственост върху корема си.

Обсипа с целувки шията, гърдите, корема ѝ. Лицето му се зарови в скута ѝ. Най-последно имаше възможност да целуне малката черна бенка на бедрото ѝ.

— Обичам те, Кирстен.

След това я докосна с разтворени устни. Целуваше я с обич и страст. Езикът му проникваше дълбоко в нея, наслаждавайки се на сладостта ѝ, докато горещото помещение се изпълни с виковете ѝ на задоволство.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Той я притискаше към себе си, докато тя най-сетне притихна. Главата ѝ бе сведена, скрита в гърдите му. Долавяйки неудобството ѝ, Райлън мълчеше. Взе я на ръце и я изнесе от сауната.

Отнесе я до басейна и се спусна по стъпалата. Не спря, докато водата не стигна до брадичката на Кирстен. Отпусна ръката, пъхната под коленете ѝ. Краката ѝ се раздвижиха, но не можеха да стигнат дъното, затова тя продължи да се държи за него.

Внезапно вдигна глава и го погледна. Той загреба вода с шепа и я изсипа върху косите ѝ. Тя се разсмя, когато струйките потекоха по лицето ѝ. Райлън изпитваше такава любов, че бе неспособен да продума.

— Искам да опитам колко си сладка — каза ѝ най-накрая.

Целуна я страстно, завладявайки устата ѝ. Хвана я здраво и двамата се потопиха под водата. Хладината ѝ отми потта от сауната. Не преставаха да се целуват. Когато се подадоха над повърхността, устните им все още бяха слети.

Разделиха се бавно. Райлън заплува към плиткия край на басейна, повличайки я със себе си. Уловени за ръка, тръгнаха към къщата. В спалнята ѝ той запали малката нощна лампа. Жълтата светлина хвърляше златисти отблясъци върху голите им тела. Разхвърля няколко възглавници из леглото и се излегна върху тях, после я привлече към себе си.

— Добре ли си? — запита я, щом се озоваха лице срещу лице.

— Чувствам се изтощена.

— И аз.

— Беше несправедливо едностранно, нали? Иска да кажа, че ти не...

— Как смяташ да поправим това?

Тя веднага се притисна към него. Той се потърка в слабините ѝ.

— Кирстен — прошепна ѝ. — Кажи го!

— Искам да те почувствам в себе си, Райлън.

Той бързо я обгърна и проникна дълбоко само с едно решително движение.

— Господи, толкова си тясна — изстена. — И стегната. Не ти ли причинявам болка?

Очите ѝ се отвориха. Улови страните му с длани и главата ѝ се повдигна достатъчно, за да го целуне.

— Не. Не!

Отначало движенията му бяха предпазливи. Но трябваше да откликне на повдигането на ханша ѝ, на втвърдените ѝ гърди под устните си, на ръцете ѝ, галеци раменете и гърба му. Внезапно всичко останало в света престана да съществува и да има някакво значение — и кариерата му, и нейното минало, и несигурното им бъдеще. Единственото, което искаше бе да направи това преживяване най-красивото нещо в живота ѝ.

Знаейки, че ще свърши бързо, той се въздържа, за да задоволи нейната нужда. А краят ги връхлетя като буря. Никой от двамата не беше подготвен за физическото и психическото удовлетворение, което ги порази в един миг.

Всичко бе свършило, но той не искаше да се отдели от нея.

— Не съм ли твърде тежък? — запита, привдигайки се леко на лакти.

Тя лениво поклати глава.

— Не знам дали да приемам като комплимент или обида това, че веднага след като те любих, ти се приспа — засмя се той.

Очите ѝ се отвориха сънливо.

— Не спя. Просто ти се наслаждавам. Прекрасно е.

Обзе го непреодолимо чувство за собственост. Зарови лице в извивката на врата ѝ и се остави на ласките ѝ. Тя започна от ушите. Пръстите ѝ бавно се спуснаха по гърба към бедрата му, оставяйки по кожата бледи следи от ноктите и. Лекото триене на тялото ѝ в неговото му пречеше да мисли, оставяше го без дъх.

— Кирстен?

— Хм?

— Аз...

— Знам. Много е приятно.

— Имаш ли нещо против.

Тя поклати отрицателно глава.

Този път много бавно, много нежно проникна дълбоко в нея. По вените им се разливаше първично, животинско удоволствие. Дори краят продължи по-дълго. След това и двамата заспаха.

Събудиха го леки целувки. Нещо едва доловимо, като докосване на пеперуда, погали устните му, после изчезна. Господи, помисли си той. Тя ли беше?... Да, нейните пръсти милваха корема му. Не слабините, макар и да усети, че не е далеч от тази идея.

— Малките момиченца могат да си навлекат доста неприятности, когато играят подобни игри с момченцата — отбеляза той, без да отваря очи.

— Точно на това разчитам.

Устата му веднага се озова върху нейната. Целуна я жадно, преди да я погледне и да забележи усмивката ѝ.

— Добре ли спа? — попита тя. Той изхъмка утвърдително. — А гладен ли си? Защото аз съм.

Кирстен бързо скочи от леглото. Райлън се претърколи и се опита да я хване.

— Веднага се върни тук!

Тя се разсмя:

— Ще се върна.

Загледа се след нея и веднага реши, че тя има най-хубавия задник, който някога е виждал. Беше доста закръглен за слабата ѝ фигура. После се отпусна по гръб, сложи ръце под главата си и се замисли колко хубав би могъл да е животът.

Спалнята ѝ се бе оказала голяма изненада. В пълен контраст с модерно обзаведената къща, стаята бе романтично обзаведена със старинни мебели. Кирстен можеше да има скъпи дрехи и шикозна прическа, но дълбоко в душата си оставаше неподправено женствена.

И Райлън обожаваше всичко у нея. Тя се върна след няколко минути. Той със задоволство отбеляза, че е гола и щастливо усмихната.

— Обичаш ли сладолед?

— Спенсър Трейси не беше ли любимият ми актьор? — шеговито отговори той.

Двамата лакомо се нахвърлиха върху кутията, докато я изпразниха. Райлън я сложи върху нощното шкафче, седна в средата на

леглото и привлече Кирстен към себе си. Накара я да се обърне с лице към него и да обвие бедра около ханша му.

Отначало устните им бяха студени от сладоледа. Но още при втората целувка станаха горещи, търсещи, ненаситни. Дланите му загалиха гърдите ѝ.

— Ръцете ти никога не стоят мирно — скара му се тя задъхано.

— Неприятни ли ти е?

— Страхотно е.

Той не престана да я целува.

— Навик от детството ми. Черил не ми позволяваше да си играя с куклите ѝ.

Пръстите му дразнеха втвърдените ѝ зърна. Гърбът ѝ се изви инстинктивно. Тя се отдръпна от него, повдигайки приканващо гърдите си.

Райлън бе изумен от страстта, която бе открил под привидно хладната ѝ сдържаност. Веднага щом съмненията се бяха изпарили, тя се бе превърнала в друга жена. Вълнуваща. Забавна. Чувствена.

Целуна гърдите ѝ, после зарови лице между тях.

— Обичам те. Кирстен.

Тя вплете пръсти в косите му и повдигна главата му, за да го погледне в очите.

— Каза го и преди, Райлън. Но не беше необходимо да го правиш само за да ме вкараш в леглото. Не е необходимо и сега.

— Заради това ли го казвам според теб?

— А не е ли вярно?

— Ти си тази, която мислиш и за двама ни. Жената с готов отговор на всеки въпрос. Ти ми кажи.

Докато обмисляше отговора, тя навиваше космите по гърдите му около пръстите си.

— Запозната съм със системата. Мъжете от екипажа на Чарли се възползваха от момичетата, които срещаха по пътя, като им обещаваха вечна любов в замяна на няколко дни секс.

— Да, лесно е да се увлечеш по звезда.

— Точно така. Не съм толкова наивна, та да повярвам, че си се влюбил в мен.

— Защо ти е толкова трудно да повярваш?

— Защото ти си звезда! — възкликна тя. — Нали Маккол те обяви за най-сексапилния мъж за миналата година? Би могъл да имаш всяка жена, която пожелаеш.

— Благодаря ти за комплимента — сухо каза той. — Но ако това е вярно, защо не хукнах след друга, след като ти се предаде?

— Аз лаская егото ти. Трябваше да докажеш и на мен, и на себе си, че можеш да ме прелъстиш.

— В началото беше така — призна си той. — Твоето безразличие ме заинтригува. — Зае се съсредоточено да оправя падналите над челото ѝ кичури, за да си осигури време да подбере най-точните думи. — Прекарах тук с теб повече от три седмици. Все още ли ме смяташ за повърхностен човек? Сега не ме ли познаваш по-добре, отколкото когато ме видя за първи път в кантората на адвокатата ти?

Гледаше я настойчиво, уловил ръцете ѝ между своите.

— Не те обвинявам, задето ме прие резервирано. Нали разбираш, опитвах се да поддържам репутацията си на „копеле“. Това е нещо като защитна реакция. Осигурява ми право на личен живот. Но е само илюзия. Това не съм аз. Успя ли да разбереш това, Кирстен?

Нейните устни трепереха, но тя вдигна ръка и притисна пръсти към неговите.

— Държах се толкова лошо с теб. Как може да ме обичаш?

— Разполагаме само с остатъка от живота си. Не съм сигурен дали за толкова кратко време ще успея да ти покажа колко те обичам.

Тя се усмихна на шегата му, но поклати глава:

— Не разполагаме с остатъка от живота си, Райлън. Остава ни само тази вечер.

Той я изгледа, невярващ на ушите си.

— Очакваш от мен да си тръгна от живота ти, сякаш нищо не се е случило? Никога, Кирстен. Дори и след милион години няма да се откажа от теб.

— А какво предлагаш?

— Да заживеем заедно и щастливо.

— Забравяш нещо.

— Какво?

— Искам анонимност.

Наистина беше забравил това. Постепенно бяха преодолели всички препятствия по пътя си, но бе оставало още едно. И то се бе

оказало сериозно.

— Ще измислим нещо.

— Невъзможно е.

— Никога не ми казвай, че съществуват невъзможни неща! — предупреди я той мрачно. — Това само ще усили решителността ми да ти докажа, че грешиш.

Въздишайки, тя се наведе напред и допря челото си в неговото.

— Райлън, моля те, не очаквай от мен повече, отколкото мога да ти дам.

— Ако всичко, което можеш да ми дадеш, е само единствена вечер, ще се възползвам от нея докрай.

— Говоря сериозно. Какво очакваш от мен?

— Очаквам да ме обичаш, колкото и аз. — Наведе се към нея и я целуна. — Изобщо ли не ме обичаш? Поне малко?

— Не знам — отговори тя с нещастен вид.

— Обичаш ме — каза той уверено. — В противен случай защо ще си тук, защо ще правиш това, защо ще се любиш с мен?

— Защото си красив. Защото исках. Необходимо ми беше.

Прихващайки я отзад, той я повдигна и проникна дълбоко в нея. Стенейки от удоволствие, тя допря глава на рамото му и започна да се движи бавно нагоре-надолу.

— Райлън! — изхлипа тя. — О, господи, имам нужда от теб. И от това.

В тихия ѝ плач имаше такова дълбоко отчаяние че той веднага разбра, че не е успял да разкрие докрай тайните ѝ. Но в този момент откликваше единствено на физическата ѝ нужда. Провря ръка между телата им и загали най-нежната и най-чувствителната ѝ част. Когато накрая започнаха да се движат в синхрон, той отпусна юздите на страстта си, изпълвайки я с най-неопровержимото доказателство за любовта си.

Райлън се разбуди бавно, без да може да си обясни от какво точно. Протегна ръка към Кирстен, но тя не лежеше до него, както я бе оставил, когато, изтощени и преситени от любов, бяха заспали.

Отвори очи. Тя все още беше в леглото, но свита в другия му край. Плачеше. Очевидно разтърсващите я ридания го бяха събудили.

Цялата трепереше, но не издаваше нито звук.

Протегна ръка към нея, но не можа да я стигне.

— Кирстен?

Риданията веднага престанаха. Тя подсмъркна, но не отговори.

— Какво има? — Шепотът му отекна в тихата стая. Отново не получи отговор. Инстинктивно усети, че не трябва да я докосва, въпреки че копнееше да го стори.

— Как можеш да плачеш след онова, което се случи снощи?

Беше искрено изумен. Цялото тяло го болеше. Чувстваше се уморен до смърт. Очите му бяха зачервени от недоспиване.

И все пак никога досега не се бе чувствал по-добре.

Не можеше да разбере какво я бе накарало да плаче. Едва ли беше от радост. Не беше от жените, които, неспособни да понесат щастието си, го изливаха в потоци от сълзи. В самотното ѝ тихо хлипане нямаше нищо весело. Точно обратното. Струваше му се, че сърцето ѝ се къса от болка.

Предпазливо се приближи към нея и погали с пръсти разпилените по врата ѝ кичури. Както бе очаквал, тя бързо се отдръпна и приседна на ръба на леглото. Извърна се и го погледна през сълзи.

— Не това стана през онази нощ.

Трябваше му няколко секунди, за да разбере смисъла на думите ѝ. Ала след като ги разтълкува, усети как сърцето му подскочи.

— Имаш предвид с Рам?

Кирстен кимна.

— Предполагаше се, че трябва да пресъздадем всичко точно, нали? Е, нещата не се развиха така.

Какво, по дяволите, трябваше да означава това? Замислен, Райлън я наблюдаваше как тръгва към банята, без да каже нито дума повече, без дори да го погледне.

Дали онази нощ преди две години не е била по-хубава? Или пък по-лоша? По-щастлива? По-тъжна? По-страстна?

Невъзможно. Нищо но би могло да бъде по-страстно от онова, което бяха преживели заедно. Може би го сравняваше с Демън Рам? Съпоставяше ги като любовници? Преценяваше чувствата си към всекиго от тях? Какво, за бога?

Дявол да го вземе, тази жена щеше да го подлуди!

Беше ядосан и смяташе, че има пълно право да е. За каква се мислеше тя, като правеше подобно изявление, докато той лежеше усмихнат и доволен, а след това изчезваше в банята, без да даде някакво обяснение? Беше се показал дяволски търпелив към нея, но сега бе отишла твърде далеч. Нямаше да ѝ се размине току-така.

Скочи от леглото и се втурна през стаята, но се спря и изруга яростно, тъй като чаршафът се омота около краката му. Хвана се за дръжката на вратата към банята и я стисна с такава сила, че кокалчетата на ръцете му побеляха. Отвътре се чуваше шум от плискаща се вода. Ако връхлетеше съвсем гол и за почнеште да крещи, щеше да изглежда като пълен глупак, още повече че Кирстен явно се опитваше да се успокои, вземайки си душ.

Няколко минути по-късно стоеше под душа в банята за гости. Обличането не му отне много време. Въпреки това, тя го бе изпреварила и вече бе в кухнята. Беше се загърнала до брадичката в бял халат. Косата ѝ още бе мокра и пригладена плътно около побелялото ѝ лице. Беше боса, но погледът, който му хвърли, когато той се появи на прага, бе всичко друго, ала не и уязвим.

Нервите му бяха опънати до крайност, но цялото му същество бе изпълнено с любов към жената, чиято душа си оставаше загадка, независимо че познаваше толкова интимно тялото ѝ. Затова изрече първото нещо, което му хрумна:

— Ти си отказала на съпруга си. В нощта, преди да умре, ти не си искала да правиш любов с него. Така ли е?

— Не.

— О, сигурно е било така — настоя той, възползвайки се от униинето ѝ, за да я притисне до стената. — Изиграла си една от твоите ледени превземки и не си му позволила дори да те докосне. Знаеш ли, че това наистина може да накара един мъж да изгуби разсъдък си? Така че на следващия ден Рам се качва на самолета и решава да се самоубие заради теб.

— Не!

— Колко пъти преди това си си играла с него така?

— Престани!

Тя притисна ушите си с ръце, но той ги издърпа и ги стисна в желязна хватка.

— Снощи ми даде онова, което си отказвала на бедничкия Чарли. Да не би да беше някаква компенсация? Чиста ли е сега съвестта ти?

— Няма причина да се чувствам виновна — изкрещя тя.

— Превърнала си съпруга си в сексуален просител, като си му отказвала онова, което му се пада по право.

— Не е вярно!

— Не?

— Чарли, а не аз, не...

Тя рязко издърпа ръцете си и се извърна. Райлън я улови за рамото и я принуди да се обърне с лице към него.

— Какво каза? — запита той, недоумявайки. Лицето ѝ бе неестествено бяло. Очите ѝ се взираха в него уплашено.

— Нищо.

— Не ти, а Чарли какво, Кирстен?

Езикът ѝ нервно облиза пресъхналите устни.

— Чарли беше този, който не правеше любов с мен.

Заслушан в бавните удари на сърцето си, Райлън гледаше като омагьосан едрите сълзи, стичащи се по страните ѝ.

— Искаш да кажеш, че той...

— Не можеше.

Сякаш някой го удари силно по главата. Веднъж бе играл ролята на боксьор. Неговият спаринг-партньор, треньор по бокс, се бе престарал, за да придаде на финалните кадри автентичност. Беше стоварил юмрука си в челюстта на Райлън и в продължение на половин час му се бяха привиждали звезди посред бял ден, а в ушите му бяха звучали камбанки. Точно така се почувства и в този момент. Имаше усещането, че някой е издърпал земята изпод краката му и той е полетял в тъмната бездна.

Кирстен мина покрай него и си наля чаша кафе. Райлън се подпря на един от високите столове.

— Винаги ли е било така?

— Не — каза тя хладно и съвсем делово. — В първите години на брака ни се радвахме на активен полов живот. Но това само направи нещата по-тежки впоследствие. — Обхвана чашата с треперещи ръце, поднесе я към устните си и отпи.

Изглеждаше съвсем мъничка и беззащитна в огромния халат. Искаше му се да я прегърне, но знаеше, че тя няма да се зарадва на

съчувствието му, затова остана на мястото си.

— Какво е станало с него, Кирстен? Някаква злополука?

Господ беше свидетел, че за Демън Рам са съществували хиляди възможности да се нарани. Някои от инцидентите бяха записани на касетите, които изгледаха вчера. Многократно бе лежал в болница заради счупени кости или изгаряния. Сигурно цялото му тяло е било в белези. Но съпругата му е знаела за най-сериозната му травма.

— Проблемът му не беше физически — заяви Кирстен, разбивайки на пух и прах теорията на Райлън.

— Поне аз мисля по този начин. Така и не се консултира с лекар.

— Но защо, за бога?

Тя се обърна към него:

— Ти би ли го направил? — Моментното му колебание ѝ подсказа отговора. — Точно така. Той беше знаменитост. Сексимвол. Предполага се, че мъже като него нямат подобни проблеми. Дори и най-малкият намек, че не се припокрива напълно със създадения имидж, би сринал кариерата му. Още повече, като се има предвид, че той беше Демън Рам.

Райлън разбираше, че Кирстен е права. Кой мъж би признал такова нещо дори на доверения си лекар? Да го стори би означавало не само да рискува гордостта и достойнството си, но и работата си.

— Значи просто те е оставил да страдаш.

— И двамата страдахме — тихо възрази тя. — Импотентността му растеше успоредно с популярността. Струва ми се, че той живееше под непрестанен натиск да се припокрива със създадената за него представа. Невъзможно бе да бъде такъв, какъвто очакваха от него, затова се предаде още преди да е опитал. — Пръстите ѝ започнаха да мачкат колана на халата. — Разбира се, това са само предположения. Както ти казах, Чарли така и не се реши да се посъветва със специалист. Напротив, държеше да запази тайната си на всяка цена.

— Но виж какво ти е причинявал през цялото време!

— За него беше по-трудно, отколкото за мен.

— Имам сериозни основания да се съмнявам в това.

Тя притисна ръка към челото си, сякаш се мъчеше да си припомни всички спорове и неприятни сцени, съпътстващи един брак, изпаднал в криза.

— Не можах да направя нищо за него. Той не желаше ничия помощ. Всеки опит да го окуража приемаше като съчувствие. Дразнеше се, когато поемах инициативата, и ме караше да се чувствам като уличница. Затова се научих да не обръщам внимание на проблема. Двамата умишлено го пренебрегнахме.

Райлън стана от стола и бавно тръгна към нея.

— До онази вечер преди катастрофата. — Интуитивно усети, че е напилал истината. Трепетът, преминал по тялото ѝ, потвърди подозрението му.

— Да. До онази вечер.

Тя бе потънала в спомените си. Взираше се навън, без да вижда нищо, и дори не усещаше, че той е застанал до нея.

— Какво се случи тогава, Кирстен?

— Алис си бе взела два почивни дни. Двамата с Чарли се забавлявахме, гледайки стари касети в кабинета му. Аз приготвих вечерята. Надявах се, че щом е отпочинал и цял ден е бил в добро настроение — Гласът ѝ пресекна.

— Плувахте ли след вечеря?

— Да. Аз го предложих. Спомням си, че си мислех колко красив изглежда под златистите отблясъци на залеза. Скачаше от стълбите, правеше мили глупости, за да ме разсмее. — Кирстен притисна свитите си в юмруци ръце към корема си и затвори очи. — Желаях го. Исках да го любя, да го накарам да ме люби.

Сърцето на Райлън се сви заради нея, но реши да не ѝ задава повече въпроси. Остави я сама да разкаже цялата история.

— Когато излезе от басейна, аз го поведох към сауната. Накарах го да свали банските. Поех изцяло инициативата, защото той дори не искаше да опита. Нали разбираш, би било унизително да прояви желание а после да не успее.

Тя сведе глава и притисна ръка към устата си. Преглъщаше мъчително, борейки се с обзелото я вълнение. Когато поде отново разказа си, гласът ѝ беше укрепнал:

— Толкова бях сигурна, че ще успея да го излекувам. Знаех, че ако се случи поне веднъж, той ще се отърси от психологическите си задръжки завинаги. Затова продължавах да го целувам дори когато ме отблъскваше. Отначало подхвърляше закачливи забележки, като: „Я стига, Кирстен!“ или: „Какво има във виното ти?“ Но след това го

загалих. Обичах да го докосвам. Но вместо да се възбуди, той се разгневи. Започна да ми крещи. Каза ми да го оставя на мира. Излезе разярен от сауната. По-късно, когато се прибрах в къщата, дойде и започна да ми се извинява. Прегърна ме, зацелува ме, дори легна до мен. Нощта прекарахме прегърнати. Спомням си, че тогава го обичах повече от когато и да било преди. Смятах да му го кажа на сутринта, но когато се събудих, той беше излязъл.

Райлън си помисли, че тя е забравила за присъствието му. Но не беше. След като приключи ужасния си разказ, Кирстен вдигна изпълнен с отчаяние поглед към лицето му.

— Е, вече я имаш. Грозната истина. Нали това искаше?

Да, точно това бе искал. Но сега, след като го беше получил, изпита желание да бе оставил тази последна страница неразтворена. Вместо да изтегли отровата от раните ѝ, той само ги бе разчоплил и я бе настроил против себе си.

О, сега знаеше мотивите, подтикнали Демън Рам към самоубийство. Знаеше защо известният пилот бе поемал с такава охота огромни рискове. Било му е все едно дали ще живее, или ще умре. Смъртта беше за предпочитане пред принудата да живее в Лъжа. Криещият се зад красива усмивка герой се бе оказал измамен. Демън Рам — живото възплъщение на американския мъж, не можеше да прави любов със собствената си съпруга.

Без съмнение това бе най-обстойното проучване на характера на героя, когато трябваше да изиграе, което бе правил някога.

Но какво щеше да му струва това?

Жената, която обичаше.

— Как ще завършиш книгата, Кирстен?

Тя се засмя безрадостно:

— Какво значение има? Филмът ще разкаже истината. Разполагаш с достатъчно доказателства за това, че Демън Рам се е самоубил. Ти всъщност дойде точно за това, нали?

Той се загледа в нея за един сякаш безкраен миг, преди да се извърне на пети и да напусне къщата.

Месец по-късно той натисна звънеца на къщата ѝ. Вратата му отвори Алис. Жената го посрещна топло но усмивката ѝ бе колеблива.

— Кирстен у дома ли е?

Въпросът беше излишен, тъй като колата ѝ бе паркирана на алеята. Очевидно прислужницата разбра, че е излишно да се опитва да го излъже.

— Да, но помоли никой да не я безпокои.

— Моля ви, Алис.

Загледана в дълбоките му тъмни очи, Алис претегляше възможните решения. Везните се наклониха негова полза.

— В кабинета си е.

Той влезе в стаята и веднага забеляза познатия блуждаещ поглед на Кирстен, отправен някъде далеч зад прозореца. Беше потънала в размисъл и не го забеляза веднага. Главата ѝ се обърна бавно. Райлън със задоволство видя радостните отблясъци в очите ѝ, преди тя да ги сведе бързо.

— Какво правиш тук?

— Да си виждала чифт стари дънки някъде из къщата? Доста избелели, с дупки на колената, протрити на задника? Никъде не мога да ги намеря. Случайно да съм ги забравил тук?

— Не. Струва ми се, че си прибра всичко.

— Не всичко, Кирстен — каза той, изоставяйки шеговития тон. — Оставих жизненоважна част от себе си тук. — Приблужи се до бюрото ѝ и подаде филмовия сценарий. — Вчера приключихме със снимките. Дяволски се потрудохме миналата вечер. На купона, имам предвид. Аз бях единственият, който остана трезвен и спа сам. Впрочем предположих, че ще искаш да прочетеш финалните сцени.

Отпусна се на дивана и облегна глава на облегалката, притиснал ръце към корема си, сякаш се бе излегал за следобедна неделна дрямка.

Беше му необходимо цялото актьорско умение, за да изиграе убедително тази сцена. Искаше му се да покрие любимото лице с целувки, да изтрие тъмно-виолетовите кръгове под очите ѝ — неоспоримо доказателство за безсънни нощи, да се увери, че тъгата ѝ се дължи на неговото отсъствие.

Изминалият месец се бе оказал истински ад за него и естествено за всички, които се оказваха наблизно. Макар и винаги да бе смятан за ужасно капризен на снимачната площадка, през последните дни надмина себе си. Дори бе успял да докара до сълзи грижовната Пат,

която накрая го заплаши, че ще го обърне върху коленете си и ще го напердаши, при това съвсем заслужено. Между него и режисьора непрекъснато прехвърчаха закани за кастрация и дори съдебни искиове.

Но сега, когато снимките бяха приключили и си бе извоювал правото да участва в редакцията, можеше да се посвети на неотзивчивата вдовица.

През премрежени очи наблюдаваше как тя посяга към сценария, сякаш беше хванато в капан животно, преструващо се на умряло, докато най-сетне се пристраши и отвори на последните страници. Виждаше как очите ѝ се местят по редовете. Дори от другия край на стаята забеляза бликналите ѝ сълзи. Когато погледна към него, той остана напълно неподвижен, преструвайки се, че не е забелязал благодарността и обичта в очите ѝ.

Прехапала долната си устна, притиснала ръка към сърцето си, Кирстен зачете последната страница.

Демън Рам върви с гръб към камерата. Фигурата му и самолетът се очертават ясно на фона на изгряващото слънце. Точно преди да влезе а кабината, слага шлема си. Появява се Сам, също с гръб към камерата. Наблюдава как Рам сяда и затяга колана. Рам включва двигателя. (Едър план на Сам.) Сам изглежда учуден. Рам в едър план. Насочва се право напред. Сам го вика по име. Рам се обръща, поглежда надолу. По лицето му се разлива усмивка. Вдига ръка и прави на Сам знака с вдигнатия палец. Стопкадър. Край. Надписи.

Кирстен бавно затвори сценария. Прокара ръка корицата му, сякаш беше някаква ценност.

Погледна към другия край на стаята, където седеше Райлън. По лицето и се четеше объркване и... надежда? Райлън изгуби битката с волята си.

— Ела тук, Кирстен — нареди ѝ дрезгаво.

Тя се приближи и седна до него, подвивайки крак под себе си.

— След няколкочасови спорове успях да убедя сценариста, режисьора, продуцента и всички останали да завършим така, вместо с някакъв тежък, драматичен край. В действителност никой не знае какво се е въртяло в главата на Рам онази сутрин, докато се е качвал в самолета. Дори ти, скъпа...

— Значи не си...

— Не, не съм. Нима наистина допускаше, че ще разкрива тайната ти пред целия свят?

— Не бях сигурна.

Той сложи ръка върху бедрото ѝ.

— Защо да те наранявам по този начин?

— Заради кариерата ти. Заради непоколебимото ти правило да се идентифицираш с героя, когото пресъздаваш.

— Никога не бих те оскърбил заради един филм. Обичам те повече от киното, повече от ролята, повече от славата, повече от всичко друго на света.

— Райлън. — Кирстен сведе глава към стиснатите в скута си ръце. — Аз се държах ужасно с теб, защото се боях, че си твърде умен. Желаях те толкова много. Всеки път, когато ме докосваше, ми се струваше, че изгарям.

— Не можеш да разбера дали е от възбуда или нежелание.

— Страхувах се. Страхувах се, че ще откриеш истината, че някак си ще усетиш колко съм потисната. Колкото повече се увличахме, толкова повече се усилваше страхът ми. Трябваше да защитя Чарли. Така беше честно, нали?

Райлън докосна бузата ѝ с обич.

— Възхищавам ти се заради твоята лоялност. Изпитвам ревност, задето толкова много си го обичала. Ти можеше да се възползваш от импотентността му и да направиш много пари с книгата си.

— Не знам още как да завърша.

— Искаш ли моя съвет? Завърши я така както свършва и филмът.

— Но хората ще искат да узнаят дали наистина е било самоубийство или не.

— Защо се чувстваш задължена да им предоставиш отговора, който дори на теб не е известен? Остави ги сами да си направят заключение. Краят на филма оставя доста възможности за интерпретация. Никой не знае за импотентността му, освен ти и аз. Но даже това не омаловажава онова, което е бил. Единствената потърпевша от всичко си ти. — Обхвана лицето ѝ. — И отсега нататък аз ще те лекувам от това страдание.

— Но...

Възпри протеста ѝ, притискайки пръст върху устните ѝ.

— Спести си думите. В състояние съм да оборя всяко възражение. Привикнал съм да правя всичко според волята си.

Устните ѝ потръпнаха от нежната му целувка.

— Наистина ме обичаш, нали?

— Да, наистина.

Кирстен положи глава на гърдите му и въздъхна щастливо:

— Ти си най-милият мъж на света.

ЕПИЛОГ

— Здравей, мамо. Как се настанихте в хотела?... Много добре. Хареса ли ви премиерата?... Видя ли, че ти намигнах? Искаше ми се двамата с татко да седите до Кирстен и мен, но това, че бяхте там, означава много за нас. Радвам се, че сте се забавлявали Е, да, очаквах, че ще се разплачеш.

Райлън закри слушалката с ръка и съобщи на съпругата си:

— Мама казва, че е плакала. — И отново към майка си: — Казах ли ти, че „Демън Рам“ е класиран като най-добър филм според „Ню Йорк Таймс“? Казал съм ти? Много съм горд.

Изпрати въздушна целувка към другия край на стаята, откъдето Кирстен му се усмихна през рамо.

— Да, вече работи упорито над третия си роман. Мисля, че е написала две глави. Започвам да я ревнувам от пишещата ѝ машина... Не, не. Предложих да ѝ купя компютър, но тя не прие идеята ми с ентузиазъм. Спомена нещо за привързаност към ръкописите. — Отново покри слушалката и каза на жена си: — Звучи ми малко налудничаво. Ако наистина търсиш нещо, към което да се привържеш... Какво казваш, мамо? Тъъ... Кирстен ме разсейва... Да, да знам, че едно бебе няма да попречи на кариерата ѝ като писателка. Работим по въпроса... Да, доста е тясна, но лекарят каза, че няма проблем да износи дете. Прегледа я и ѝ даде зелена улица. Каза, че ще издържи поне четиридесет хиляди километра. — Смеейки се, той отблъсна полетялата към него възглавница. — Кажи на татко, че и него видях. — За пореден път закри слушалката: — Татко казал, че си изглеждала великолепно тази вечер, макар че едва успял да те различи сред тълпата. — И пак в слушалката:

— Кирстен му благодари... Не, не се е отказала да стои далеч от публичността, но аз ѝ казах, че ако иска да остане незабелязана, не трябва да изглежда така дяволски красива... Извинявай, мамо. Абсолютно права си, трябва да престана да ругая... Добре. Слушай, все още ли искате да дойдете в Малибу сутринта? Чудесно. Нямаме

търпение да ви покажем къщата. Прилича на онази в Ла Джола. Много е просторна, с изглед към океана. Двамата страшно я харесваме. Какво?... Добре, добре, ще ѝ кажа... Около единадесет? Добре. Изпращаме ви цялата си любов. Лека нощ.

Затвори телефона.

— Мама и татко благодарят за цветята и кошницата с плодове. Напомни ми да изпратя благодарствено писмо до управителя на хотела в Бевърли Хилс.

— Вече се погрижих за това вместо теб, скъпи.

— Знаех си аз, че не се женя за теб напразно.

Кирстен го изгледа укорително и облиза предизвикателно устни с език.

— Така е. Но не за да давам бакшиши на хотелиерите.

От деня, в който тя бе започнала да подхвърля закачливи забележки за сексуалния им живот, Райлън разбра, че е напълно излекувана от тягостните спомени от миналото. Сега, след близо година брачен живот, съпругата му не се срамуваше да изразява желанията си от страх, че ще бъдат отхвърлени. Откликвайки на явния ѝ намек, той тръгна към нея, но тя го спря.

— Черил и Гриф също ли ще дойдат?

— Да — засмя се той, докато смъкваше смокинга. Захвърли го небрежно върху облегалката на близкия стол. — Мама каза да вдигнеш това, което не искаш да се счупи, някъде високо. Дилън се пъха навсякъде и пипа всичко.

— Наистина ли чух да споменавате нещо за бебе в разговора? — Кирстен срещна погледа му в огледалото, пред което сваляше диамантените си обеци. — Имам предвид, за наше бебе?

— Старците с нетърпение очакват още едно внуче. — Райлън обви ръце около нея и ги плъзна върху корема ѝ. — Някакви симптоми?

— Закъснявам с девет дни, но продължавам да броя.

— Хм, много добре. Ако почакаме още, няма да можеш да се пъхнеш в тази рокля.

Имаше предвид официалния вечерен тоалет с висока яка, обхващаща елегантно шията ѝ, оставяйки раменете и гърба ѝ разголени. Тънката блестяща материя прилепваше към тялото ѝ като втора кожа и подхождаше на сребристите ѝ високи сандали.

Привличайки я към себе си, той долепи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Споменах ли колко красива изглеждаше тази вечер?

— Няколко пъти — усмихна му се закачливо тя.

Райлън я извърна с лице към себе си.

— А казах ли ти колко високо оценявам това, че беше до мен по време на целия този цирк?

Тя започна да развързва вратовръзката му.

— „Демън Рам“ ще се окаже много важен филм за теб. Вече се носят слухове за номинация за „Оскар“ за най-добра мъжка роля. Все още не ми се иска да бъда в центъра на вниманието, но нямам нищо против, ако знам, че ти ще си до мен.

Захвърли копринената вратовръзка и обви ръце около кръста му.

— Появяването ми на премиерата не премина толкова лошо, колкото очаквах. Не ми се налагаше да се преструвам, че съм щастлива. Защото наистина съм щастлива. Вече не живея в лъжа. Обичам съпруга си. И знам, че той също ме обича. Това прави усмивката ми пред хората искрена.

Целувката им беше дълбока и продължителна. Той разкопча роклята и я смъкна до кръста ѝ.

— Ти изпълни своята част от сделката, като се появи до мен на премиерата. — Плъзна длани надолу и погали гърдите ѝ. — Струва ми се, че утре трябва да изляза и да си купя нови дънки.

— А ще ги носиш ли?

— Ааа — възрази той, — в уговорката не влизаше условието да ги нося.

Докато се смееха, тя съблече роклята си, а той свали останалите си дрехи. Отнесе я на ръце до широкото легло и я положи върху него. Щом се надвесил над нея, тя зарови пръсти в косата му. Никога, никога и би могъл да се насити на допира ѝ, на любовта, която струеше от всяка нейна усмивка.

— Фактът, че имаш съпруга, която те обожава, не те е променил много — заяви тя с детинска наивност — Все още си най-лошото момче на Холивуд. Чух много добре какво каза на фотографите, които се бях изпречили на пътя ти.

— Не става за пресата, а? — Устните му потърсих гърдите ѝ.

— В никакъв случай.

— Просто се опитвах да те защита.

— Единствената защита, от която имам нужда, е твоята любов, Райлън. — Макар това да не беше кръщелното му име, той го бе използвал, когато се бе влюбила в него, затова продължаваше да го нарича така.

Колкото и често да се любеха, страстта им не утихваше. Всеки акт беше едно преоткриване, сигурен залог за обич и обожание.

— Имаш любовта ми, Кирстен. Завинаги.

— О скъпи, никога не съм се съмнявала в това!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.